

PREȚUL FERICIRII
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

NIGHT SHOW SEX

De pe terasa luxosului hotel BAMBUS, Dick Doe îmbrăcat într-un costum ușor, de culoare albă, privea luminile feerice ale orașului Miami cum părăsesc uscatul pe crestele înspumate ale Atlanticului până departe în larg, unde în seara aceea de sezon estival își dădeau întâlnire cu discul lunii scufundat în valuri. Se culcase abia dimineată, pe la șapte, și se trezise pe la ora 16 într-o dispoziție nu prea teribilă, tocmai astăzi când avea întâlnire cu Viola Loyd. Nu o cunoscuse, dar îi fusese recomandată ca o privighetoare sexy, cu sâni miraculoși. După roluri strălucite în filme porno, inventase un număr de varietate de-a dreptul fenomenal, i se spusese. Spectacolele lui de noapte ar fi căpătat un plus de atractivitate. Spera ca aerul sărat ce venea dinspre ocean să-l refacă. Ar fi putut să înghită niște energizante, dar în seara aceasta avea nevoie de calm, de judecată limpede. Nicio fată din trupa sa nu absolvise examenul angajării fără să treacă prin apartamentul său de la etajul 3, unde i se cântăreau toate calitățile și se căutau cu lupa toate defectele. Unii se pricepeau la cai de cursă. El se pricepea la femei de rasă. Exemplarele livrate de dânsul caselor de modă, Hollywood-ului,

studiourilor de publicitate, revistelor erotica, Giris deveniseră staruri de prima mână.

Mai rămase în bătaia brizei o jumătate de oră, după care coborî să inspecteze recepția, barul de zi, restaurantul, sala cu ruletă, apoi coborî în barul de noapte. I se spusese că Viola Loyd sosise cu o requisită voluminoasă și ciudată, iar acum se afla în apartamentul ce i se rezervase. „Las-o să se spele!” își înfrânse curiozitatea Dick. Viola Loyd văzuse lumina zilei cu 20 de ani în urmă în Stenbenvilla, Ohio și se trezi înzestrată cu toate calitățile legendarei Marilyn Monroe: un zâmbet sexy, plin de attributele misterului feminin, sâinii tari, ca din piatră, și pe deasupra un talent debordant. Urmează cursurile renumitului Actor's Studio, pe care-l absolvă cu brio și în paralel frecventează și cursurile de dans profesionist cu vestita coregrafă Cora Everetta, confirmându-și apoi înclinațiile în primul ei videohit „Lambada, limba, dimba”. În câțiva ani face o carieră de invidiat, carieră începută din adolescență, pentru ca la vârsta de 18 ani să ajungă deja regina number one a filmului... porno din America, Viola avea un trup desăvârșit pentru a fi arătați iubitorilor de nuduri dezlănțuite, pentru a scoate din minți orice bărbat capabil să aprecieze frumusețea virtuoasă și, ceea

ce era mai important, să facă din darurile naturii bani. Și drept faruri la această mașină de ucis curajoșii ce-i cădeau în valuri, doi ochi de culoarea cerului senin cu o privire languroasă desprinsă din arsenalul seducției diabolice.

„În ce împrejurări ați căpătat o experiență coplășitoare?” o întrebase o reporteră, uimită și ea de ce poate pielea unei copile.

„Am început la 15 ani și toată echipa era fascinată de trupul și precocitatea mea. Regizorul mi-a desăvârșit pornirile mele native spre înfruntarea sexului masculin, dându-mi îndrumări practice. De altfel și ceilalți actori și-au urcat cota profesională, când m-au văzut lucrând. Îmi spuneau că am ceva care nu are nevoie de îndrumări, ci doar de un partener pe măsura activității din mine”.

„O întrebare intimă, Viola, pentru telespectatorii postului nostru de televiziune”.

„Nu cred că mai am ceva intim rămas necunoscut”. „Cu atât mai mult, Viola! La primul tău film erai fecioară?” „Ei, aș! Cum aș fi îndrăznit să fac film porno fără niciun fel de „școlarizare”? „Cum de ai ajuns în studiourile porno?”

„Cred că din narcisism. Mă vedeam atât de frumoasă

încât n-am putut lipsi lumea de imaginea unei Eve fără cusur. Dar și faptul că frumusețea nu se menține cu apă de ploaie! Tatăl meu era șomer, așa că a trebuit să fac ceva pentru salvarea familiei. Desigur, părinții mei habar nu aveau cum îmi câștig eu dolarii. Le spuneam că pozez pentru revista „Penthouse”.

„Ai făcut multe filme porno până la vârsta asta de 21 ani?”

„Peste 80, fără să fac mofturi la tot ce mi-au cerut regizorii. Dragoste adevărată însă, doamnă, n-am făcut niciodată pe platoul de filmare. Viola cea sinceră, cu trupul ei, a fost în altă parte, în locuința iubitului meu!”

Dick citise aceste informații despre starul ce-și săpunește probabil pielea la ora aceasta, dar încă nu aflate ce o determinase să părăsească scena tocmai când ajunsese în plină glorie. Pe la orele 21, Viola Loyd, celebra fabricantă de senzații care asigură continuitatea lumii, își făcu apariția în salonul de așteptare a hotelului însoțită de camerista ei preferată, cu care exersa din plăcere personală un lesbianism inedit, și ceru să fie pusă în legătură cu Dick Doe. Recepționarul, care și informase directorul de apariția vedetei printre muritorii de rând, chemă un tânăr din garda localului care o conduse în biroul aflat la

mezanin. Dick se aștepta la o ținută răpitoare cu care ea ar fi încercat să-l fascineze de la început, dar în momentul când îi intrase în birou, se văzu silit să recunoască că nu avea un pic de imaginație față de ce putuse inventa Viola: peste sânii ei cunoscute prin tot ce natura putuse zugrăvi mai răpitor, își trecuse un curcubeu de dantelă gen pânză de păianjen, restul bustului lăsându-și-l în întregime expus riscului de a împărtăși soarta unei pelicule „moartea-muștelor”, pe care orice ochi căzut rămâne prizonier. Mai jos de ombilicul retras spre misterele interiorului, un copil de fustă dintr-o țesătură împletită parcă din fire de piele acoperea ceea ce actrița arătase din belșug echipelor de filmare, lăsându-și însă la vedere, cu dărnicia cunoscută, coapsele sale regale, din specia Zeităzii, cu epiderma excelent nutrită cu tot soiul de creme și uleiuri din fructe exotice, combinate cu decocturi din plante rare, ceea ce-i asigurase o catifelare ațățătoare, un bronz măsliniu-argintiu și un luciu ireal.

Starul care renunțase din motive numai de ea știute la firmamentul pe care strălucea de șapte ani îl ridică în picioare pe Dick și din ținuta sa de afaceri gândită din timp să pară dezinteresată nu mai rămase decât figura penibilă a unui bărbat trăsnit de un zâmbet ucigător, asemănător ca încărcătură cu un

spray folosit de către femeile atacate frontal de vagabonzii marilor bulevarde. Îi întinse mâna ospitalier, ea își lăsă moale degetele subțiri în palma ce lua contact direct cu o realitate carnală plină de sugestii și se așează în fotoliul oferit de Dick cu curtoazie neprefacută.

— O cafea, o havană? o întrebă el gentil.

— Și una și alta! zâmbi fermecător Viola.

— Cum ai călătorit? Dacă îmi permiți un limbaj mai familiar și mă lași să cred într-o colaborare apropiată și îndelungată!

— Desigur, Dick, eticheta ar constitui un obstacol în demararea unui contract amabil, deopotrivă de avantajos de ambele părți.

— Atunci, Viola, să trecem la afaceri! Distracțiile după aceea...

Apăsă un buton și peste câteva clipe apărură o fetișcană în ținuta de serviciu a hotelului Bambus.

— Două cafele, două havane, Rita! ceru el feței.

— Imediat, domnule director! Viola, numai zâmbet protocolar, studia mobilierul biroului, tabloul de deasupra canapelei suprarealist, surprinzând linii mlădioase ale unui

cuplu lesbian, biblioteca din lemn de mahon persanul în care-și afundase tocurile înalte ale pantofilor și în finalul ocolului dat prin încăpere își pironi ochii ei cuceritori pe fața bărbatului.

— În principiu, reluă el, știu cam despre ce este vorba, din corespondența purtată anterior. Aș dori totuși să-mi faci plăcerea de a vedea și auzi numărul oferit.

— Oooă, nerăbdătorule...! și Viola o spuse în așa fel, cu o asemenea intonație languroasă, ca și cum s-ar fi aflat asaltată de o întromisiune precoce.

Segmentul acesta sonor al unui început de orgie fusese atât de convingător, atât de sugestiv, încât trezi subit în Dick dorința aventurii. Și cum el nu era un tip care să-și amâne pornirile sale erotice pentru mai târziu, se ridică din fotoliu cu pantalonul deja umflat, dar chiar în clipa aceea intră Rita cu comanda. Se reaseză nemulțumit, își făcu de lucru cu umplerea paharelor ca să se calmeze, încercă chiar să râdă mânzește, în timp ce Viola respira atât de aluziv, în surdină, cumva printre dinți, aruncând din pieptul ei, pornit să spargă răbdări, imagini de desfătare și nu aer.

— Dick! Această secvență minusculă sper că este edificatoare și este imprudent să o prelungesc. N-aș vrea să sari

pe mine, așa cum intenționai. Dar pot înnebuni o mulțime venită la barul tău Night Show Sex, ce va deveni peste două zile neîncăpător. Numărul meu este unic în sexologia barurilor de noapte.

— Nu pot semna un contract fără să văd obiectul lui, Viola! mai spuse Dick dornic să cabreze încă o dată armăsarul de sub dânsul, ce necheza în surdină.

— Dick! să ne înțelegem de la început. În noaptea aceasta, la sfârșitul programului artistic de până acum, îmi anunți numărul meu, ca ceva în premieră, ca ceva nemaivăzut în Miami, nici chiar de tine, directorul de spectacol. Eu voi prezenta un regal afrodisiac de revigorat impotența, după care, tot în acest birou, dacă o să-ți placă, dacă o să le placă, vom semna contractul. Tot atunci vom discuta și celelalte clauze: durata, plata, cazarea etc.

— O să-mi amân plăcerea, care prinsese deja un contur promițător, dacă vrei să-mi faci o surpriză, spuse Dick.

— Conturul era prea marcant ca să nu-mi dau seama că era imprudent să continui... răspunse Viola privind fix peste măsura ce-i despărțea spre un punct din vestimentația lui Dick, devenit măciucă.

— Nu mă îndoiesc o clipă de spiritul tău de observație. Ceea ce-ai văzut tu la mine demonstrează calitatea deosebită a interpretării tale. Se cunoaște stofa de profesionistă.

— Și nu numai! mai adaugă talent, siguranță de sine și libertatea de a spune da sau nu.

— La ce te referi?

— La contract, evident!

— Am credința că ne vom înțelege, Viola.

— Mi-ar surâde. Îmi place la Miami. Există aici o lume care are nevoie de mine. Și dacă întâlnirile mele cu ea vor avea loc în Night Show Sex-ul tău, nu vei avea decât de câștigat.

— Să bem pentru asta! și Dick ridică paharul.

— O.K! răspunse ea, imitându-l. Apoi, după ce așează paharul cu grijă, mișcare însoțită de o meditație ce avea să sfârșească imediat într-o scuză, conchise: Călătoria mi-a afectat puțin buna dispoziție. Ar trebui să mă retrag pentru refacere și pregătirea numărului. La ce oră crezi oportun să cobor?

— Ți-aș propune o vizionare completă a spectacolului, așa, pentru comparație. Să zicem la ora 23. Vin personal să te iau.

— Voi fi pregătită. Dick. Oh, uitam! Dă dispoziție

personalului de scenă să mă ajute la aranjarea decorului meu.

— Voi trimite de îndată pe cineva la tine, sus.

— Mulțumesc, Dick! apoi îi servi niște șolduri de mângâiat înaintea morții pentru a scăpa de ea și a reveni pe Pământ, precum și un spectacol de mers mai mult cu fundul, care nega din ambele fese orice apartenență la banala și plictisitoare realitate. Ușa se închise în urma ei cu regretul că pune capăt accesului la desfătarea ochilor care văzuseră o sumedenie de femei, dar asta ridica un semn de întrebare, cel puțin bizar pentru Dick, dacă Viola are sau nu o origine terestră.

„Cu atât mai bine! își spuse el. Vom lucra cu casa închisă, cu programări speciale, licitate”.

Barul de noapte al hotelului Bambus, înfipt cu temelia în valurile Floridei ce-i mângâie nisipurile de pe litoral, se prezenta ca un cerc, cu terase în amfiteatru și cu o capacitate la mese de 200 locuri. Din spatele unei intrări acoperite cu o cortină de pluș înainta până în inima cercului o punte terminată ca un T, spațiu de dans sau de spectacol. De-a lungul ei, ghirlande de becuri colorate de reflectoare multicolore îi asigurau un efect feeric. Trupurile dansatoarelor în drumul lor spre platforma-scenă din mijlocul barului păreau fascinante. Luciul pielii eliberate de

pudoarea convențională a prejudecăților concura coloritul marilor maeștri ai Renașterii, amplifică apetitul spectatorilor de la mesele elegante, împodobite cu flori și tacâmuri argintate, îi pregătea pentru marele spectacol de la Night Show Sex pentru care numai intrarea îi costase 200 de dolari. În seara aceea trecea cu puțin peste 100. Pe afișele și panourile uriașe de la intrarea în hotel, nu se modificase nimic în programul anunțat. Clienți, de vârste foarte diferite, în ținute adecvate (barul era de gradul 0 și aici nu se intra oricum) veniți la Miami să-și petreacă concediul, cu soțiile sau fără, cu amantele sau fără, decizi să vadă și să guste din lucrurile și ființele interzise, așteptau numere tari care să-i scoată din banalitatea vieții, să-i poarte măcar o noapte într-o lume mirifică, palpitantă. Și ce putea fi mai mirific și mai palpitant decât dragostea pusă în scenă cu arta regizorilor de spectacole sexy? Așa cum se înțeleseseră, la o masă rezervată în apropierea scenei asistau, deocamdată, Dick și Viola. Plușul cortinei, în spatele căruia se ascundeau surprizele serii, se despică în două, acordurile unei melodii din folclorul mexican inundă încăperea topită într-o semiobscuritate colorată și grupul de dansatori intră maiestuos să încălzească atmosfera și imaginațiile.

Dick programase spectacolul după toate regulile preludiului sexual. El începea cu factorii erogeni auditivi și vizuali, care cuprindeau dansuri intime, jocuri cu angajament erotic, menite să ducă la creșterea stării de excitație, la crearea unei stări psihice ce declanșa arcurile reflexe, destinderea spațiilor cavernoase în care năvălea o mare cantitate de sânge. Și de aici – erecția! Creșterea dimensiunilor, îngroșarea, alungirea, rigiditatea, și a penisurilor venite aici la Bar Night Show Sex ca să manifeste plenar, și a clitoriselor și bulbilor vestibulari, ca o companie participativă la trăiri anume provocate.

Viola privea spectacolul cu spirit critic. Cântărea gesturile, performanțele, dinamica și sugestia mișcărilor, atletismul și liniile de forță ale interpretelor.

— Înda, Dick, ai trupă bună.

— Dar ce credeai? răspunse el șoptit, dar cu o undă de mândrie în glas.

— Ar trebui să recunoști totuși că sala e pe jumătate goală. Asta înseamnă dintr-un foc 20.000 de dolari vărsați la alte baruri din Miami!

— Ai tu soluții?

— Da. Dick, îți lipsesc nume mari! Și numere mari!

— Vreau să o văd și pe asta! Să te introduc acum?

— Nu, Dick! La urmă. Desert! Capac!

Viola rămânea pe poziția că aduce cu dânsa marele succes. Dick, care colindase toate cabaretele Parisului, Londrei, cunoștea tot ce se prezenta în lume în materie de spectacole sexy. Ce putea aduce nou această Violă cu țâțe de marmură? Arcuirile naturale ale unui trup ce țipă din forme răsturnări instantanee și zdrobitoare ca pedeapsa pentru semeția cu care provoacă instinctul erotic? Pe scenă își făcea acum numărul de striptease Mysty, superba regină a genului pe o muzică de jazz ce se cânta în localurile de noapte din New Orleans. Mysty semnase un contract doar pentru 30 de zile cu Dick, în care el își pusese speranțe mari. Această femeie vampă, stăpâna unei coregrafii înaripate, nu-și scotea o „geană falsă” pentru mai puțin de 1000 de dolari. Dar pentru că noua generație consideră striptease-ul o formă de artă decadentă, pentru bunicii cărora nu li se servise în filmele vremii mai mult de un sărut, Mysty părăsi Parisul pentru a-și salva măcar parțial capodopera vieții ei în pericol și aduse cu dânsa la Miami un program îmbunătățit. Pe lângă dansul, care imita perfect tocmai ce aștepta publicul de la

dânsa, ea mai adăugase un body painting, la modă în discotecă, și un număr senzațional într-un sicriu transparent, unde moarta regretă ce nu a făcut în viață și acum o face acolo, după... acolo unde nimeni nu-i poate reproșa nimic! Despre morți, numai bine!

Sala începuse să se încălzească la acest număr, expresie a senzualității exacerbate, și să răspundă în imaginația dată în clocot la contra mișcările cerute de gestică franțuzoaicei mai mult decât relevantă. Pe sub fețele de mese se pipăiau coapse desfăcute, se căutau breșe pe lângă elasticul rigid ce zăvora sexele deja umede. Fețele clienților, în semiobscuritatea amfiteatrului, trădau stări extazice, plecări din realitate, plimbau prin spații inaccesibile simțurilor concrete. Dick întinse mâna spre piciorul Violet, aplicându-i o mângâiere tandră. Șerpoaica sudului torid protestă.

— Dick, nu mă descărca! Am nevoie de o excitație neconsumată pentru numărul meu! Bărbatul o înțelese perfect și se retrase, deși se afla într-o stare, de-ar fi pus-o jos, sub masă. Mysty își termină numărul într-un ropot de aplauze și într-o binevenită relaxare a sexelor din sală incitate la acte sinucigașe. Partitura de jazz urca și cobora gemând pe un portativ nebun.

Mysty, goală ca la o baie în lacul ce strălucea puțin mai încolo de mărul unde-i făcuse felul lui Adam, se retrăgea pe tulpina T-ului incendiat cu jocuri de artificii, mulțumită că iluzionase cu carnația ei artistică o sală de experți în degustarea mirificului ce ți-l poate oferi sexul prin simpla sugestie. Dick își crease cu bună știință o față mefistofelică ornată cu o mustăcioară subțire ce însoțea buza superioară cu o insulă rasă de semilună, pe cea inferioară, urmată de o bărbuță țapeasca, cu baiere ce se legau de perciuni. Obrajii goi, încercuiți de liziera unui păr negru, tuns scurt îi completau figura unui diavol printre oameni. De altfel nici omul dintr-însul nu era prea departe de ceea ce chipul său ținea să arate.

De aceea, femeile care se însoțiseră cu dânsul pentru o zi sau pentru o noapte nu puteau fi decât niște evadate scăpate de sub supravegherea Tălpiei Iadului sau niște disperate, din cauza vârstei ce le eroda frăgezimea, decise să mai smulgă cărnii ultimele semnale și senzații, ce însoțesc viața ca o corolă și care, ah, dădea semne de vestejire. Într-o asemenea stare de spirit, ei bine, se dădeau și diavolului, dacă acesta le mai aducea fericirea simțurilor.

Ei bine, cu această față simbol al Răului, de sub care

rânjea destrăbălarea lascivului ațătat, Dick o fixă pe Viola, care-l înfrunta stăpână pe sine la cei 21 de ani ai ei, având la roluri dejucat cu trei-patru parteneri firoși, deodată! Or acest patron de hotel și de bar sexy era un biet puișor față de goliații păroși pe care trebuia să-i potolească cu o artă desăvârșită în rolurile de viol la marginea pădurii, într-adevăr, pentru bani nu refuzase niciun rol, oricât de trăsnit, dar cu Dick avea alt plan. În intermezzo, trupa celor șase dansatoare, care uimeau prin ridicarea piciorului, ca o armă prezentată pentru onor, sau ca o coadă de drapel pusă pe umăr, arăta onor clientelei cât de mult se poate deșuruba o tânără frumoasă, capabilă să facă din trupul ei elemente umane separate în jurul unui sex acoperit cu o ață și pierdut prin ghemul de contorsionări deformante, capul strecurându-i-se pe sub rotunjimea apetisantă a feselor, iar gambele, făcând de gardă, ca două urechi de iepure, deasupra unui ghem carnal neidentificabil.

— Și acum, domnilor și doamnelor, senzația serii! Persoanele cu nervii slabi sunt sfătuite să nu privească. Anunțul îl făcea un tip cu barbă, rasă albă, turban de aceeași culoare, imitație indiană.

— Dacă întreci florii acestei zoofilii, se adresă în șoaptă

Dick, Violet, înseamnă că fac o achiziție super!

— Să vedem, Dick, să vedem, deși mi se pare că știu despre ce este vorba. Deosebirea este că eu nu doresc să sperii oamenii și așa speriați de trecerea anilor, ci să-i transpun dincolo de perisabilul cărnii.

— Îmi place cum spui, Viola.

— Așteaptă să mă și vezi la lucru...! Indianul dispare după cortina din pluș greu și revine cu prea cunoscuta lui paporniță rotundă.

— Doamnelor și domnilor! Vă prezint pe frumoasa Malku, desprinsă din paginile Kabalei. Pe tulpina T-ului, strălucitor ca o pistă de aterizare, își face apariția o splendidă filipineză cu trupul arămiu, cu sâni goi. Doar șoldurile, luate parcă din geometria fantastică a coloniilor de corali, poartă două palme de fustă sub care se ghicește sexul gol.

— Doamnelor și domnilor, senzația Filipinelor, steaua Manilei, cu prietenu1 ei din lagunele Mindoro! Malku ajunge în capul T-ului, indianul o urmează cu coșul lui rotund, se oprește, îl pune jos, de undeva de sub cămașa aceea lungă, ca un antiriu, scoate un flaut. Degetele îi aleargă pe găuri și răscunoscuta melodie a îmblânzitorilor de șerpi începe să curgă pe nervii

încordați ai asistenței curioasă să vadă dresajul. Din coșul acela misterios un cap de reptilă își saltă capul, se înalță, se înalță desfăcându-și încolăcitul trup gros cât o mână bărbătească, îmblânzitorul lasă flautul, apucă pitonul de cap, îl arată asistenței cuprinsă de oarecare silă și-l aruncă spre Malku.

— Ține-ți amantul, Malku. În noaptea asta ți-l dau gratis, că-i flămând. S-ar putea să te înghită.

— Dacă n-o fi tocmai invers! replică filipineză prinzând reptila și. Așezând-o delicat în jurul gâtului. Pitonul îi alunecă pe umerii lucioși, fata îi apropie capul lui triunghiular de față, de gură, ca pentru un sărut prietenesc.

Îmblânzitorul se ține cu mâna de stomac, dă semne de greață, scoate dintr-un buzunar ascuns o sticlă de whisky și trage câteva gâturi disperate. Apoi către public:

— Ăsta-i doar un pui de un metru. Cei mari ajung până la zece metri. Norocul lui Malku este că nu-i veninos și iubește femeile... O să vedeți imediat!

Malku începe un dans din șolduri. Asistența privește mai curând mișcările trupului ei decât căutările reptilei, ce-i alunecă pe pântec în jos până ce ajunge pe coapsa dreaptă, unde se încolăcește ca pe un arbore. Fata îi mângâie capul, ca și cum l-ar

vrăji, cu privirile pierdute în neantul ce acoperă spectatorii tăcuți. Un zâmbet ciudat i se ivește pe buze. E spaimă, e dorință? Pitonul își manevrează capul condus parcă de un simț uman sau de un miros ce-i ațâță interesul și începe o alunecare lentă pe coapsă în sus, spre pântecul iubitei. Malku cere îmblânzitorului o țigară. Îmblânzitorul îi aprinde una și i-o dă, după care cu aceeași disperare, mai trage o dușcă. Capul reptilei, din fața căreia ai sări ca ars într-o parte, luând-o la sănătoasa, atinge acum pielea catifelată de la marginea fustei și-și continuă lent înaintarea. Malku nu pare nici înspăimântată nici înfiorată de contactul cu solzii reci, ce băteau în verde și în galben, pe spații albe, rotunde, ovale. Dimpotrivă, capătă o expresie ce amintea de extazul femeii ce-și consumă plăcerea. Degetele ei subțiri, lungi, mângâie spasmodic inelele reptilei ce înainta spre un spațiu foarte bine intuit de fiecare spectator.

Mâna filipinezei ridică cortina, balansându-se de pe un picioar pe altul, respirând greu, spectacolul pare decupat din filmele de groază. Capul pitonului o îndeamnă pe Eva la păcat; capul plat atinge pubisul, pare să ciugulească din vegetația luxuriantă. Cu o mișcare plină de nerăbdare, mâna feței începe să ghideze reptila pe porțiunea aceea, probabil deja umezită,

într-un du-te-vino ce înfioară asistența înmărmurită.

Bazinul zoofilei se rotește, ca într-un dans primitiv, ce invocă fecundația, mâna dezlipește capul pitonului de pe alunecuşul vaginal pentru a-l arăta publicului cum își manevrează limba și îl pune la loc însoțindu-și cunilling-ul șerpai cu gemete înăbușite și pierdute într-un strigăt orgiac.

Asistenta respiră ușurată când individă își trase capul șarpelui, care înainta de-acum spre adâncimi vulvare. După câteva momente de relaxare, deschise ochii mari, trezindu-se ca dintr-un vis dulce.

Îmblânzitorul își puse flautul pe buze, melodia aceea ciudată umplu din nou scena, pitonul cade încet de pe coapsă, spre gleznă și intră singur în coșul rotund așezat de omul indian sub Malku.

Într-adevăr, numărul era de senzație, dar nu de o sexualitate excitantă, așa cum și-o doreau clienții, ci de una deviantă, o sugestie pentru zoofili, ce producea instinctiv repulsie pentru un om cu dorințe normale.

— Ei, Viola, cum ți s-a părut? întrebă Dick.

— Ascultă amice! Și eu sunt un fel de șerpoaică. Îmi vei admira imediat trupul, dar nu mă culc cu un piton. Mă culc cu

altceva mult mai riscant...

În sală se derula muzică de antract. Comesenii comentau scena de groază, busturile dezgolite ale femeilor în rochii de seară aveau pielea de găină. Doar își imaginau ce-ar simți ele cu un șarpe rece între picioare și nu-și puteau scoate din minte greața, frica, spaima. O nebună! în stare să geamă și sub burta unui armăsar!

— Dick, urmez eu. Hai pe scenă. Tu mă prezinți.

— Și ce să le spun?

— Orice îți trece pric cap. Atâta știi: că sunt Viola! Încolo, sigur clienții tăi mă cunosc din filme. Dacă sunt în acest bar, sigur au văzut filme cu mine. Din 80, nu se poate să nu fi vizionat măcar unul!

T-ul cade sub perdeaua unei lumini roșii. Dick și Viola urcă pe platforma pavată cu sticlă luminată de dedesubt cu un verde feeric și la un moment dat pe cei doi cad reflectoarele cu lumina lor crudă, albă.

— Bună seara, doamnelor, domnișoarelor și domnilor. Am plăcerea, în această noapte rară, să vă prezint pe celebra actriță de film, Viola. Se întoarce spre dânsa, îi cuprinse vârful degetelor de la mâna dreaptă și i le sărută galant. Fata făcu o

genuflexiune plină de grație ș-apoi zâmbi fermecător, răsucindu-se în toate direcțiile sălii pentru a răspunde tuturor, la ropotul de aplauze ce se și pornise. Aha! O recunoscuseră!

— Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, reluă Dick, nici eu nu știu cu ce ne va delecta! În filmele turnate până acum, în cele 80 de filme, de obicei avea un partener. Acum e singură! Cum va face dragoste de una singură nu știu!

— Ba nu sunt singură! intervine Viola.

— Dacă te gândești la cineva, nu sunt eu acela!

— Nu, Dick, nu te speria! Tu vei coborî chiar acum la masa unde am stat împreună. Aici e cam periculos... Dick caută cu privirile în jur, o dă într-o parte și se uita după dânsa, dar nu descoperă pe nimeni.

— Căutări inutile, Dick. Trupa mea mea nu a sosit.

— Auu! Trupă? Vei face dragoste cu un regiment întreg?

— Aproape, Dick.

— Înseamnă că ei așteaptă afară, Viola! Coada trebuie să se întindă până pe undeva prin centrul orașului!

Actrița râde îngerește. Părul ei bogat, dat din când în când cu mâna într-o parte, descoperă o față cu fruntea inteligentă, sprâncene arcuite, nesmulse și având corectat traseul cu

dermatograful, nasul îndrăzneț, pomeți ce se prăvălesc într-o pantă liniștită spre o bărbie rotundă, delicată dar semeață, gura, imaginea fructului oprit. Ochii, tăiați puțin pieziș, ageri ca la o capră de munte, ce se cațără pe piscuri și nu greșește niciodată unde pune piciorul. Totul, un capitel de templu grec, ce-ți taie respirația prin perfecțiunea florală a săpăturilor în marmură nemuritoare. Și în jurul gâtului, de o albeață seducătoare, o corolă perlată, îngemănată cu rubine cât cireasă, ce înnobila carnea, transfigurând-o într-un fetiș cu putere magică. Atât li se oferea spectatorilor atât puteau vedea deocamdată, pentru că restul trupului ei ascuns sub o rochie lamelară trăda, adevărat ceva din secretele lui, ce aveau să fie dăruite tuturor spre delectare, dar deocamdată incita doar dorința greu stăpânită a bărbaților de a li se desfășura o dată în toată splendoarea ei afrodisiacă.

— Dick! reluă ea dialogul șăgalnic, eu zic să cobori de bunăvoie la masa ta. Ai prea mulți adversari...

— Și vrei să-i seduci pe toți, pe toți?

— Până la ultimul flămând!

— Olala! Atunci vei termina numărul mâine seară!

— Nu, Dick! O fac cu toți odată!

— Dumnezeu! Ce îngrămădeală o să fie! Aa, nu, e ceva incredibil, nemaivăzut! Doamnelor și domnilor! Nerăbdarea, pur și simplu, mă inhibă! Încă nu-mi imaginez cum o să procedeze! A ținut numărul strict secret. Îl voi vedea pentru prima oară împreună cu dumneavoastră.

— La revedere, Dick! Și Viola îi face semn cu mâna să plece.

— Crezi că va mai fi posibil după o asemenea partidă cu regimentul trupelor de comando?

— Nu mă cunoști, Dick! Bye, bye! Viola rămâne singură pe scena de sticlă, ca un avion inamic sub focul încrucișat al zecilor de reflectoare.

— Allez, boys! strigă actrița spre coada T-ului.

Cortina se retrage în părți, lăsând să se vadă un decor înșorit, din care mii de floarea-soarelui râd spre astrul zilei. Din spatele lui apar doi tineri în livrea aducând în rugă o canapea din piele pentru o singură persoană.

— E prea mică, Viola! strigă Dick. Din apropierea scenei. N-or să încapă toți!

Sala izbucnește în hohote!

— Ba mai poți încăpea și tu, Dick, îi răspunde Viola, dar

n-o să ai curajul...!

Băieții aleargă și se întorc cu un dulăpior ca de bucătărie și-l așază în apropierea canapelei, după care dispar în nișa rotondei de la coada T-ului!

În această clipă, luminile trec pe oranj, sonorizarea atacă o melodie de deșteptat libidoul și Viola aruncă de pe dânsa rochia ce-i profana frumusețea trupului, prin acoperire. O exclamație unanimă umplu cabaretul:

„Ooooh!” pe o sută de voci! Cele bărbătești exprimau o admirație nestăpânită, cele femeiești o invidie viespară.

Nicio linie a trupului ei nu semăna cu ce se știe în genere despre om. Talia, bustul, coapsele se ondulau într-un S nemaiîntâlnit, în sfere ce se sfârșesc în perfecțiunile eternului. Ce mai rămânea omenesc în această apariție nepământească era credeau cu toții, podoaba femeii încă nedivulgată lăsată sub protecția unui desuu roșu, dantelat și incapabil să ascundă ce-și doreau din fierbințeala sufletului lor toți bărbații de pe cele trei trepte cu mese ale barului de Night Show Sex. Dar ce sâni avea această această făptură divină Doi vulcani în erupție. Imaginea lor aruncată peste ochii amatorilor de frumuseți rarissime făcea victime. Marinarii din ultimele rânduri ale amfiteatrului

colindaseră toate porturile Pacificului și Atlanticului. Văzuseră în cabaretele lumii sâni traistă atârnată, sâni pepene, sâni pătlăgică gogonea, sâni ceapă de apă, sâni smochină presată, sâni funie de aruncat peste umeri, sâni gogoasă înfuriată, sâni obraznici, sâni de alintat toată ziua, sâni pernuță de divan, sâni țâță de cătea în alăptare, sâni de toate formele, cum i-a lăsat natura, și sâni umpluți cu silicon, de tip pară, dar ce-i plesni peste ochi în momentul când Viola își aruncase jos spuma aceea de mare, nu mai întâlniseră niciodată!

Natura lucrase aici fără greș, cu o fantezie de sorginte extraterestră. Niciun pictor din lume nu văzuse cândva un asemenea purtător de minuni mamare. Nici anticii, cu măestrii lor, și-au avut, oho nici Michelangelo cu Sixtina lui nu și-au bucurat ochii pe o pereche de sâni ca aceia ce țâșneau din pieptul Violei, ca două piscuri de granit din coasta muntelui ce imortalizează prrmn președinți ai Americii. Dick, în culmea satisfacției ce-i anulasă blazarea lui de arhicunoscător al femeilor, aruncă o privire peste sală, unde în fiecare seară bogătași plictisiți și suprasaturați de tot ce putuse să le ofere fauna și flora priveau placizi numerele pline de șarm prezentate până acum, ei bine, o lumină radioasă le inundase fețele mască

de fier, umanizându-le. O reverie neașteptată le coborâse în oase, sau între coapsele adormite. Ceea ce vedeau acum, acolo sus pe scena de sticlă, nu era pământ, nu era carne, nu era femeie. Ființa aceea din specia homoidă devenise aripă, fantezie, joc divin, ispită diabolică. Începură să sosească bilețele pe masa lui Dick, directorul: „Dau 10.000 de dolari numai să-i ating trupul! Să mă conving dacă e real!” „Dau 20.000 de dolari dacă mă lasă să-i mozelesc sânii trei minute!” „Dau o sută de mii de dolari dacă merge cu mine sus, la camera 304!”

Băieții aduc, în sfârșit, o carcasă, ca de sticlă, de forma unei cutii de pantofi.

— Și acum, doamnelor, domnilor, eu am plecat să mă culc! anunță Viola. Boys, acoperiți-mă. Actrița se întinde pe sofa. Sânii îi stau neclintiți ca și cum ar face excepție de la legea gravitației? Nu se poate! spune unul din marinari. Au pe dedesubt o armătură! Au inventat ei ceva!”

— Ei, boys, acum încuiați-mă pe dinafară!

Băieții îi așază carcasa deasupra, Viola rămânând într-o cameră închisă. Atâta doar că arăta ca și cum nu ar fi avut pereți. Deasupra, pe tavan, o lampă rotundă, prevăzută desigur și cu un microfon. Restul luminilor se sting. Rămâne doar irizarea verde

a scenei și fascicolul misterios din tavan, ce aruncă în încăpere o lumină albă, neonică, dând trupului o vizibilitate excelentă.

— Ah, de-aș putea adormi! oftează Viola. Să visez ceva frumos, ceva cu un bărbat! Cu Dick, de exemplu... Ah, de când n-am mai dormit cu un bărbat!

Sala freamătă. Viola se foiește și cu palmele își frământă sânii scâncind lasciv:

— Îmm, Dick, ți-ar place? Privește-i numai! Trupu-i face valuri. Picioarele i se strâng sub dânsa, i se întind până ce burta i se suge undeva, înăuntru. Pentru spectatori e clar că Viola ar vrea un bărbat! Dorința o chinuie atât de puternic încât o răsucește pe toate părțile, îi smulge absorbții sonore de sâsâituri șerpale, refulări pulmonare de golire pentru a preveni explozia.

În sală tensiunea erotică crește. Mulți dintre bărbați se și visează călare pe dânsa, potolind-o... Viola ajunge la apogeul dorinței. Se ridică, în fund, ca o somnambulă, cu ochii închiși, cu gura deschisă larg, geme ușurel, cuprinsă de sughițuri, coboară de pe somieră, maiestuoasă-i goliciune umple în sală spirite cu poftă nebune, privește în jur buimacă apoi execută cu cea mai desăvârșită artă a seducției scoaterea umbrei de chiloți ce-i acoperea locul acela plin de dorinți, chinuitor de plin,

ucigător...

— Oooaaahh! exclamă sala satisfăcută, în sfârșit, de ultima curiozitate. Sub cupola de sticlă se afla însăși Afrodita visurilor de milenii, ale milioaneilor de bărbați. Auziseră, citiseră despre minunea frumuseții ei, și-o imaginaseră fiecare în felul său, dar în această seară, cei șaptezeci de bărbați din bar avură unicul prilej, în anul de grație 1993, după Hristos, unicul privilegiu la 3000 de ani o dată, să o vadă aieveja, în came și... da, oase nu credeau că are, după cum se contorsiona. Piruetează prin jurul somierei, frumoasa paradiziacă, imită pe „Diana la baie”, își mângâie mijlocul inelar și șoldurile tulburătoare prin dimensiunea lor, își scapă mâna pe sub pubis, provocându-și guițări de purcel ce tocmai trage de țâța scroafei plină de lapte. Gesticulația-i trădează o stare soră cu nebunia. Ce să facă, ce să facă? Se duce la dulapul ce închipuia mobilierul acestei camere de tortură, deschide o ușită de la baza lui și scoate un tub de spray, cam de un litru pe care serie vizibil și mascat „Miere”.

Din acest moment, muzica ce plutește în atmosfera cabaretului, până atunci pianissimo sparge subit vraja derulării acestui număr incognito și bubuie în difuzoarele de frecvență joasă acordurile bethoveniene ale destinului ce bate furios la

poarta vieții, apoi trilurile simfoniei se pierd treptat până devin liniștite. Viola strânge la piept sprayul cu miere, îl mângâie ca pe un copil, apoi îl îndreaptă sub pubis și apasă pe capacul sifonului. Norul de picături se dispune în strat subțire, pe organul genital. Asistența tot nu bănuie ce putea să urmeze. O masturbare pe o peliculă adjuvantă?

Și în liniștea de criptă ce se lăsase printre clienții incitați și lăsați câteva minute să se răcească. Viola ascunde sprayul sub somieră, deschide o ușiță a dulăpiorului superior, după care fuge pe somieră întinzându-se cu fața în sus, ca și cum s-ar fi pregătit să facă dragoste cu cineva mult așteptat. Dar cu cine? se întreabă în sinea lor clienții.

Deodată liniștea va fi spartă de un zumzet furios și din caseta dulăpiorului un roi de albine vor zbura besmetice pe pereții de sticlă, căutând o ieșire. Mirosul lor fin însă descoperă o sursă meliferă. Pe acolo, pe undeva, se găsea licoarea dulce. Câteva albine mai perspicace părăsesc tavanul și aterizează între coapsele Violei, apoi tot roiul, de câteva sute, le urmează.

Scena creează suspans, așteptare încrâncenată, ca și cum s-ar fi asistat la o execuție, dar nimic din toate temerile nu se întâmplă. Bâzâitul acela de albine flămânde, de albine furioase,

se topește încetul cu încetul până când din liniștea reinstaurată încep să răzbată în sală cele o mie de glasuri ale Violei. Începuse marele spectacol, surpriza serii, surpriza secolului, marea artă a transpunerii senzațiilor în sugestii.

Albinele aveau ac, dar ele sunt ființe inteligente dacă știu să construiască faguri din hexagoane și nu aveau niciun motiv să-și înfigă acul în catifeaua albă a câmpului ce le oferea hrana lor de toate zilele. Nu, dimpotrivă, ele și-au înfipt trompița lor sugătoare. Se înțepeneau în cele șase picioare și sugeau, lingeau, absorbeau, gâdilau, excitau. Acest cunilling apicol crea Violei o stare de cunilling uman. Și acum începu rolul ei de femeie în călduri. La început joacă fuga preludiană:

— Îiiieeeeeeah! Ieeesssss! Bărbații văd un splendid trup de femeie gustând din plăcerile sexului, dar iiieeehurile ei le umplu urechile cu atmosfera luptei ce se dă între naiadele ieșite din apă să se încălzească pe malul nisipos și marinarii ascunși în stufăriș să vâneze sirene. Țipete de spaimă, icneli erotice în încercările lor disperate să rupă plasele aruncate asupra-le respirații șuierate sub greutatea marinarilor goi ce le zdrobește împotrivirea, apoi strigăte înfiorate de cotrobaiala mâinilor neiertătoare prin locurile lor de naștere, mâini devenite amnare de aprins dorințe,

prin simpla mângâiere și alunecare pe cărări de mult necercetate sub pavăza valurilor. Spaiemele se domesticesc, trec în alte stări, în alte tonalități, în gângureli de porumbiță, în exclamații de joacă, în strigăte de sete, în cuvinte de dragoste, în denumiri ireverențioase, spuse pe șleau, de-a dreptul pe arătură, cu gura plină de satisfacția pronunției ce crește presiunea în cazanul încins.

Înăuntru, Răul se bate cu Binele, Răbdarea cu Nerăbdarea, Puterea cu Cedarea fortuită, Ațățarea cu nașul ei, Pofta, pofta ce vine mâncând: – Ooaahahaha! Ține-o așa! Nu mă lăsa! Sala-i în delir. În viața lor clienții localurilor licențioase și cei care bântuiseră Europa și cei care-și scăldaseră poftele în Hawaii sau în Hong Kong nu văzuseră un asemenea număr inventiv, o asemenea interpretare celebră, alegorică, imaginativă. Dincolo de sunetele mai excitante decât realitatea, se construiau himere cu chip de femeie cu fecioare ademenite, cu fecioare întărâtate, cu fecioare violate, cu partide reciproce, prelungite, epuizante, făcute cu ciudă, privite cu ură, stoarse cu ultimele forțe.

Albinele, lacome, econoame, flămânde, sugeau stropii din cele mai mici orificii, scărpinau cu tălpițele lor agățătoare orice

pliu, orice denivelare, până la cele mai ascunse cute ale complicatului aparat genital, stârnind senzații indescritibile și cu atât mai fantastice în mintea spectatorilor aprinși de octavele Violei înnebunitoare. Dick se gândea că ar putea-o folosi excelent la telefon, pe bază de abonament, pentru bărbații care nu pot ajunge la ejaculare decât stimulați de sunete sexuale. Spectacolul se prelungea benefic, albinele nu puteau fi luate de la masă decât după ce băgau în gușulițele lor toată prada picată din cer. Clienții, și cei mai blazați, incapabili de a rămâne înghețați la simfonia „Erotika”, interpretată magistral de Viola, trăiau momente pe cât de vinovate pe atât de sublime și de provocatoare, sângele înfierbântat dădea să iasă din matca lui și, negăsind o ieșire, umplu până la refuz spațiile cavernoase de refugiu. Câteva perechi mai sensibile nici nu mai rezisfără să vadă finalul. Se refugiară grăbite în camerele hotelului Bambus pentru a experimenta ceea ce văzuseră: nu pe Viola, vioara întâi a spectacolului ci fantasmеle născute din rafalele ei erotice.

Cei rămași locului își țineau mâinile în buzunare bărbați „iar femeile, sub fețele de masă trase până în cordoane.

Într-un târziu, și sfârșit de miere pe părțile erogene cele mai ascunse ale Violei, albinele începură să dea semne de

neliniște. Una câte una își luau zborul spre fagurele din dulăpior pentru a depune prada și rezerva lor de hrană până la spectacolul de a doua zi seara. Erau dresate și înțeleghătoare chiar și cu zvârcolirile Violei ce imita facerea lumii fără prejudecăți, fără reticențe, ci dimpotrivă cu tot aplombul și talentul excepțional moștenit.

Lumina se stinge total, pe sub mese se cercetează sexul opus și acolo unde lipsea, pe cel personal. Numărul fusese extraordinar. Dick jubila, așteptându-și noua colaboratoare. Când reflectoarele se aprinseră din nou, culoare după culoare, pe arena T-ului nu se mai afla nimic. De după cortina din pluș greu reapărură dansatoarele, executând un nou număr de acrobație sexuală, dar nu mai aveau niciun haz. Erau o umplutură de program, un somnifer luat în zorii zilei. Pe ușa de intrare a clienților se strecura marea vedetă a sălii, goarna ce dă deșteptarea lumii chemată la marele ospăț. Își relua locul rămas gol de la masa lui Dick, care, de data această, sincer mulțumit de prestația prezumtivei sale părți contractuale, o întâmpină în picioare sărutându-i mâna care până mai adineauri mângâiasse albine și cei mai frumoși sâni de femeie.

— Acum, Dick, putem trece la afaceri! spuse ea.

— Nu cred că e locul cel mai nimerit... Sunt în acest hotel atâtea încăperi!

— Atunci să o lăsăm pentru după-amiază la ora patru! adăugă ea cu o mimică naivă care nu înțelege nimic sau înțelege totul, dar parează cu dibăcie.

— Cum dorește doamna, marea doamnă a spectacolului din noaptea aceasta, acceptă Dick, nu fără o nemulțumire în suflet bine mascată sub ascunzișurile sofisticatei sale bărbi de drac. Atunci să ne retragem, Viola! Te conduc.

La ușa apartamentului ei, Viola făcu o genuflexiune teatrală, plină de umor și de înțelesuri, apoi dispăru după ușa masivă și luxoasă, lăsându-l pe Dick să-și smulgă trei peri din bărbuța lui ascuțit.

Se retrase la el în apartament (de când intrase în posesia hotelului Bambus, se stabilise definitiv în cel mai luxos dormitor, cu sufragerie baie vestibul și o minusculă bucătărie), după care sună camerista de serviciu pe etaj, în noaptea aceea o fată brunetă cu carnea tare, tipul malaezei obișnuite să se dezbrace repede și să participe la jocul dragostei, ca un vibrator dotat cu motor de înaltă putere. Dick încercă să improvizeze cu camerista, docilă în toate, pozițiile ce și le imaginase în timpul

marii imitații demonstrate de Viola, dar nu avu nici pe departe satisfacțiile ce le visa arunci. Femeia aceasta știa să ridice organicul banal, fiziologicul reflex în zone accesibile numai gândirii. Și cum știa ea să stimuleze gândirea prin gesturi și necuvânt mai mult decât prin logo, incapabil să exprime absolutul, da, cum știa ea să răscolească imaginațivul nici nu mai aveai nevoie de parteneră sau partener. Omul devenea unisex, fiindu-i lui însuși suficient. O bandă sonoră cu glasul Violei făcând dragoste putea anula orice idee de unire a sexelor. Acestea deveneau partenere cu stafia glasului ce dă foc atmosferei pe unde se propagă. Orgasmul, descărcarea, spargerea bubei ce chinuie omenirea încă de la facere se realizau de la sine.

Expedie camerista care rămăsese lungită în spațiul de supliciu, expunându-și goliciunea ca pe o comoară de preț, făcu o baie fierbinte, se biciui cu apă rece, se trânti în patul său solitar, dar nu reuși să scape de obsesia Violei. Nu! El va trebui să o audă pe toate glasurile ce evocă desprinderea de efemeritatea cărnii, gemând și urlând sub el, pe el în picioare și în creștet, pe masă și în cada de baie, pe covor și dacă s-ar putea și pe tavan. Și s-ar putea, dacă își montează o oglindă. Chiar

după masă va da ordin să se monteze o oglindă încăpătoare. Adormi greu, cu o voce ce-i răsună în memorie. Îiieeeeeooooaaah.

În timp ce barul de noapte își vărsa clienții în lumina zilei, la recepția hotelului Bambus intra în serviciul de dimineață domnul Andrew Blake, un bărbat cu părul ce-i conferea emblema vârstei de graniță. De pe acest meridian, în spate se contura din ce în ce mai vag amintirea unei tinereți tumultuoase, iar în față ambiția unei rocade. Andrew Blake, dincolo de acest punct de vedere subiectiv, rămânea totuși un bărbat în floarea vârstei, atrăgător, bine făcut, înalt, cu musculatura intactă, bine păstrată prin efort și preocupare pentru fizicul său.

Lucrase în acest hotel împreună cu Dick Doe încă de la vârsta de 20 de ani. Practicase o meserie destul de palpitantă, dacă te țin puterile, chiar bănoasă, deși avea dezavantajele ei peste care trebuia să faci eforturi pentru a trece cu ochii închiși. Iar dacă aveai puțin noroc, puteai câștiga lozul cel mare, așa cum îl câștigase Dick, acum proprietarul Hotelului Bambus. Pe el, Andrew îl ocolise.

Amândoi fuseseră doi tineri săraci dar destinul nu-i răsplătise egal, după startul luat împreună! Această nedreptate îl rodea în permanență pe Andrew. Dar Dick, născut într-un sfârșit

de septembrie, luase din zodia Balanței ce-i mai rău: obiceiul de a-și băga nasul în toate, îngâmfarea, cinismul chiar, hoinăreala fără rost după o muncă unde să nu facă nimic, ușurința în relațiile amoroase, dând dovadă de o memorie scurtă în trăirile afective. Dar se născuse atrăgător, cu atât mai periculos pentru naive, cu ambiția de a place fără dificultate, cu setea pentru toate plăcerile și frumusețile vieții. Din cauza acestor manifestări negative, el avea să semene nenorocirea și nefericirea printre persoanele din apropierea sa. Una din aceste persoane fusese și Andrew Blake. De aceea îl ura în secret. Dick îi distrusese curățenia primei lui dragoste și-i impusese fuga din Memphis. Dick trebuia să plătească. Pe lumea aceasta răutățile trebuie plătite, chiar dacă datoria se încasează mai târziu.

Acest „mai târziu” însemna pentru Andrew 20 de ani. El așteptase cu răbdare momentul cel mai potrivit pentru răzbunare, adică momentul când Dick aprecia că și-a găsit în sfârșit împlinirea tuturor dorințelor unui om: bogăția și o femeie frumoasă care să ți-o sporească. Planul se urzise în nopțile lui de veghe în recepția hotelului Bambus. Unele fire se legaseră cu mulți ani în urmă. Sosise acum momentul să fie reactivate.

În holul hotelului, era liniște. Locatarii dormeau după o

noapte de satisfacții estivale. Andrew făcu numărul știut și memorat. Se auziră câteva țăcănituri de conectare a centralelor și, după o scurtă așteptare, în microreceptor răsună vocea cunoscută a Corei Wol:

— Daa, cine mă caută?

— Eu sunt, Cora! răspunse Andrew, fără să-și divulge identitatea.

— Oh, te-am recunoscut! Ce mai nou pe la tine?

— A sosit momentul, Cora! Voi sunteți bine?

— Atât cât se poate spune.

— Mi-e dor de tine, Cora! Sper să ne vedem în curând.

— Atunci vino prin Memphis!

— Oo, nu! Dacă e cazul, te chem eu, la Miami. Sunt bucuros că ți-am auzit glasul. Ned ce face?

— Se pregătește pentru admitere la un colegiu.

— Bravo, Cora. V-ați descurcat. E și meritul tău, nu?

— Ei, și al mamei, care m-a înțeleș... Iată că și ea a împlinit ieri 70 de ani! Încă mai dă o mână de ajutor în magazin!

— Bine, Cora! La revedere! Mi-au intrat niște clienți.

— La revedere, Andrew! Mulțumesc de telefon.

Perechea intrată nu-și divulgase încă identitatea, dar se

ghicea dintr-o singură ochire expertă, și Andrew o avea, că voiajează prin, grădina plăcerilor din Miami, fără binecuvântarea lui Dumnezeu. Ea deborda de sexualitate, lăsând-o să se scurgă prin ochii care o priveau, și se îmbătau cu ce poate arăta o tânără la vreo 25 de ani, el o acoperea cu grija lupului ce tocmai răpise mieluşica pentru ospăţul cel mare, la cei 50 de ani ai săi.

Andrew îi primi cu solicitudine, aceştia erau clienţii potriviţi pentru Hotelul Bambus, acesta era Miami, oraşul de la malul Atlanticului şi de la marginea vieţii tumultuoase şi haine lăsată undeva la intrarea plină cu panouri publicitare ce te îndeamnă să trăieşti, să uiţi de toate, să uiţi chiar că trăieşti, să te risipeşti în valurile de senzaţii pe care ți le poate oferi bogăţia.

— Aveţi apartamentul 303, domnule. Băiatul o să vă aducă bagajele din parcare.

— Ascultă domnule...

— ...Andrew.

— ...Domnule Andrew, am auzit că Viola oferă un spectacol unic prin sugestii... Văd afară un panou uriaş. Chiar așa e?

— Scoală morţii, domnule!

— O.K., Andrew! și domnul cel gras căută nesătul să mai guste o dată imaginea picioarelor însoțitoarei sale ce studia un tablou cu spatele la recepție. O convinsese să meargă cu dânsul la Miami, dar încă n-o cunoștea în toată nuditatea ei, ce se deconspira parțial sau prin deducții.

Andrew înțelegea temerile bărbaților la această vârstă și dorințele lor care rămân surde la trecerea anilor, așa că-l încuraja din nou.

— Scoală morții, domnule, și-i mai trece o dată prin viață. Nu s-a mai văzut așa ceva! E Afrodita expulzată probabil din Paradis unde a corupt îngerii la plăceri pământești.

— Îmi place cum o prezinți!

— Petrecere frumoasă, domnule, la barul nostru de noapte devenit neîncăpător.

— Oo! Pot rezerva două locuri pe diseară?

— Aveți noroc, domnule. Se cumpără bilete cu câteva zile înainte. Dar aseară, o pereche a renunțat din motive de forță majoră... Doamna devenise inabordabilă...

— Înțeleg, înțeleg.

— Două sute de dolari, domnule. Aveți masa 36. Pe la ora 12 își făcu apariția în holul recepției și Dick.

— Salut Andrew! Care-i situația?

— Full, Dick!

— O.K. Viola a coborât la micul dejun?

— I s-a servit în cameră.

— O.K! Am dat lovitura! Vezi că astăzi trebuie să sosească din Boston două prospături cu pretenții de model. Le vizionezi tu! Dacă nu merită, nici nu le mai urci la mine. A, da, și o amatoare, a cântat prin barurile din Dallas și vrea să facă carieră aici. Să dea o probă. Dacă promite, o lansăm. 20% din valoarea contractelor ce le va obține, timp de un an. Acestea sunt condițiile noastre. Atât pentru azi, Andrew!

— Bine, Dick! Patronul hotelului Bambus, cu figura lui de mascul caprin, la vremea boncăluitului anual, se îndepărtă în aparență mulțumit de mersul afacerilor, dar în sinea lui mocnea un gând ce-i ardea ca un bec de veghe încă din seara spectacolului Violei. Femeia aceasta reușise să-i răscolească toate fibrele cărnii, toate undele judecății, lui, care hrențuise sute de fecioare până la sexagenare și ajunsese să gândească actul sexual ca un fel de mic dejun sau un duș pentru îndepărtarea transpirației. Prin apartamentul său trecuseră zeci de stele, de el lansate în cinematografie, în case de modă, de publicitate, pe

coperțile revistelor de mare tiraj ce se țin la vedere și în interiorul revistelor ce se servesc de sub tejghea. El, un adevărat geambaș de fetișcane cu care se pot câștiga bani, să aștepte acum la ușa Violei, devenită subit pudică și inaccesibilă după ce spursese cu sexul ei 80 de pelicule porno!

Femeia aceasta voia prea mult, dacă nu cumva chiar totul! Era el pregătit să capituleze în fața unei femei, după ce prin patul lui trecuseră sute și mii și cum trecuseră, așa se duseră? Se opri în fața unei oglinzi uriașe ce împodobește un perete ce da spre salonul restaurantului și se examina poate pentru prima oară cu spirit critic. Da, costumul negru era ireproșabil, cămașa albă, papionul, pantofii de lac, chipul acela, imposibil de confundat cu oricare alt chip de pe Pământ, chip ce-l reprezenta atât de fidel, totul părea intangibil, dar capătul, capătul rostogolirii prin viață unde se ascundea? Cât mai era până acolo unde se dă în primire? Și cui se dă în primire? Ei bine, după-amiază va trebui să afle răspunsul de la Viola! îl primi seara, cu patru ore înainte de spectacol.

— Ce s-a întâmplat, Dick? Mai vrei să adaugi unele clauze la contract? Doar l-am semnat! Întrebarea nu-l descumpăni. Luase toate măsurile să nu fie deranjați. Nu se

pierdea el cu una, cu două.

— Viola, nu uita că sunt directorul Casei de lansat staruri. Și o dată lansate pe orbita succesului, îmi datorează mult mai mult decât scrie într-un contract!

— Pe mine nu m-ai lansat tu! Ci, dimpotrivă, eu te lansez pe tine acum. Pe câte zile înainte sunt vândute biletele?

— Recunosc meritele tale, Viola. Chiar ele îmi justifică interesul ce ți-l port.

— Știu că sunt atrăgătoare, dar m-am liniștit. Nu mai vreau sex. Trebuie să recunosc că în 80 de filme porno am cunoscut tot ce se poate cunoaște. Așa cum un soldat își demontează de 1000 de ori arma pentru a-i cunoaște piesele și le pune la loc cu ochii legați. Ei bine, pe mine nu mă mai interesează aceste piese. Nici funcționarea lor.

— Dar o imiți perfect!

— Da, Dick. Vând iluzii. Și de la ele nu te poți îmbolnăvi de SIDA.

— Vrei de la mine un test? Mi-am făcut. E negativ.

— Nu scrie în contract, Dick! puse Viola punctul pe i mișcându-și capul ei fermecător de la stânga la dreapta. Dick își opri dâra privirilor de foc pe protuberanțele mamare, bine puse

în evidență, scoase la suprafața tranșeei ei, de unde trăgeau cu mitraliera.

— Te vreau Viola! spuse el imperativ.

— De ce?

— Nu știu!

— Cu celelalte femei ai știut?

— Da!

— Ce?

— Că trebuie să-mi sporesc lista victimelor!

— Eu a câta aş fi? Ai o evidență?

— Tu ai fi ultima!

— Normal!

— Nu m-ai înțeles! Ai rămâne ultima! Ești desăvârșirea!

— Am mai auzit acest cuvânt. Un regizor mi-l spunea mereu...

— El scria scenariu, tăcea film, îl inspirai. Eu ți-o spun ca un cunoscător. Pot să-mi dau doctoratul în materie de seducție și desăvârșire feminină. Elevele mele dau lumii senzația voluptății.

— Profesorii mei, Dick, au fost alții. Tu nu ai nicio contribuție! între noi, doar relații contractuale!

— Viola, vrei să mă ucizi?

— Oo, știi să fii patetic? Sau repeți un rol? Femeia aceasta trimisă de diavol pe Pământ putea fi înfrântă decât prin viol, tehnică la care deținea centura neagră.

— Am și intrat în el! și începu prin a-și dezbrăca haina.

— Vei juca singur, Dick! Eu nu particip! Viola rămase calmă, cu privirile ei detunătoare de ziduri, pironite pe chipul bărbatului intrat în caiduri. Scena i se părea grotescă, banală dezgustătoare. Era sătulă de bărbați.

— Te voi obliga! Până acum n-a reușit nimeni să mi se opună. Ți-o spun deschis.

— Vei juca singur, Dick! Ți-o repet.

— Dezbracă-te!

— Nu!

— O voi face eu!

— Tu joci! Iar în spectacolul de la barul de noapte, tot tu vei juca în seara aceasta și în serile următoare. Consideră contractul reziliat!

Dick se opri din dezbrăcat. Avea de ales între un sezon estival care să-l îmbogățească și o dorință a lui nestăpânită. Era nebun! Și pe deasupra caraghios, așa cum stătea în fața Violei numai în chiloți. Începu să se îmbrace la loc, în tăcere. Femeia îl

privea ca pe o insectă păroasă. Modelul lui de barbă așezat deasupra unui trup gol îl făcea de-a dreptul comic. Chiar și izbucni în râs.

— O faci pe sfânta cu mine? îi aruncă el o imputație plină de năduf și ironie.

— Am citit undeva că multe fete ușurate, descoperind vanitatea vieții, s-au călugărit.

— Ai devenit una din ele?

— Încă nu. Eu am descoperit altceva: demnitatea omului. Dar ție îți cam lipsește!

— Am să mai meditez la asta!

— Ai tot timpul! Contractul nostru e pe 30 de zile. O săptămână deja s-a scurs.

Era din nou Dick, directorul impozant, protocolar, în ținuta lui strălucitoare. Acum parcă mai puțin comic. Acum trăda doar cinism, răbufniri interne stăpânite cu arta cerută de interesul afacerilor. Se reasează în fotoliul din fața Violetei.

— Gata! M-am liniștit! spuse el.

— Pe dracu'! observă Viola. Doar amâni! Ai boala în sânge!

— Ce boală?

— Trăiești numai prin sex!

— Și tu din el!

— Asta nu înseamnă că avem ceva în comun!

— Dacă ai vrea, Viola, am avea!

— Ce?

— Hotelul Bambus! Nu ți-ar surâde?

— Trebuie să mă sfătuiesc cu avocata mea!

— La toate cererile în căsătorie, te-ai sfătuit cu avocata ta? Dick! Vreau să știu exact pe ce-mi dau viața.

— Hotelul Bambus și talentul tău nu-ți ajung?

— Lasă-mi timp să mă gândesc, Dick’

— Până când?

— Până după spectacolul din noaptea aceasta.

— Să sper că voi trăi și eu cu adevărat ceea ce sugerezi tu, acolo, în camera de sticlă?

— Toți murim sperând, Dick!

— Tot o replică din scenariile filmelor tale, nu?

— Nu! E o constatare personală.

— Și eu ce șansă am, Viola?

— Parcă ți-am spus! Vei afla după spectacol. Se ridică maiestuos, ca o regină a lumii, ca o zeiță, ochii fascinau, sânii

țăiau respirația, opreau cordul, mișcau mobilierul din apartament, rupeau zăgazurile răbdării, îndemnau la prostii regretabile, incitau animalul din om hăituit de fierbințeli.

— Acum, lasă-mă! M-ai deconcertat. Eu îmi creez rolul cu anticipație, în fiecare seară. Doar vezi că nu mă repet, sunt mereu alta. Doar albinele rămân aceleași! Și setea publicului meu transpus în călătorii siderale. Nu-i ușor să faci oamenii fericiți! Am învățat însă să o fac.

— Pe mine ai refuzat să mă ferecești!

— Ce voiai tu de la mine era de-a dreptul vulgar. La ora 11 voi fi la masa rezervată nouă. Acum nu mă mai tulbura! Spectacolul trebuie să merite banii.

Dick ieși cu zâmbetul acela subteran care un prevestește nimic bun. Da, o amânare! Nu cumva făcuse prea multe promisiuni? Ei drăcie!

Orele până la intrarea în scenă a Violei le petrecu într-o frământare neobișnuită lui. Cineva îl îndemna să revină la sentimente omenești, pe care nu le cunoscuse niciodată. Să fi fost vârsta critică, să fi fost sațietatea? Lumea nu mai avea ce să-i ofere! Să tragă la mal și să ancoreze într-un mariaj, de trecut apa vieții într-o barcă spartă? Viola să fie femeia cu glasul de

aur ce-i venise de hac? Don Juan părăsea scena lumii? Libertatea de a alege bucata cea mai bună? Viola să-i fie ultima dorință? Doamne, ce viață dusesese! în urma lui o mare de victime! De cele mai multe ori nu poți ajunge sus decât cățărându-te pe cadavre! Fie ele și vii!

La 11 fix, Viola își făcu apariția în una din rochiile ei care pica de pe dânsa la apăsarea unei singure capse. Mesele pe unde trecea plecau după pașii ei, după parfumul ei, după farmecele ce rămâneau să desfete clienții o noapte întreagă.

— Locurile complete, Dick! observă ea în șoptă în timp ce se așeza.

— Cât vei rămâne tu aici, la Hotel Bambus, așa va fi. Uite aici mapa cu ofertele!

Și Dick îi arătă câteva zeci de bilețele demne de studiat. Viola trecu repede cu privirile peste ele și i le înapoie.

— Eu m-aș oferi pe mine, Viola.

— Și prin mine ai ajunge tot la bani!

— Să fim discreți. Toți ochii din bar sunt ațintiți spre masa noastră.

— Sunt încântată, Dick!

— Eu, nu!

— Oh, deja gelos?

— Nu, deja înțelept.

— De când?

— Din clipa aceasta...

— Oprește-te, Dick! Am spectacol! Nu te da în spectacol.

Rămâi Dick. După dansul acesta, intru eu. Mă vei prezenta ca de obicei?

— Nu, nu ca de obicei! Voi adăuga că începând din seara aceasta ești logodnica mea.

— Dick, strici totul! Publicul nu are nevoie de logodnice, de femei legate de cineva. El trăiește cu iluzia că, printr-o minune, mă poate avea aieva! Doar ai citit sutele de bilețele! Dacă o spui, eu voi nega! Îți convine?

— Dar dacă ți-o spun numai ție, îți convine?

— Îți voi răspunde după spectacol. Hai, du-te pe scenă și anunță-mă!

Și magnificul spectacol începu.

La jumătatea lui, Dick părăsi barul lăsând unui chelner un bilețel pentru Viola: Aștept răspunsul la tine în apartament. Trecând prin holuri și culoare, la un moment dat parcă-l zări pe Andrew cu cineva, dispărând într-un grup sanitar. Andrew? Nu

credea. Îl știa în tura de zi.

Privi în toate direcțiile și nu zări pe nimeni. Descuie ușa apartamentului Violei și intră. Avea să-i facă o ofertă convenabilă. Ea e tânără, e celebră, talentată, dar toate aceste atuuri trebuie cultivate, întreținute și unde? El e copt, urât, uns cu toate alifiile, însă îi oferă bogăție, un mare hotel, o scenă unde să se afirme, o viață de huzur. Nu-i de ajuns? Iubire? Copilării! Vine, trece... Spera să aibă atâta maturitate pentru a înțelege esența vieții: BANUL! Cred că ațipise când auzi cheia în ușa. Nu întoarce capul. O aștepta să-i spună ceva, un reproș, un cuvânt de acceptare a vizitei sale nocturne. După mimica feței va înțelege dacă viața sa va lua sau nu o cotitură. Apoi i se păru că aude o plesnitură seacă. În ceață însă simțea o arsură puternică. „Sfârșitul!” mai avu timp să gândească o fracțiune de secundă, și se prăbuși în haos.

CAPITOLUL 2

JURNAL DE MEMPHIS

Eu Harry Wol, negustor de manufactură pe malurile fluviului Mississippi, la îndemnul unui impuls de origine necunoscută, am purces la ținerea acestui jurnal, în ideea că

micuța Cora își va regăsi în paginile lui copilăria traversată în galopul anilor sub semnul marilor întrebări descifrate abia la senectute.

E drept, l-am început pe vremea când împlinise șapte ani. Parcă o văd stând ghemuită lângă peretele bucătăriei de vară și alegând pătrunjel cu tragerea de inimă a unui om mare. Erau semne de hărnicie menajeră. Cu timpul însă, speranțele mamei de a avea un ajutor la treburile casnice s-au pulberat.

Copila creștea într-un an cât alții în zece, creștea vreau să zic în cunoașterea lumii. Infantilismul din comportamentul ei se topea în semnele maturizării și într-o zi mi se mărturisi cuprinsă de o vizibilă emoție.

— Vai, ce frumos a fost în excursia pe fluviu! Odată a venit în cabina noastră un băiat, verișorul colegei mele.

Și acest „vai, ce frumos” conținea imagini de pe Mississippi, discotecă, plimbări nocturne pe puntea vasului, mână în mână sau chiar pe după gât, cu toată gama de timidități întâlnite pe la poarta adolescenței, intimități puerile sugerate de pelicula aceea de miere ce i se scurgea din priviri pe obrajii învăpăiați de deliciul amintirilor. Sub bluza albă cu care mergea la școală palpitau două porumbițe zvăpăiate ce încercau să

spargă cu ciocul vârsta copilăriei, așa cum puiul din ou își perforează singur descătușarea din coaja ce-l împiedică să iasă din captivitatea miraculoasă a facerii.

Sincer să fiu, m-am speriat de miopia mea de până atunci. Aveam lângă mine deja o fată apărută din senin. Fetița aceea mică, de la începutul acestor amintiri, dispăruse cu tot cu pătrunjel, după care, ține-te bine, nu aduce anul ce aduce ceasul, ei da, și ceasul adusese în capul ei o seamă de întrebări dintre cele mai interzise. De obicei, părinții nu răspund la asemenea curiozități precoc și bat câmpii pe aripile fanteziste ale unei berze tradiționale și extrem de prolifică, campioană în creșterea natalității.

— Spune-mi, tăticule, pe tine tot așa te-ai pacălit bunicii mei? Cât de proști pot fi unii copiii. Cum să înghită o poveste prăfuită cu o barză pe post de cărăuș sau de moașă, când, cu o zi înainte tocmai zărise prin grădina vecinului nostru cum se concepe un cățel! Dulăul cocoțat pe viitoarea mamă tocmai îi introducea ceva pe sub coadă, cuprins de o grabă spasmodică. Mai mult ca sigur că scena reprezenta actul sexual pomenit pe stradă de oameni lipsiți de educație aleasă, dar buni cunoscători ai fenomenului.

În inocența ei îngerească chiar își însușise imprecăția asta voluptuoasă încă din excursia pe Mississippi, uimindu-mă de franchețea cu care o „împușcă” printre buzele ei subțiri. Primul „împușcat” din casă s-a întâmplat să fiu chiar eu, fetița închipuindu-și că mă fericește cu o drăgălășenie lexicală mai pitorească.

Neașteptata „împușcătură” peste timpanul sclifosit al urechii mele educate m-a făcut să mă clatin în eul meu didactic, iar riposta ce se aprinde în noi la auzirea imprecăției cu greu am putut să mi-o înăbuș. Cora revărsa de pe chipul ei de șoricel atâta naivitate și atâta plăcere încât m-am decis ca, deocamdată, să nu i-o întunec cu preceptele mele de modă veche.

Am zâmbit doar mânzește, acceptând imprecăția ca un nou semn adăugat procesului de maturizare, cam vulgar, dar totuși semn! Cam deocheat, dar suficient pentru a înțelege exact ce făceau câinii aceia în grădina vecinului. Și dacă mai adăugam la informațiile mele de observator al procesului formativ al Corei și faptul că într-o zi zărise în tufișurile marelui fluviu un exhibiționist arătându-i ce arată acești bolnavi mintal incapabili să-și satisfacă altfel cerințele trupești, n-aș mai avea nicio îndoială că fetița luase deja cunoștință, prin comparații cu

dragostea câinească și asociații de idei, de procesul fiziologic pus în spatele biete berze! Eram mai mult decât sigur că mitul acestei poștărițe zburătoare se spulberase cu totul. Ce să mai vorbesc de „iluminarea” permanentă ce i-o administra televizorul, unde bărbații și femeile, după ce se sărută, cad unul peste altul și gem într-o tonalitate departe de a trăda o durere! Ci dimpotrivă, ceva foarte special. În sfârșit, la cele mai multe întrebări interzise, Cora găsi răspunsuri clare în albumele porno, ce i le-au pus la dispoziție, cu rânjet suspect pe buze, verișorii ei mai mari cu patru anișori.

— Dar e de-a dreptul greșos, tați, îmi mărturisi într-o zi, considerând că-i sunt un confident destul de discret pentru a nu reclama mamei cu ce se delectează fata.

Și dacă mă gândesc bine, după vizionarea unui album porno, te poți considera edificat în problemă, absolvent al facultății de sexologie, cu studii complete pentru a trece prin viață fluierând, fără emoții. Mă întrebam dacă fetița asta cu porniri spre corpolente feminine a absolvit-o prea devreme sau prea târziu! Nu, nu-mi puteam răspunde. Și fără să vreau am început să scormonesc prin amintirile mele adolescente. Am dat înapoi anii, întâmplările, până la primele manifestări

interzise, și am constatat cu stupeoare că fetița mea Cora fusese ținută în ignoranță mai mult decât ar fi fost ea capabilă să înțeleagă!

Cunoașterea adevărului despre om a ajutat-o mult să descifreze ce se întâmplă în realitate pe micul ecran. Într-o seară, aflându-ne toți trei cocoțați pe canapea, priveam povestea unui regizor renumit prin plasticitatea imaginilor. Eroina, cu cărnurile dezvelite, așteaptă întinsă pe pat reacția iubitului ei. Acesta însă se inhibă, fiind probabil un începător și nu se grăbește să o asalteze.

Cora, care se visa în locul actriței despuiate, își pierde capul și incitată strigă spre televizor:

— Hai, măi prostule, mai repede! maică-sa se uită la mine lung, peste capul ei înfierbântat și eu invers...

Și iarăși: zuuurr! cu amintirile înapoi și eu și „barza”. De acolo, din depărtări, ne întoarcem spășiți, cu ochii plecați, apoi înlăcrimați. Fata noastră crescuse până acolo, sus, unde se considera îndreptățită să strige: „Hai, măi prostule, odată!”

Poate e mai bine să știe singură, decât să o inițieze altcineva!

Casa părintească a devenit pentru Cora un simplu adăpost

pentru trup. Ființa ei eterică bate drumurile marilor descoperiri adolescente, drumurile primilor iubiri. Am aflat din întâmplare printre caietele ei de școală niște însemnări destăinuie numai hârtiei.

„Azi am fost la cinema cu Andrew. Priveam ecranul cu povestea aceea de dragoste, dar mai mult mă obseda a mea. Receptam toate micile mișcări de pe scaunul alăturat, respirația, mutarea unui picior, a unui deget, totul. Era EXTRAORDINAR! Spre nefericirea mea, filmul a durat prea puțin! Trebuia să ne despărțim. Dar lasă, și mâine e o zi!

19 septembrie

Plec la școală decisă să fiu mai curajoasă. Mă parfumez din belșug. Orele sunt obișnuite curg de la sine, doar diriginta ne spune ceva care ar trebui să mă intereseze: „E bine să vă alegeți prietenul dintre mai mulți băieți cunoscuți și nici într-un caz nu trebuie, să vă opriți la primul întâlnit!” Pedala exact pe cazul meu. Îl mai cunoșteam și pe Dick. El învăța în altă clasă, dar mie îmi plăcea Andrew. Avea toate calitățile ce mă interesau: bun simț, politețe, respect, înțelepciune, se îmbrăca elegant

peste o musculatură tot atât de frumoasă ca și sufletul său... Astă noapte am visat că stăteam cu capul pe genunchii lui și el îmi mângâia părul. Eu i-am răspuns apoi ridicându-mă și sărutându-l și mângâindu-l, la rându-mi. Mă simțeam atât de bine încât m-am deșteptat cu o stare irascibilă. Aș fi vrut să dorm și să visez mai departe cum îl mângâi, cum mă mângâie.

20 septembrie

Azi, după orele de școală am făcut o plimbare de-a lungul fluviului. Parcă pluteam pe apele lui. Andrew mă ducea de mână. Dar a fost numai atât. Sunt și eu, desigur, vinovată. Ce să fac dacă nu-mi pot înfrânge timiditatea? Sunt timidă, dar și respingătoare. Când m-a cuprins pe după gât i-am aruncat o privire care l-a făcut să-și retragă brațul imediat. În sufletul meu însă mă dăruiesc lui cu totul! Aș vrea să-mi înfrâng privirea asta a mea ce îngheață timidele avansuri, să o înlocuiesc cu bunăvoință, ceva însă, sădit acolo, în mine, mă oprește de la gesturi necontrolate, pe care alte fete le fac cu dezinvoltură.

Adorm târziu cu speranța că mâine va fi altfel, voi fi altfel...

20 octombrie

Mâna mea nu a mai putut scrie un cuvânt după moartea

bunicului. Stau și privesc cerul înstelat Să fi ajuns el pe acolo? Mă simt minusculă. Câtă luptă poate avea loc într-un organism atât de insignifiant ca cel omenesc! Planetele, cât sunt ele de mari, au totuși o mișcare regulată, prestabilită, or în sufletul meu nu-i nicio ordine! Simțăminte ciudate se bat cap în cap. Viața mi se pare nedrept de scurtă, deși am împlinit abia 16 ani. Ar trebui să ne bucurăm de ea secundă cu secundă, să o simțim, să n-o lăsăm să treacă pe lângă noi, pentru că este foarte prețioasă. Adesea bucuriile ne ocolesc. Noi le întindem mâna, dar ele se îndepărtează. Mai curând ne copleșesc suferințele, fără să ne ceară voie, fără să ne întrebe dacă suntem pregătiți să le suportăm. Moartea bunicului a venit ca un trăsnet din senin. Am rămas încremenită de intensitatea tristeții ce mi-a produs-o acest fenomen. Lacrimile mi s-au declanșat mai târziu. Le simțeam prelingându-mi-se pe corp, în jos, până la rădăcină, și am crescut! Acum sunt mai mare. A intervenit ceva nenumit în felul meu de a gândi, mai matur, poate mai matur decât la adulți. Rămân acum indiferentă la cuvântul MOARTE. Nu mă mai impresionează. Înțeleg prin el ceva foarte firesc de care nimeni nu poate scăpa, nu se poate refugia nici măcar în cosmos, pe unde se află poate bunicul meu, dar nu viu! Am început să-mi

imaginez toată familia în sicrie. O scenă groaznică! Stăteau toți la rând pe catafalcuri: bunici, părinți, mătuși, verișori și la urmă chiar eu! Pentru că la sfârșitul ciclului voi sta și eu acolo, ca ultima venită pe lume. Unde sunt visele noastre frumoase? Iubirea, familia, fericirea? Dacă totul se termină în cimitir?!

Deocamdată sunt foarte tristă, nervoasă, revoltată împotriva sorții, de cineva orânduită ca să fie dramatică. N-ar trebui să disper în momentele grele. Timpul trece, lacrimile se usucă sub căldura soarelui de mâine care sper să-mi zâmbească. Decid să mă culc, să scurtez timpul până mâine când voi lua hotărâri importante. Andrew trebuie să mă scape de această stare insuportabilă.

21 octombrie

După cursuri am stat pe o bancă în parc. Doliul meu îl ținea pe Andrew departe de mine, exact când eu îl doream mai apropiat. Ne-am despărțit confuz. El nu-mi spune nimic, eu nu pot să-i spun ce simt. Cel mai greu lucru este să mă confrunt cu realitatea. Rațiunea refuză să găsească o cale de acces prin toată această negură ce-mi mvadează sufletul. Mă las în voia sorții, așa cum te lași pe creasta unui val ce gonește spre mal. Poți fi sigură de intenția lui?

Încerc să trăiesc atentă la ce mi se întâmplă. Simt că mă interesează acest băiat cuminte, tăcut, ce mă soarbe din priviri, dar, spre nemulțumirea mea, îndrăzneala lui se rezumă la atât. O singură dată și-a coborât ochii pe sânii mei ce creșteau peste marginea decolteului, așa cum o pâine dospită se revarsă din tavă. A avut o tresărire nestăpânită și un fel de spaimă ce i-a alungat ochii tocmai în vârful unui copac!

Mă copleșește o insatisfacție. Mă întreb ce vreau de la viață, ce vreau de la Andrew, ajung să nu mă mai înțeleg. Cine ar putea să mă scoată din această stare? Poate că diriginta avea dreptate când ne spunea să nu ne oprim la primul venit pe lângă noi. Să ne mai încercăm norocul și cu alții. Poate mai cu inițiativă, mai cu îndrăzneală... Vai ce pot scrie! Ce-mi trece prin minte?

Vreau să cred, Andrew, că poți fi un astru ce mă încălzește cu razele calde ale sufletului său, că ești un vânt ce-mi dezmiardă pletele cu adierile sale că ești un copac puternic ce mă adăpostește de furtunile ce-mi zbuciumă inima! Vreau să cred că ești fluviul Mississippi, să-mi pot undui trupul în valurile tale, că ești iubitul meu, să mă poți îmbrățișa!

22 octombrie

Este adevărat, nu ne dădusem întâlnire în parc, pe aceeași bancă ferită de privirile indiscrete, dar eu m-am dus și l-am așteptat. Dacă m-ar fi iubit cât de cât, ar fi venit să bea din atmosfera unde arsesem cu o zi înainte, ar fi fost adus de o chemare interioară ce te mână pe locul unde au pășit ființele iubite. N-a fost să fie așa. Ba mai mult, nici nu am fost lăsată să meditez singură, în preajma băncii și copacilor martori. Da, a trecut pe acolo Dick cu un grup de băieți gălăgioși. I-a părăsit și a venit lângă mine, așezându-se foarte aproape, atingându-mi coapsa. Un fior îmi străbătu piciorul. Din inconștient, răsună glasul dirigintei. Mereu mă urmărește sfatul acestei profesoare: „Mai încearcă și cu alții!” Dar eu îl iubesc pe Andrew! „Aștepți pe cineva, Cora?” „Ei bine, da, aștept”. „Pot rămâne puțin?” „Dacă nu ai altceva mai bun de făcut!” „Cred că a rămâne este lucrul cel mai bun de făcut!” „Vrei să-mi spui ceva?”

„Mă interesezi, Cora!” „Să iau asta drept o declarație?” „Aș ține foarte mult!”

„Iubesc pe altcineva, Dick!” „Da, dar el nu vine...” „De unde știi?”

„L-am văzut pescuind la un kilometru mai sus”. „Da? Și cum îl cheamă?”

„Andrew. „Am amuțit. Înseamnă că ne urmărise, dar mai înseamnă și că-l interesez. M-am ridicat să plec. M-a condus până acasă. A încercat să mă țină de mână. Nu l-am lăsat. Era prea devreme. Deși mi-a plăcut că a încercat, înseamnă că pot fi o atracție!

23 octombrie

„Andrew! l-am întrebat a doua zi într-o pauză. Cât pește ai prins ieri după masă?” „Ce pește? De unde pește?” „Doar ai fost la pescuit, nu?” „Bineînțeles că nu! Cine ți-a spus?” „Dick” „Te-ai întâlnit cu el?” „Nu! El m-a descoperit...” cum? Unde?” „N-aș fi vrut să-ți spun, dar, în sfârșit, chiar dacă voi fi caraghioasă! Știi, de obicei primul pas îl fac băieții...” „Ce pas? Ce vrei să spui?”

„Am fost în parc, la banca unde stătusem cu o zi înainte. Mi-am închipuit că vei veni iar nechemat de nimeni; dacă te-ar fi atras cineva într-acolo!”

„Corasă să știi că ți-am simțit chemarea... încep să cred în telepatie”. „Numai în ea?” „Gata! Deja am vorbit cam mult...” – „Și ce a vrut Dick de la tine?” „Ce vor, de obicei, băieții!” „Cora! Eu... oh, deja sună! S-a terminat pauza”. „Andrew, vrei să mă conduci după masă la cimitir?” „Voi trece să te iau”.

Oare de ce trebuie să sufăr dacă n-am nicio vină? Aș întreba-o pe mama, dar ea mă privește cu atâta suspiciune. Plâng. Îmi plânge spiritul! Vreau să merg la mormântul bunicului, să-i spun ce mă doare. El m-ar înțelege. Să-i povestesc în gând de dragostea mea, să i-l arăt pe Andrew... M-a așteptat la colțul străzii. Am cumpărat trei lumânări și iar am mers de mână până la cimitir. Trec de la tristețe la fericire, atât de repede încât mă sperii de propria mea stare. Mă zăpăcesc. Nu mai sunt eu. Este atât de bine să-l simt lângă mine!

Aprindem lumânările împreună. El pune pe țărâna proaspăt greblată o floare. Ne privim în tăcere. Suntem generația următoare. Mă rog în gând pentru sufletul bunicului. Parcă mai ieri mă ducea în spate, călare pe gâtul lui ridat. Realizez cu toată ființa mea fuga timului și fuga sufletului meu. Dintr-un tufiș alăturat se desprinde o frunză și valsează până pe mormânt. Era, cred, un trimis al gândurilor ce se desprind din mine, din copacul vieții mele. Am nevoie de o mângâiere, de un sărut imediat, înainte de a mi se scutura toate frunzele! L-aș ruga pe Andrew să mi-l dea, ca pe un fel de legământ lângă spiritul bunicului, dar mi-e frică să nu descopăr gustul cărnii și să nu-mi mai placă.

Ne-am întors acasă tăcuți. Andrew tace tot timpul. Dacă cu nu-l întreb ceva, el nu scoate un cuvânt. Mă privește doar, într-un anume fel, ca și cum ar face-o pentru ultima oară.

24 octombrie

Îmi fac însemnările după ce mi-am terminat temele. Nu știu de ce-mi vine mereu să plâng. În clasă sunt printre primii, profesorii sunt mulțumiți de mine, dar eu nu. N-aș vrea să scriu ce simt, dar m-aș tăvăli pe jos. Mă apăs cu palma pe locul acela, unde mă simt așa de bine când îl mângâi, dar mă abțin să o mai fac, să mai visez că o fac cu cineva drag. Mi-e dor de realitatea crudă! Oare sunt pe cale să înnebunesc?

Era clar. Fata mea intrase în criza primelor manifestări ale adolescenței. N-o putea ajuta nimeni. La această vârstă, ori suferi ca o floare neudată, ori te lași purtat la vale de șuvoiul dorințelor! Avantaje și de-o parte și de alta. Dezavantaje și de-o parte și de alta! Ce pot face părinții decât să-și păcălească odraslele cu amânări? Cu îndemnuri la răbdare! De o bună bucată de vreme se închide în camera ei și ascultă muzică. Mi se pare că și dansează cu cineva în imaginația ei. Dacă-i face bine, las-o să danseze!

Ce ne deranjează pe amândoi, pe mine și pe maică-sa, este grija exagerată pentru cum arată. Uită să mai plece din fața oglinzii. Adesea schimbă 3 – 4 toalete până ce consideră ea că a atins perfecțiunea, că fiecare buclă e la locul ei, că marginea fustei bate unde trebuie pentru a frapa, că fundul pantalonului exprimă optim conținutul. Cine o îndeamnă să-și ascută mijloacele de seducție și până unde vrea să valorifice cuceririle? Pe măsură ce îmbătrânim uităm tot mai mult cât i se nebun e Eros, cât de insistent și cum nu se liniștește până ce nu-și obține porția lui de senzații. Ieri am văzut-o pe Cora plimbându-se cu Andrew. Azi cu altcineva, cu unul Dick. Ori ea nu-i decisă, ori ei încă nu s-au înțeles!

Nu aș putea preciza, fiindcă însemnările Corei nu au mai continuat.

Trei zile am fost după marfa la Dallas. Când m-am întors am găsit-o pe Cora foarte abătută. Mima normalitatea, dar sub înfățișarea ei întunecată se ascundeau probleme grave. Maică-sa n-a putut scoate nimic de la Dânsa. Eh! Hai să-mi văd de prăvălia mea! Fiecare generație își clădește propria ei experiență. N-ai decât să o privești de la distanță!

Harry Wol n-a privit nimic. Harry Wol a aflat doar, mult mai târziu decât ar fi trebuit, ceea ce n-ar fi trebuit. Harry Wol nu-i decât un negustor ce îmbracă lumea pe dinafară, atât și nimic mai mult. Ce se întâmplă cu dânsa habar nu are. Harry Wol știe că muncește cinstit, își plătește impozitele și privește la spectacolul vieții. Alții au murit și nu li s-a răspuns la nicio întrebare... Astăzi am o spiritualitate defetistă. Aș dori să părăsesc văgăuna asta depresivă în care am intrat, Cora îmi stă înșă ca un ghimpe pe creier. Nici măcar nu a reușit să-și termine școala. A învins-o școala vieții. A fost mai puternică. N-a mai avut răbdare! O cuprinsese teama că va rămâne neîntrebată. Cora, Cora! Biata mea fetiță! Poftim! Acum ai aflat ce este viața? O pramatie, asta este!

Și eu nu am putut să-ți spun la timp! Iar când am aflat că ai aflat era prea târziu! Filele tale de jurnal, bine ascunse în arcurile somierei, nu știu dacă mai folosesc cuiva. Poate fiului tău sau fiicei tale, când vor fi mari și vor avea aceleași probleme. Le transcriu conștiincios. O dublură nu strică niciodată.

„Suport din ce în ce mai greu ideea că sunt o handicapată. Mă cuprinde o teamă bolnăvicioasă că nimeni nu are nevoie de mine. Colegele mele au de mult câte un prieten, merg la petreceri scandaloase. Aș vrea să le însoțesc măcar o dată să văd ce fac, să văd cum e, să nu rămân în afara generației mele cu firea asta idioată.

Andrew mă pândește de la distanță. Pare că îl interesez din ce în ce mai mult.

I-am surprins privirile pe genunchii mei goi, într-o pauză dintre ore.

Pe culoarele școlii, l-am întâlnit pe Dick. El învață într-o clasă alăturată. M-a abordat foarte direct.

„Cora! Sâmbătă Timmy, colegul meu, dă o petrecere. Părinții lui nu vor fi acasă...”

„Oo! libertate deplină!” „Dacă ai vrea să vii cu mine! Te-aș lua cu motocicleta de la colțul străzii. Poți spune acasă că-ți faci noaptea la aniversarea unei colege, nu?” „Nu știu, Dick, o să mă mai gândesc!”

Ar fi fost prima mea evadare și primul meu răspuns la o invitație îndrăznească. Mă săturasem de atâtea aventuri nocturne, cu fel de fel de bărbați, petrecute doar în imaginația

mea, de atâtea mângâieri peste sâni și peste sex, care erau, de fapt, ale mele... Nu mai puteam suporta starea aceea explozivă în care mă trezeam dimineața, de parcă aș fi avut un capac înșurubat, care bloca o sticlă cu un conținut de care aș fi vrut să scap. Mă săturasem și de cuminenția feței de aproape 17 ani decise să se comporte ca la 17 ani! Dar mă comportam eu ca la 17 ani? Mama și tata au făcut ochii mari când le-am spus că sâmbătă aș vrea să lipsesc de acasă. M-au privit plini de teamă, s-au privit și între ei. „Nu știm dacă e bine să rămâi peste noapte la Maddy! mai gândește-te!”

M-am gândit și a doua zi i-am răspuns și lui Dick: da, poate veni să mă ia la șase fix! Nu consideram această acceptare drept ceva periculos și niciun fel de trădare a lui Andrew: Simțeam că mă iubește în felul lui, mă legasem și eu de el într-un fel dureros. Eu nu știam că dragostea doare. Și parcă nici nu doream să mai sufăr. Mă împiedica să mă concentrez la lecții. Admiteam cu bună știință un rău. Nu cred că era sănătos!

Dick a fost foarte punctual. Mi-a adus și mie o cască. Parcă eram doi cosmonauți. Alergam cu o viteză moderată pe bulevarde. Eram cuprinsă de o senzație nemaiîntâlnită. Mă țineam de el cu brațele încrucișate pe centura lui. Când mi-am

dat seama că ieșisem din oraș l-am întrebat unde avea casa prietenul lui. „Nu mai avem mult. La patru kilometri de aici”.

Casa unde m-am oprit semăna cu o clădire de fermă. Avea grajduri, hambare, remiză de mașini agricole. Ne-a întâmpinat un băiat blond, înalt, ochi albaștri, zâmbet misterios. Harry Heyman îmi spuse el că se numește. O muzică heavy se auzea dinăuntru și când am intrat câteva perechi dansau înlănțuite.

Intram într-o lume a mea, într-o lume a vârstei mele cu dorințele și misterele ei încă nedescifrate de mine. Am făcut cunoștință cu toți fără să le rețin numele fiecăruia. Dick îi cunoștea pe cei mai mulți dintre ei. Băieții deveneau teribiliști pe măsură ce consumau alcool. Dick mi-a dat o țigară:

„Trage și tu, dacă vrei să cunoști Paradisul!” „Nu fumez, Dick”.

„Știu, Cora. Dar asta nu-i o țigară propriu-zisă. E doar un pașaport de trecut în țara plăcerilor nelimitate”. „Mă sperii, Dick!”

„Dacă nu te vei simți bine, n-o să mai fumezi. Dar acum încearcă!” „Ce e, marijuana?” „Așa ceva...”

Mi-o aprinde. Stăm retrași într-un colț al sălii mari,

mobilită simplă, anume parcă pentru întâlniri numeroase. Și ceilalți, perechi, discută în șoaptă acum, trag fumul în piept și-l aruncă în sus. „Toți fac la fel ca noi, Dick?”

„E ora când încep călătoriile... „Dick îmi dă să beau ceva incolor. Știu că m-a usturat gâtul și că muzica a pornit din nou.

„Îl mai iubești pe Andrew? mă întrebă el fixându-mă provocator”.

„Încă, Dick”. „Atunci, cum de ai venit cu mine aici?”

„Vreau să văd, Dick, ce se întâmplă cu sentimentele mele, cu starea mea devenită de nesuportat în ultima vreme. Nu știu ce se întâmplă cu mine!!!”

„Nici cu mine, Cora! În seara aceasta aș vrea să pășim în viață, așa, ca peste o punte aruncată peste o prăpastie...”
„Nu-i prea îngustă pentru două persoane?”

„Dacă vrei, poți merge înainte”. „Să mă consider urcată pe puntea aceasta misterioasă?” „Sigur, Cora, dacă ai imaginație. Mai trage un fum și o să-ți sporească”. „Încep să o disting. Trebuie neapărat să urcăm?”

„Nu există altă cale de a trece prin viață aecât pe aici... Dacă am ajuns totuși în fața ei!” „Mi-e teamă, Dick!” „Mai

trage un fum, profund. Termină și băutura! îți va crește curajul". „Crezi, Dick?" „Sigur, Cora, dă-mi mâna! Primii pași sunt mai greu de făcut. Primii pași... înțelegi?" „Mă clatin, Dick!" „Te sprijin eu, Cora...! „Mă cuprinde în brațe și mă sărută pe gură, scurt. Un fior nedeslușit îmi trece prin piept. Privesc în jur înspăimântată. Mă săruta pentru prima oară un băiat. Ceilalți se distrau la fel. Ceva mi se înmoaie în mine, trupul mi se destinde pregătindu-se parcă, să zboare, încerc să mă desprind de Dick, dar el ține să rămânem așa. „Vreau acasă, Dick!"

„E înaintea noastră la capătul celălalt al punții. Trebuie să te descurci singură! Termină țigara, apoi te voi însoți".

„Traversând-o n-o să mi se întâmple nimic rău, Dick?"

„Te-am adus aici să ți se întâmple numai bine".

„Atunci treci tu înainte! Bărbații deschid drumul prin hățișurile dese..."

„Abia acum îți văd bine buclele de aur ce-ți învâluie chipul. Și ochii ca cerul de deasupra noastră. Cum e cerul vieții, Cora?" „Neapărat senin, Dick, și albastru". „Apropiindu-te, gustându-ți gura, abia acum te descopăr mai bine, Cora!" „Ai grijă să nu cazi de pe bârnă, Dick! E atât de îngustă și de

scurtă!”

„Să ne grăbim, Cora! Abia am făcut primii pași. Hai să dansăm!”

Dansăm lipiți. Căldura trupurilor noastre își dă mâna, se contopește. Ceilalți nici nu mai există pentru mine. Dick mă amețește și mă răscolește. „Te vreau, Cora!”

„Sunt aici, Dick, cred pe la mijlocul punții”. „Sub noi e hăul, Cora!” „Mă clatin, ține-mă!”

Îmi descheie bluza. Un sân se revarsă în afară. Mi-l sărută cu delicatețe. Mă înfior toată. Așa e dragostea? „Ești o comoară de fată. Cora Ai carnea dulce”.

„Buzele tale mi-o îndulcesc” „Sunt fericit că ai venit cu mine, Cora. Atât de fericit încât puntea de sub noi a devenit un nor.” „Ești romantic, Dick!”

„Am să te ridic în brațe, Cora. Cu tine zborul este bârna asta nenorocită și pustie...” „Știi ceva. Dick? Parcă am scăpat, nu știu cum, de obsesia înspăimântătoare a sfârșitului ei. Să nu ne grăbim. Nu-i rău pe aici! Plutesc! Nici n-o mai ating!” „Dacă te țin eu în brațe!” „Fără tine, traversarea îmi devenise un calvar!” „începi să descoperi sensuri esențiale, Cora! Să te desprinzi de banalitatea unei punți pustu, ca un cimitir!”

Cuvântul acesta m-a trimis imediat cu gândul la bunicul și de acolo, din mormânt, parcă mi-a trimis un sjat bătrânesc: trăiește-ți viața, Cora! Scurpă pe prejudecăți! Ascultă-ți dorințele. Dumnezeu ni le-a dat încă de la „facere” Nu te-ai întrebat de ce? „Cu tine, Dick, puntea nu mai e pustie. Abia acum descopăr partea frumoasă a vieții”. „Începi să vii de acasă, Cora!”

La un moment dat sala aceea devenise pustie. Doar eu cu Dick, ce-mi strângea între buze gurguii. Sunt din ce în ce mai amețită și mai vizitată de fiori ce-mi brăzdează trupul din cap până în picioare. Mă cuprinde o nădușeală dulce.

„O să mă prăbușesc, Dick! Nu știu de ce tremur!” „Sub noi e pământul, Cora! mai jos nu poți cădea!” „Ba da, ba da! Ce știi tu?” „Dar tu?”

„Mă pot prelinge ca o apă, spre alte orizonturi, cu ochi și cu picioare... Sunt o tiparniță blestemată să întrețin arderea...”

„Ai focul sacru, Cora! Ești însăși inima acestei bârne pe care ne clătinam... Și pe care pășim spre un știu unde! Ești izvorul ce-ai putea răcori arșița din mine!”

Oh, ce romantic, Dick! „” Unduiește-ți dragostea potolitoare peste seceta ce-mi usucă glasul, vederea,

răsuflarea...!” „Te-aș aprinde și mai tare, Dick!

„Nu-mipasă! Mă înăbuș, explodez! „Mâinile lui mă caută peste tot, mi-am scos bluza, sutienul. „Dick! Ne văd ceilalți!”

„Unde-i vezi tu pe ceilalți? Sunt de mult prin ascunzișuri!”

„Dick! Ce faci cu mine?” „Este acolo un loc retras. Hai! Să ni se dezvăluie misterul din noi! Ce ne vrăjește și ne uimește, ce ne cheamă spre fața lumii nevăzute...”

El mă ducea în brațele lui puternice spre un loc probabil dinainte convenit cu prietenul lui gazdă. Niciun por din ființa mea toropită nu se opunea.

„Ce bine-i să ai aripi, Dick, bâiguiau eu din ce în ce mai plecată din realitate. Să zbori peste umbra punții proiectată peste fundul prăpastiei...”

„Tu, Cora, îi mai vezi umbra?” „Nu știu, Dick, așa mi se pare... Sau, poate, dunga aceea neagră din văgăuni sunt eu...!”

„Poate visezi, Cora, ca și mine. Te-am dorit așa de mult și acum te dezbrac...”

„Ce faci, Dick? Ce faci? Spune-mi șimie! îi „Visez, Cora! E visul seminței să devină floare...” „Oh, ce romantic!” „Cora, îmi pierd răbdarea... Te vreau!”

Nu prea mai știu ce se întâmplă. Cred că m-a lăsat goală și m-a așezat pe ceva. Coapsele mi se mângâie apăsate și mi se desfac din strânsoarea lor instinctivă. Cred că și-a făcut loc între ele genunchiul lui Dick, gura lui mă caută peste tot și mă excită. O forță mai puternică decât voința mea anulată de alcool mă domină și mă îndeamnă la excese nehibzuite. Asta analizez acum, când scriu, când reconstitui, atunci nu reacționez în vreun fel. Sigur mi se pusese ceva în pahar... Cineva s-a strecurat în mine, un fel de neastâmpăr asasin ce-mi smulge eul și-l înlocuiește cu un vid de voință și un centru iradiant de dorință, o dorință care mi se cuibărea adesea, în nopțile mele albe, la baza pântecului. Cordonul acela al decenței, al fricii, ce mă îndemna altă dată la rezistență, acum se rupe și biata mea ființă își lasă sufletul în brațele instinctelor, nu de mine chemate și puse acolo să mă chinuie...

Asist neputincioasă, aproape asfixiată la funeraliile stăpânirii de sine și mă hrănesc cu efluviile de oxigen aromat ce irumpe din buzele lui Dick. Ajunsese acolo unde nimeni nu m-a atins până acum. Trăiesc aproape adormită o stare de extaz. Timpul murise în delirul obsesiei, în brațele întrebării ce mă asasina de la 13 ani: oare cum e, oare cum e? Vreau să știu o

dată! Senzația erotică mă domină fără să mai pot judeca cum e. Știu că tremuram toată, că țineam în mână sexul lui Dick ce mă căuta nebunește. Pofte glandulare, mai puternice ca niciodată, îmi zguduie trupul, pofte venite probabil din spațiul secret al apariției pe Pământ. Bobocul roșu, înfrigurat de necunoscutul așteptării, înflorește, își deschide petalele, ca o gură de vulcan, și Dick, la fel de transfigurat, intră în mine gemând... Cred că mi-am pierdut cunoștința. Când m-am trezit, Dick se afla lângă mine cu fața în sus. „Cora, îmi spuse el, puntea s-a rupt, a curs sânge și am căzut amândoi în mijlocul vieții. Asta, a fost tot!”

Eram singuri, într-o mică magazie, pe un pat tare, cred pentru paznici.

Am căutat ceva pe lângă mine să mă acopăr, dar nu am găsit nimic.

„Lasă-te așa, Cora! Ești frumoasă! Și vreau s-o mai facem o dată...!”

La început m-a durut, apoi m-a cotropit plăcerea, noutatea. Deci așa era! Nu-mi explicam de ce ne este interzis să știm, să ne bucurăm. Aveam să aflăm mai târziu, mult mai târziu. Până dimineață ne-am mai iubit de câteva ori. Ne dăruiam unul altuia fără nicio rețineră. Descoperisem mierea vieții. Simțurile

eliberate alergau pe câmpia paroxismelor, fără nicio opreliște, în căutarea sațietății de mister. Uitaserăm totul: prudența, înțelepciunea sfaturilor părintești, la dracu'! Voiam să știu, să simt, să țin de plăcere, să trăiesc de capul meu. O pasiune clocotindă se topea în spasme, în gemete înăbușite, mistuindu-ne și mistuindu-se sub cămașa invizibilă a clipei nesătule. Trupurile noastre nude degajau o fascinație irezistibilă de a ne contopi, de a ne exalta, de a pătrunde în spațiul biologic și de a pune capăt dorinței Invazia sublimului curgea în valuri nestăvilite peste noi, incendiindu-ne carnal.

Așa ne-au găsit zorile. Mai știu că peste noi a intrat Harry Heyman care ne-a avertizat: „Gata, porumbeilor! Valea, că vin babacii!”

Acesta a fost începutul, începutul fiecărei fete, începutul dorințelor stinse prin dorințe. Viață a început să fie frumoasă, mai plină, curgătoare ca o apă. Aveam un timp al școlii, un timp al facerii temelor cu maximum de concentrare, iar timpul visării de altă dată îl transformam într-o plăcută realitate. Andrew cred că observase la mine o schimbare curioasă, dar nu mă întreba nimic. În felul lui, mă diviniza, trăia cu mine în gând, așa cum trăisem și eu cu dânsul. Rămăsese un timid la stadiul

de visare a vieții. Continua să mă caute, să-mi vorbească, să mă iubească platonice. Boala copilăriei!

Treceam cu privirile prin el. Eram mult mai avansată. Știam ce-i fericirea trupească. Nu-l încurajam, dar nici nu-l alungam. Pe visători trebuie să-i lași în lumea lor imaginară. Eu n-am putut rezista acolo. Era prea tentant să cobor în realitate. Mă văd cu Dick o dată pe săptămână. Mă duce cu motocicleta într-o pădure lângă Mississippi. Facem dragoste pe săturate. E minunat!

Caut să-mi amintesc ultima zi de dragoste cu Dick. Fac calcule nenumărate. Zilele interzise erau trecute de vreo săptămână. De aceea n-am mai luat nicio măsură de protecție. Am făcut-o după dorința naturală a simțurilor, în deplinătatea voluptății, până la limita posibilului. Eram unul!

Bine strânsă, îmi voi putea termina penultimul an de școală fără să se cunoască ceva. Dar după aceea ce-am să spun mamei, tatii săracul! Cât mă iubește el! Acesta să fie prețul fericirii? Pe lumea asta totul se plătește? Nu ni se dă nimic gratis în afară de apă, aer și lumină solară?

Mă urc pe șifoner și sar. Cad ca un bolovan. Mă zdruncin toată. Numai ușa aceea secretă nu se deschide! Ascunde acolo,

în mijlocul pântecului, o formă de viață nedorită de nimeni. Va trebui să vorbesc cu Dick. Să facem ceva. Și dacă mor? Să scap de blestemul acesta doar prin moarte? Nu, nu vreau să mor! Abia am descoperit viața! Și ce frumoasă era! Drumnc, ce catastrofă! La 17 ani!

Îi spuseseam de la școală că trebuie să vorbim. M-a privit cu curiozitate. Probabil se vedea ceva pe fața mea. Sigur, dacă erai mai atent puteai descoperi starea sufletească a condamnatului la moarte. Faptul că trebuie să mă duc la mama și să-i spun fără menajamente: „Știi, voi avea un copil! mă ucidea înainte de a o face. Nu, nu puteam! Trebuia să mă sfătuiesc cu Dick Un avort? Cu ce bani? Și de unde un doctor care să accepte? Ne-am întâlnit după ore în aceeași pădure blestemată, pe același loc al desfătărilor noastre, da, aș putea zice la locul crimei... Dacă a trăi după dorințele trupului trebuie să se numească crimă! Ne-am furișat, ca de obicei în tufișurile dese, ne-am așezat jos, pe iarbă unul în fața altuia, eu privindu-l cu lacrimi în ochi, el privindu-mă cu spaimă și după un minut de tăcere, când cred că înțelesese deja că va primi o veste ce-l va lovi ca un trăsnet, i-am spus: „Dick! Vom avea un copil!” „Cora! Nu se poate! Tu mi-ai spus că știi ce faci!” „Da,

Dick, eu știam ce fac, dar trupul meu a avut altă părere, alt program de ovulație, să-l ia dracu'! M-a păcălit!"

A amuțit, fața i s-a întunecat. O clipă am avut impresia că vrea să se ridice și să o ia la fugă. „Și acum ce ai să faci? „aproape strigă el.

„Acum ce o să facem, Dick? E opera noastră comună. De asta te-am chemat să vorbim”. „Cora, eu nu pot să-mi asum nimic! Faci ce știi! Te descurci cum poți, spui părinților că ai fost violată, de Andrew, de exemplu. Tot îți dă el târcoale...”

„Dick! Mă uimești! Dick, dar noi ne-am iubit!” „Cora, e greșeala ta! Puteam să-mi pun prezervativ...” „Dick, poate cunoști un doctor!”

„Cora nu mă face de râs! Numai un fraier poate intra în așa dandana! Dar nu sunt eu ăla! „Am început să plâng. Eram disperată. M-am ridicat și m-am dus spre malul înalt al fluviului. Nici măcar nu m-a urmat. Valurile mâloase curgeau liniștite la vale. Să-mi găsesc liniștea sub ele? Deodată mi-a trecut prin cap ideea că Dick asta aștepta. Să mă prăbușesc, să scape de mine cu problema asta irezolvabilă, cu boțul ăsta de carne ce și-a înfipt ambiția de a veni pe lume în peretele uterului meu!

M-am îndepărtat speriată de malul abrupt. Când m-am întors în tufiș, Dick nu mai era acolo. Și nici motocicletă. Fugise ca un laș, lăsându-mă să mă descurc...

Am ajuns în oraș făcând autostopul. „Arăți rău, domnișoară, îmi spuse domnul acela de la volan, după ce mai întâi îmi studiasse genunchii. Ți s-a întâmplat ceva?” „Da, domnule! Am 17 ani, sunt elevă și cineva m-a lăsat gravidă. Credeți că mi s-ar fi putut întâmpla ceva mai rău?”

Nu a mai scos un singur cuvânt până în oraș, unde m-a lăsat la prima stație de autobuze. Am dedus că situația mea este atât de definitivă, încât nu i se mai poate adăuga niciun cuvânt, orice sfat fiind periculos de dat. Viața mă lăsa singură. Mă aruncase în valurile ei ademenitoare și acum îmi spunea: înoată!

Ziua confruntării cu mama am amânat-o până când într-o zi mi-a spus îngrijorată:

„Cora, ce se întâmplă cu buzele tale de se umflă? Numai femeile gravide pătesc așa ceva!” „Venise momentul cel mai greu, momentul când trebuia să înfig cuțitul în inima mamei, dar nu mai puteam amâna. Erai în luna a 5-a!” „Eu sunt una dintre acelea, mamă!” „La început i s-a părut că nu aude bine și

m-a întrebat alarmată: „Ce spui, Cora?” „Eu sunt una dintre acelea cărora trebuie să li se umfle buzele, mamă, buzele și burta...”

Și am izbucnit în plâns. Mama a căzut, galbenă la față, pe un scaun din apropiere. „Vai, cum nu mi-am dat seama, începuse să bocească. Vai, fata mea, cum te-am lăsat eu pradă neștiinței! Vai, Cora, ce-o să zică taică-tu? Cora, cum ai putut să ne faci una ca asta, nouă, negustori cinstiți, cu o clientelă cunoscută? Ne-ai făcut de râs, lumea o să ne clevească, o să ne ocolească! Nu vom mai putea privi oamenii în ochi; cu fruntea sus! în tăcerea plină de înțelesuri, te vei afla tu, Cora! Și a cui este isprava?”

„Nu-l va recunoaște niciodată, mamă! Am făcut-o pe ascuns, fără martori și el este un laș! Nu mi-am închipuit că lumea poate fi așa!” „Este Andrew? Cu el te-am văzut uneori...” „Nu, mamă! Andrew este un sfânt. Eu m-am culcat cu un diavol. E Dick Doe!” „Fiul măcelarului?”

„El, mamă. Asta a învățat din prăvălie să facă, asta a făcut! M-a măcelărit...”

„Vom vorbi noi cu taică-său! Nu rămâne așa! Nu, nu poate rămâne așa!”

„Mamă, Dick nu mai este în Memphis. A fugit îndată ce a terminat școala!”

„Și acum ce-ai să faci?” „Și tu mă întrebi, mamă? Mie cine poate atunci să-mi răspundă? De ce trebuie să suferim atât pentru un dram de fericire?”

„Cora, viața e un teren de vânătoare plin de capcane. Trebuie să înveți a le ocoli!” „Înveți după ce cazii în ele...!” „Așa mi se pare că i-am răspuns mamei.

Am născut peste patru luni jumătate, departe de Memphis, la sora ei mai mare, mătușa Jakline.

Ultimele două rânduri ale acestui jurnal se cunoștea că au fost adăugate mai târziu. Probabil după ce Cora s-a întors acasă. L-am căutat pe Dick să-și recunoască copilul. Doe, măcelarul îmi spuse că s-a săturat de poznele acestui derbedeu, fugit de acasă din cauza fiicei mele care l-a ademenit și a ajuns spărgător de mașini. Dacă are nevoie de declarația lui, îl pot găsi la închisoarea din Chicago, dar nu crede că voi obține așa ceva E prea deștept să o facă!

Pe formularul declarației de naștere, în dreptul rubricii: tatăl copilului, am completat totuși: Dick Doe!

Comisarul Jimmie Rab, de la poliția din Miami, lăsa să-i cadă jurnalul din mână și rămase cu ochii pironiți pe fereastra prin care se zăreau balcoanele building-ului de vizavi. Logica lui era simplă. Cine avea interesul să-l împuște pe Dick Doe? Păi cine dorește să-și lichideze asiguratul? Beneficiarul poliței de asigurare! Cine așteaptă moartea ascendentului? Moștenitorii! Atunci cine i-a curmat ascensiunea bogatului Dick Doe? Simplu, numai că... Ei asta-i! Numai că trebuie dovedit! Poate cazierul lui Dick Doe să spună ceva! Va trebui să-l caute la arhivă și să meargă pe urmele lui.

CAPITOLUL 3

PERIPLUL LUI DICK DOE

Dick Doe, tânărul de 18 ani, se născuse în zodia Leului. Cei apăruiți pe lume în această secvență a anului sunt firi dinamice, înflăcărate, capabili de mari eforturi pentru a-și atinge scopurile propuse. Nu se tem de nimic, caracter inflexibil, îndrăzneală dublată de viclenie, caracter violent, chef de luptă și de aventură, tendință către plăceri erotice și chefuri, către o viață ușoară și fără griji.

Cu o asemenea zestre cosmică și genetică, Dick Doe nu putea admite să devină tată la 18 ani. Își puse pe ascuns câteva schimburi într-un rucsac, goli sertarul casei de bani din măcelăria „bătrânului” cu vânzările dintr-o zi și dispăru într-o direcție necunoscută călare pe motocicletă sa de nelipsit. Fuga avusese loc seara și urma șoseaua de-a lungul fluviului Mississippi, spre nord spre, St. Louis. După 60 de kilometri de alergare opri la un motel unde – și petrecu restul nopții.

Avea o senzație de apăsare scăpată din colivie. Pusese capăt învățăturii, pusese capăt tutelei părintești, trăiască viața, trăiască libertatea! Încă nu se gândea să-și caute ceva de lucru. Câteva luni mai rezista cu ce avea în portmoneu. Dimineața făcu ochi dulci feței ce servea micul dejun și deja obținut o întâlnire pentru după masă. Avea o înfățișare plăcută acest Dick Doe, înalt, bine făcut, ținută athletică, aer de boem, un zâmbet cuceritor, irezistibil. Tocmai aceste calități de suprafață o atrăseseră pe Cora în plasa lui care nu ierta niciodată. Dar Cora era departe acum, supraveghindu-și, probabil, semnele de viață ce se conturau în pântec. Mai aproape erau Perdite, după cum spusese fata că o cheamă, dorința aventurii și a poftei de pătrundere în lumea mirifică a dragostei, pe care avea să o

cunoască mai târziu din plin. Spre înserat, Perdite acceptă să facă o plimbare pe motocicletă noii ei cuceriri. Zburară o vreme pe pelicula cenușie a asfaltului, apoi Dick zări un drum lateral ce se pierdea în lunca ce însoțea fluviul și coti pe el. Nu auzi niciun protest în spatele său. Era ca și cum s-ar fi înțeles amândoi asupra traseului. Opri sub un copac uriaș.

— Ce frumos e aici, Dick! Cu slujba mea n-am mai fost de mult într-o pădure.

— Mai ales pe înserat, Perdite! Să ascultăm păsările nopții și clipocitul fluviului care nu-i prea departe, cred.

— Dick! Cu ce te ocupi tu?

— Acum cu dragostea, Perdite. Fata râse și nu mai insistă. Căută un loc cu iarbă sub coroana seculară și se așează. Dick își puse motocicletă în furca de sprijin și veni apoi lângă dânsa.

— Spui că-ți place aici, Perdite?

— E ceva nou pentru mine, obligată să stau toată ziua între bucătărie și sala de mese.

— Cel puțin câștigi bine?

— Tot ce strâng îi trimit mamei! A rămas singură, bolnavă, lipsită de orice sprijin.

— Perdite! Să vorbim despre altceva mai vesel!

— Îți place dragostea? și o cuprinse cu brațul pe după gât.

— Cred că da, dar mă stăpânește o teamă, uite și acum tremur. Ești primul băiat cu care ies... O întoarse cu fața spre dânsul și-i cuprinse gura cu buzele. Perdite îi puse mâinile în piept îndepărtându-l ușor. Fusesse un gest de complezență sau de apărare instinctuală, dar Dick îl interpretează ca o încercare de rezistență, de amânare, ceea ce nu suporta niciodată. El nu aștepta învoire, el avea nevoie de sexualitatea tandră, cu care se născuse în sânge, el înșfăca tot ce putea apuca și băga sub dânsul. Așa se întâmplase și acum.

— Dick, mă forțezi? îi strigă fata alarmată de mâinile lui ce o cotrobăiau deja printre pulpele strânse.

— Nu, Perdite! Te ajut doar să-ți învingi timiditatea...
Îmi plac sânii tăi! Dă-mi-i să ți-i sărut!

— Nuu! Dick! Mă supăr!

— Ar fi o pierdere pentru tine. Hai, scoate-ți sutienul! Mă incomodează...

— Oh, dacă știam că ești așa îndrăzneț! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată!

— Te pomenești că ești virgină!

— Ai ghicit, Dick! Sunt virgină... Asta e averea mea, înțelegeți!

— Da' de unde, Perdite, virginitatea e o povară și eu îți fac un mare serviciu scăpându-te de ea! Ar trebui să-mi mulțumești! Altul ar fi acum călare pe motocicletă și pe aici ți-e drumul! Te-ar lăsa în pădure, ascunsă, să nu-ți fure cineva comoara! Aa, ha, ha! Jos sutienul dacă vrei să-l mai ai la înapoiere, deși asemenea bogăție de țâțe e păcat să le strangulezi, să nu le lași libere să zburde... Perdite! Ai putea face bani cu ele! Dacă ajung vreodată la un studio, pe tine te aduc întâi. Dick, nu mă ameți cu promisiuni și nu mă dezbrăca!

— Hai, puișor, fii fată înțelegătoare, că-mi pierd răbdarea! Nu-i mai bine de bunăvoie?

— Dick! Nu mi-i trage în jos! Dick! Țip!

— Cine să te audă și cine să te salveze, așa cu chiloții băgați în gură, cum ai să fii imediat, dacă îndrăznești să faci gălăgie!

— Ooh, ești un sălbatic! Mă sufoci! Ești greu! Lasă-mă! Au! Mă doare! Nu! Nu! Nu! Te rog, nu vreau. Doamne! Ce se întâmplă cu mine? M-ai nenorocit... Ah, mai încet, nebunule!

— Ești grozavă, Perdite! Vezi că n-ai murit? Asta a fost

tot! De acum urmează plăcerea, plăcerea fără limită, viața...

— Dick! Gata! Nu mai vreau! Hai, termină!

— Stai, frumoaso, că abia mi-am dat drumul. Până acum am muncit să te fac femeie. De-acum ne distrăm! Dick trăia senzația marilor defrișări din pădurile virgine prin care-ți faci drum cu secura. Își luase porția lui de sex, dar nu era un egoist. El dorea să o audă pe Perdite manifestându-și cât de cât entuziasmul pentru ce se întâmpla cu dânsa, altfel rămânea cu impresia că a băut un pahar de vin de unul singur.

— Hai, Perdite, destinde-te, ce dracu'! Dă-ți drumul! Deșteaptă-te, trăiește momentul! Ești cu un bărbat pe tine... Acum când nu mai ai ce pierde, vrei să te dau în clocot?

— Nu știu, Dick! Sunt șocată de brutalitatea ta.

— Oh, scumpa de ea! Te fac eu să-ți revii.

Începu prin a-i căuta zonele erogene: buzele, pe care i le mușcă ușor, interiorul cavității bucale cu limba ce i-o împleti cu a lui, urechile, gâtul, o făcuse să se cutremure și să chițcăie. Apoi coborî pe sâni, unde poposi o vreme pentru a-i transforma gurguii în biberon, și în sfârșit pe abdomen cu craterul ombilical în care-și scaldă vârful limbii. Mâinile îi alunecau pe fețele mediane ale coapselor până ce descoperiră clitorisul. Un popas

mai îndelungat pe acest buton declanșator de stări extazice și Perdite ieși din starea ei letargică, începu să se foiască sub mângâierea degetului, să uite ce i s-a întâmplat și să înceapă a-și înălța pubisul sub impulsul unui spasm ce izbucnea dintr-însa și a-și ridica picioarele într-o mișcare de foarfece.

Preludiile acestea atât de excitante în jocul de-a dragostea, îl remontară cu o încărcătură de lungă durată pe care Dick o temporiza în așa fel încât să poată schimba mai multe poziții, spre încântarea urechilor lui, cărora le-a fost dat să audă în noapte cântecul zânei din pădure, înfiorată de răcoarea valurilor ce-i spălau corpul, speriată de sălbăticiunile ce-i miroseau de la distanță farmecele, căzută apoi în faima nesătulă a faunului meornorat decis să o înalțe până la baierile cerului, de care să se apuce și să țipe până la epuizarea ultimei zvâcniri ce-i, răscolea nebunește pântecul.

Pe drumul de întoarcere, sub umbrela nopții acompaniat de torsul nervos al motorului, cu două brațe ce-i țineau strâns mijlocul și doi sâni ce-i apăsau spatele lipindu-se a dăruire totală, Dick își aminti de evidența lui secretă, care îi umplea sensul vieții și scrijela pe lista victimelor încă o liniuță, a cincea. Îi plăceau suferințele, sublimul, să sfarme cu sexul său ceea ce

Dumnezeu pusese ca o opreliște între picioare la fete. Să sfarme cu ciuda neadaptatului orice barieră. În sinea sa nu recunoștea nicio lege omenească. Omul e născut liber. Cine e mai presus ca dânsul, de-i pune căpăstru? Charta Drepturilor Omului nu-i decât un pui de revoltă față de câte i se cuvin acestei viețuitoare mistuită de dorinți, în cele mai multe cazuri neîmplinite niciodată! El nu va recunoaște nicio convenție! Nicio legiuire! Pe lume există un singur drept: dreptul celui mai tare. Ca în rezervațiile de animale: supraviețuiesc exemplarele cele mai viguroase! Se simțea puternic, de neînvins, un mascul de excepție. Pițipoancele nu erau altceva decât o plăcere din care să rupă o halcă, să o înghită, să o digere, după care să doarmă, să-și pună bateriile la încărcat și să fure a doua zi altă bucatăică!

— Perdite, îi spuse el la sosire și înainte de a urca în camera sa, ne vedem mâine tot acolo?

— Nu, Dick, nu pot. Sunt de serviciu până seara la opt!

— Atunci, la tine! Doar stai undeva aici!

— Nu știu, mă tem să nu se audă! Ai să gemi în surdină și o să o facem jos, ca să nu scârțâie patul...

— Ești un nerușinat! Noapte bună! Silueta de căprioară se pierdu în întunericul ce se lăsase de mult, lăsând în urmă o dâră

de sațietate. Toate misterele ei din pulpele ce străluceau printre mesele restaurantului stinseseră felinarele. Așa i se întâmpla întotdeauna. Trecu pe la recepție, luă cheia și urcă la dânsul. Căzu într-un somn binefăcător, își făcuse plinul sau și-l golise. Nu mai avea nicio dorință. Pe lume era bine și frumos. Viața merita să fie prădată cât mai des. Cine n-o face este o stârpitură! Ziua următoare și-o petrecu pe terasa motelului studiind vizitatorii. Mai făcu câteva raiduri cu motocicletă prin împrejurimi. Totul era bine păzit, îngrădit, apărat. Dar încă nu-l interesau fructele dintr-o livadă cu care să-și astâmpere foamea. Mai avea încă 200 de dolari. Când se vor termina, va găsi el un mijloc să facă rost de alții. S-ar putea să-i înmulțească chiar noaptea aceasta, cu puțin noroc. Perdite îi servi masa de prânz, zâmbindu-i ca fiecărui client. Zâmbetul era înscris în obligațiile ei de serviciu. Dar atât! Nu voia să observe ceva că între ei ar fi ceva mai mult decât se practică în relațiile client-chelner.

— Ne vedem sau nu deseară? îi șopti el cu discreție
Perditei când îi aduse desertul.

— Răspunsul ți-l dau la cină. Acum și... supravegheată.
Făcu o plecăciune și se îndreptă cu tava plină spre alte mese, unde servea tot ea.

Urcă în camera sa. Studie toate scările pe unde s-ar putea refugia la nevoie, apoi nu se mai gândi la nimic, încercă să doarmă. Libertatea era dulce, lipsită de privațiuni. Își imagina că este un boss în vacanță. Când se trezi avea o dispoziție excelentă și un chef de petrecere pe cînste. Coborî la bar, ceru o bere, și privi programul video și când observă clienți în sala de mese se duse și ocupă un loc retras.

— Ce dorește domnul? îl întrebă Perdite cu voce tare ca să fie auzită de colega ei

— Ceva ușor, dar consistent.

— Un grătar cu cartofi pai?

— Și un răspuns... șopti el, dând din cap.

— Vă servesc imediat, domnule! și iarăși zâmbetul acela comercial, cerut de patron. Când se întoarse cu comanda, Perdite strecură un bilețel sub farfuria cu friptură rumenită bine, zâmbi ca de obicei și întrebă, tot ca de obicei:

— Domnul mai dorește ceva?

— Cred că nu, domnișoară. Privi în jur. Fata cealaltă îl supraveghea sever sau pur și simplu dorea să fie văzută că-l privește. Când dispăru la bucătărie, trase biletul de sub farfurie și-l strecură în buzunar. Nu încercă să-i vadă conținutul. Era

riscant. Ş-apoi dorea să-şi prelungească aşteptarea. Era un exerciţiu de voinţă cu care se antrena de multă vreme.

Achită nota Perditei cu aerul unui gentleman, ea îl privi drept în ochi clipind rar, aşteptând un semn pe care Dick nu-l făcu. Se înclinase doar respectuos şi plecase învârtindu-şi pe deget cheia de la cameră, unde se duse direct. Desfăcu tacticos bileţelul şi descoperi un scris mărunţ cu următorul conţinut: *Dick.*

La miezul nopţii urci la etajul trei. Vei zări o scară în dreapta. La capătul ei există o uşă fără număr. E descuiată! Ai grijă să nu fii văzut! Perdite

Orele primei jumătăţi de noapte trecură greu, dar trecură. Clienţii motelului se liniştiseră prin camerele lor şi culoarele deveniseră pustii. Momentul aventurii sosise. Dick iubea aventura. Viaţa fără aventură este un fel de trăire vegetală. Nu era genul lui. Apăsă pe mânerul uşii de la mansardă, după ce urcase scăriţa aceea laterală şi nu întâlni decât un întuneric perfect. Undeva în mâinile sale descoperiră un trup gol. Fiorii plăcerii îi inundară fiinţa.

— Dick! îi şopti Perdite. Niciun cuvânt. Alături mai este o cămăruţă unde doarme colega mea. Şi nu credem să fie nevoie

de cuvinte atunci când se descoperă două trupuri cu sexe diferite. Există ceva care le atrage mult mai puternic decât înțelesul unei vorbe, ceva sădit în ele de natură, fără glas, ea însăși! Să fie căldura ce animă totul? Să fie catifelarea pielii prin părțile acelea intime? Să fie moliciunea cărnii ce strigă după mângâieri? Să fie focul dorinței mai presus de gând și vorbă? Să fie menirea alcătuirii umane, incompletă și stearpă fără cealaltă jumătate? Să fie condiția supremă a fericirii?

Oh, ce noapte în conștientul lor dus de mână ca un orb, spre orizonturi luminate de scânteile ce țâșneau din încordarea mușchilor, din frecarea cearșafului, din fierbințeala opintirilor involuntare fără de care unirea parcă dădea să se desprindă. Că nimeni nu știa mai bine ce-i de făcut decât sexele lor în plină bătălie pentru supremație, pentru sinucidere și în secretul cel mai desăvârșit, de nimeni gândit în acele momente culminante, când munții se bat cap în cap, ca într-un seism potopic, pentru creație! Da, pentru perpetuarea fericirii, pentru transmiterea ei la cei ce se vor ivi din flama miraculoasă a fulgerelor produse de frecarea nebulozității ce ne întunecă mintea și lasă doar trupurile să-și exercite marea menire!

Cei doi trăiau cu o intensitate de centrală atomică taina

facerii și a propășirii pe Pământ irumptă din somnul rațiunii. Pentru că întotdeauna dragostea și manifestările ei concrete sunt deasupra acestei înzestrări omenești, chipurile mândria speciei! La ora cinci dimineață, Perdite se desprinsese cu greu, complet epuizată, din culcușul sfânt al dragostei, își trase pe dânsa uniforma de serviciu, rămânând încă cu ochii închiși, îl zgâlțâi de umăr pe Dick căzut într-un somn frate cu moartea și-i șopti abia auzit:

— Dick, eu cobor la bucătărie să pregătesc micul dejun pentru clienți. Prinzi momentul și te muți la tine în cameră. Da?

— Daa, scumpo! și recăzu în inconștient. Dacă această poveste de extravaganță și exacerbare tinerească s-ar fi sfârșit aici, am fi pus totul pe seama unor imbolduri de origine necunoscută și Dick rămânea un tânăr ce-și caută fericirea în excese sexuale, ceea ce s-a mai întâlnit. Dick purta însă în sânge sămânța unui destin ce avea să-i joace feste și să-i demonstreze că prețul fericirii este mult mai mare decât seducerea unor fete prostuțe și refractare la solitudine.

Deschise ochii speriat pe la ora 9, abia realizând unde se află. Se întinse apoi până ce-i trosniră oasele, și căută o fereastră. O descoperi în spatele unei draperii prin care se cernea

lumina zilei. Sări din patul răvășit, lăsă loc soarelui să descopere urmările orgiei din noaptea ce dispăruse pe nesimțite, inspecta cu privirile mobilierul modest al încăperii, cotrobăi în liniște prin sertare, prin rafturile șifonerului și nemulțumit de prospecțiune, abia în final avea să ridice salteaua. Da! un plic grosuț cu economiile Perditei îi produse pe obrazul cuprins de paloarea unor munci extenuante culoarea rozie de care avea nevoie și rânjetul acela de lup încolțit. Se îmbracă mașinal, strecură banii, sub bată pantalonilor, lipi cu grijă ușa mansardei și se refugie în camera sa. În câteva minute bagajele erau făcute. Coborî la recepție, aruncă o privire în sala de mese goală (micul dejun se servise de mult, anunță că pleacă) plăti cazarea, aprecie că Perdite robotește acum în bucătăria de la demisol, urcă din nou la el, își puse rucsacul în spate, ieși prudent, salută respectuos recepționarul și se opri în parcare din față. Porni motorul și accelerează cu aceeași grabă cu care îi bătea inima. Autostrada pierdea în furnicarul ei de autovehicule o motocicletă ce se îndrepta cu viteză maximă spre o altă fericire, încă neconsumată. Dick își pusese în gând să facă din viața sa o succesiune de fericiri.

Singurul gând ce-i stătea sub frunte era să se îndepărteze

cât mai mult de locul faptei sale de la care nu se putuse abține. Nu avea nicio remușcare. Perdite fusese ca o cometă ce se intersectase cu traiectoria lui. Era o fată ce acceptase ideea muncii ca o datorie. Va lucra în continuare și își va reface pierderea. Era prețul fericirii ce i-o dăruise el! După câteva popasuri în parcări anonime, Dick opri spre seară în preajma unui motel dar nu intră. Poliția ar putea să-l caute oriunde dacă Perdite observase furtul și-l reclamase. Își va petrece noaptea sub cerul liber, dar a doua zi va trebui să se piardă în hățișul unui mare oraș. St. Louis era primul. Apoi va mai vedea. Cu dolarii acumulați putea petrece nestingherit cel puțin o lună de zile. Orașul îl întâmpină indiferent. Primul lucru făcut a fost să cumpere câteva ziare locale Parcurse paginile de publicitate locativă până găsi ceva potrivit dorinței sale: ceva ieftin, modest un fel de pensiune ținută de o doamnă între două vârste. Așa și-o imaginea și chiar așa o descoperi într-un cartier mărginaș al orașului. Se recomandă drept un tânăr venit să se pregătească pentru admiterea la o facultate de științe juridice, tatăl său având un cabinet de profil în Topeka. Doamna Dark, o femeie ce profita din plin de deliciile bucătăriei sale, îi oferi o cămăruță pe măsura unui candidat la studii superioare, îi comunică

programul de masă, obiceiurile casei, prețul serviciilor pe care îl și ceru să-i fie plătit pe o lună înainte. După această instalare plină de anonimat, Dick dormi toată ziua pentru refacere după un drum lung și o noapte petrecută pe salteaua tare de sub coroana unui pom ce străjuia marea arteră care nu dormea niciodată. Se trezi abia pentru masa de seară.

— Ei tinere, îi spuse doamna Dark pe un ton protector, știu că te-ai odihnit pe cinste. Se vede că erai foarte obosit! Mă tem că da, răspunse Dick privind-o drept în ochi, în timp ce proprietăreasa îl servea personal cu un hamburger bine garnisit cu cartofi pai și salată de tomate. Punându-i tacâmurile peste umeri simți, o clipă o apăsare moale, iradiantă de căldură și un miros puternic de violete, probabil parfumul ei preferat.

Îndepărtându-se spre altă masă, unde aștepta o pereche, poate într-adevăr candidată la vreo admitere, avu posibilitatea să o studieze fugar dar suficient pentru a-și face o idee rotundă despre patroană. Umerii ei expuși suficient pentru a-și arăta albeața, dacă n-o fi fost cumva efectul unei pudre, trasau un arc de cerc perfect ce se continua pe carnația brațelor dezgolite, brațe ce păreau a fi compuse doar din carne, e drept, frumos repartizată în forme aerodinamice, sfârșite într-o palmă

pâinișoară cu degete pâinițe. Lățimea impresionantă a torsului lăsa cu zgârcenie să se mai ghicească poziția mijlocului atât de esențial în seducția unei femei. Cât despre picioare, păreau doi piloni bine înfiți în pământ dar și în estacada ce ar fi putut face față trecerii unui camion. Mai târziu, când îi aduse desertul, Dick fu servit parcă demonstrativ cumva, și cu fațada acestei doamne, poate de 50 de ani, dar conservată în grăsime, îi dădea fără greș 40. Sâni ei, ancorați evident cu mijloace textile din cele mai rezistente, săltau destul de curios, ignorând gravitația și se desprindeau net de restul balenei ce-și continua prăvălirea spre o zonă incertă, fără profiluri de identificare anatomică. Oricum, așternută jos putea fi o excelentă saltea pneumatică, fie pentru făcut plajă, fie pentru plutit pe valuri, dar nici într-un caz ca o frumusețe feminină după care să ți se scurgă ochii.

Dick admira totuși la această făptură omenească cam de 100 kilograme, ușurința cu care se deplasa, mersul săltat de fetiță dispusă să sară coarda. Să fi fost acest zbor de balon pe suprafața pământului un efort voit, un exercițiu aerobic pentru diminuarea straturilor de grăsime sau, și n-ar fi exclus, un mod personal de seducție, un fel de a spune fără cuvinte: „Unde vedeți voi că sunt grasă? Priviți numai cum mă mișc, cu câtă

ușurință și cât de interesante sunt formele mele bogate, catifelate! Zău că merită să le studiați mai de aproape! Poate chiar în profunzime! Pungile de petrol îmbelșugate se găsesc la mare adâncime! „Dick mesteca doar niște impresii, odată cu hamburgerul, niște imagini ce i se perindau prin noul spațiu ce-l descoperea după opt ore de somn adânc. El nici nu visa că această femeie își va deschide, nu prea târziu, gustul de îmbogățire.

— A fost O.K., Dick? îl întrebă ea la sfârșitul cinei, ca și cum s-ar fi interesat de calitățile serviciilor.

— O, da, doamnă Dark! A fost excelent, ai răspuns el politicos și zâmbindu-i la rându-i.

— Mai ieși în oraș în seara aceasta sau te odihnești în continuare? întrebă pentru că femeia de serviciu încuie ușa de la intrare la ora 23.

— Nu, doamnă! în seara aceasta voi răsfoi niște caiete cu notițe.

— Prea bine, Dick! Să nu-ți irosești timpul. Este atât de scurt și atât de prețios!

Oftă într-un anume fel, ca una ce cunoaște din proprie experiență valoarea inestimabilă a timpului pierdut fără folos

sau trecut fără voia noastră, depănat pe axul lui și desfășurat de pe ghemul zilelor noastre, din ce în ce mai mic.

Dick încă nu avea motiv să ofteze pe această tonalitate edificatoare, dar reținu esențialul: să facă, din fiecare clipă ceva plăcut, ca și cum ar fi ultima! Și când îi va veni timpul să ofteze, o va face fără prea multe regrete.

— Noapte bună, Dick!

— Vă mulțumesc, asemenea doamnă Dark! Și într-adevăr, Dick dormi tun, depășind cu mult ora de coborâre la micul dejun. O componentă a fericirii sale fiind și somnul. Fu trezit de un ciocănit în ușă, de o voce care începea să-i fie cunoscută.

— Domnule Dick! mai dormi? Te simți bine?

— Ca după un somn excelent, doamnă!

— Ți-am pus deoparte micul dejun. Ceilalți au plecat de mult!

— Am citit până târziu, doamnă Dark, minți el.

— Daa? N-am văzut lumină! se auzi vocea mirată de dincolo de ușă.

Am acoperit veioza, doamnă, cu un ziar.

— Poate, Dick, poate să mă fi înșelat eu! Asta însemna că

doamna Dark îi pândise camera, gândi el oarecum surprins. Ca să vezi grășana! N-are somn!

Când coborî în sufragerie, micul dejun era pe masă, singular. Fata care servea dispăruse spre bucătărie. În atmosferă plutea parfumul de violete.

Când termină, apărură și doamna Dark. Avea încă un păr bogat ce-i cădea pe umeri, pentru a se întoarce înapoi, subit, ca o streășină, în sus. Avea o față rotundă, fruntea lată, plată, un nas potrivit, ochii căprui, din care se revărsa un fel de dulceață, de unde și expresia de „ochi dulci”. Pomeții puțin ieșiți din aliniamentul dinamicii faciale se continuau cu un obraz puhav ce se sfârșea sub bărbie într-o linie domoală, de pantă lină, ce se unea cu gâtul destul de trainic pentru a nu contrasta cu robustețea umerilor și greutatea capului. Gura, cu buzele groase senzuale, tăia această compoziție capilară destul de estetic, pentru a aminti celor ce o priveau că în tinerețea sa fusese ispititoare ca o caisă ce bate în roșu și plesnește de suculentă.

Toate aceste observații, Dick le înregistra fără niciun gând anume, doamna Dark putându-i fi mamă în cele mai coapte condiții. El urmașe aseară, cu mai mult interes, picioarele feței ce ajuta la strânsul veselei, o fată subțirică, cam de seama lui,

dar avu sentimentul ca privirea lui de cercetaș era strict interceptata de ochii mari și vigilenți ai patroanei. De altfel, masca imediat ochirea, mutându-și privirile pe ornamentele florale din stuc de deasupra ușii, unde le poposi mult mai mult decât ar fi fost necesar studierii unor imitații de plante exotice. Da, da, trebuia să fie discret, prudent. Avea de a face cu o bună cunoscătoare a intențiilor ce se desprindeau din fiecă gest, cât de neînsemnat.

Ziua și-o rezervase pentru studiul orașului. Și avea de gând să-l facă pe jos, nu de pe motocicletă.

— Doamnă Dark, am să mă duc să mă înscriu pentru admitere.

— Foarte bine, Dick. Să nu întârzii la masa de prânz! îi răspunse ea, cu o undă de severitate șăgalnică în priviri. Orașul e foarte tentant...

— Bine, doamnă Dark! Voi fi la ora două! Urcă la el în cameră, își luă nu prea mulți dolari ce-i mai rămăseseră după plata completă a pensiunii pe o lună și pomi să descopere frumusețile din St. Louis. Va face o prospectare a posibilităților de aplicare a principiului ce și-l adoptase ca mod de viață: Carpe diem! Știa ei romanii ce știa! Nu degeaba stăpâneau un colos

de imperiu! Aveau ce mulge! Ah, și bacantele! Chiar i se făcuse poftă de o bacantă. Somnul lung și adânc îl refăcuse și-i sporise cheful de viață. Și străzile erau pline de viață în toată splendoarea ei feciorelnică. Intră într-un bar de zi. Sonoritățile unei muzici plăcute umpleau atmosfera cu chemări languroase. La o măsuță pusă în umbră, două tinere discutau în șoaptă între ele, dar îmbrăcămintea lor sumară și mulată, picioarele aruncate unul peste altul, așa cum ai expune într-o vitrină ceva de văzut dincolo de ce ochiul poate să cuprindă, deja se adresau provocator celor din jur. O clipă ochii lor căzură pe Dick, ca un fulger albastru. Le opuse o privire îndrăzneță dar nu se încumetă mai mult. Se mulțumi cu senzația dăruită gratuit, o senzație de cald, cu fiori de frecvență de avertizare, la orizont fericire carnală, spirituală, supremă, singura care merită căutată, devorată, îngurgitată, depozitată în porii sufletului, unde să țină cât mai mult.

De la o masă vecină se apropie de el un tânăr pletos, ochi negrii, mâini subțiri, haine neglijente:

— O țigară bună, amice? Dick știa despre ce este vorba. Le folosisese încă din clasele mici, le savurase efectul halucinogen.

- Cât?
- Doi dolari! Dau cel mai ieftin.
- Dă-mi una!
- Doar atât? îi șopti acela.
- Trebuie să mă convingă!
- Ce faci pe aici? Nu te-am mai văzut niciodată!
- Nici nu ai fi putut! Abia am picat în St. Louis.
- Oo, în trecere?
- Dacă se poate spune așa...
- De pe unde vii?
- Din Topeka, minți Dick.
- Serios? De acolo sunt și eu.
- Se poate, orașu-i mare. Bei o bere cu mine? Fac cinste!

Dick, mă cheamă.

- Ben, Ben Wolf, răspunse tipul așezându-se.
 - Cu ce se poate trăi pe aici bine fără muncă prea multă?
- întrebă Dick pe un ton de glumă.
- Ar putea să-ți răspundă fetele de acolo, spuse Ben, închizând un ochi deasupra obrazului său păros.
 - Eu nu sunt fată, Ben. Pentru ele e mai ușor, numai să vrea...

— Nici pentru noi nu-i greu dacă vrem...

— Știu ce spui, dar nu e pentru mine.

— Înseamnă că dispui încă de capital.

— Pentru o lună am totul asigurat, Ben. Altceva dacă știi!

— Încă nu te cunosc destul, Dick!

— Nici eu pe tine, Ben. Poți fi foarte bine un agent al poliției.

— Și tu la fel, Dick! Niciunul din noi nu cunoaștem adevărul.

— Să lăsăm timpul să lucreze, Ben. Mai trec mâine pe aici. Se ridică pentru a plăti la bar. În drumul său trecu pe lângă frumoasele localului.

— Pe noi nu ne servești cu nimic, cavalerie rătăcitor? spuse una dintre ele, cu obrazul cosmeticizat la maximum.

— Poate mâine, fecioarelor din St. Louis.

— Ce drăguț! Numai să te ții de cuvânt! spuse cealaltă, schimbându-și poziția picioarelor atât de lent, încât Dick avu o perspectivă completă. Purta chiloți roz!

Gestul galant sau profesionist declanșa în Dick tic-tacul empatiei, imaginea ascunzișurilor umbroase prin care se răvășise la motelul acela o noapte de pomină. Ei, da, și această

fotografie îi umplu plăcut clipele. Pământul nu era deloc sărac în ispititoare trăiri.

Ce repede îți poți găsi prieteni într-un oraș necunoscut printre oameni necunoscuți! Se hotărî să intre la un film cu sex, cu mult sex. Fata aceea îl incitase și nu-i arătase tot, ci doar partea vizibilă a lumii. Misterul era sub pânza roz. Avea chef să-l mai vadă.

Găsi un cinematograf unde rula „Frumoasa și bestia sa”, cu Victoria Paris și Sabrina Dawn. Acțiunea se voia de epocă, în evul mediu, la un castel unde era permis totul. Regina, prințesele și curtezanele se aruncau cu picioarele înainte în brațele cavalerilor, trubadurilor, și nu numai cu picioarele... Dick; are prilejul să mai descopere o dată minunile de nedescris ale lumii: 10 penetrații vaginale, șapte sodomii, 26 falusuri, 15 masturbații feminine și 9 masculine, 21 de ejaculări, din care 4 faciale, 3 scene în care se sug sânii, cinci săruturi, care aproape că nu mai contau, de depășite ce erau, o sută de mângâieri carnale, totul prezentat regizoral cu un simț dezvoltat al detaliului superfin.

O prăpastie orgiacă ce te îndemna să te bătăi pe scaun sau să continui să o faci acasă după ce ajungi cât mai repede, ceea ce Dick și făcu. Aplică o radiografie feței ce îndeplinea în

această pensiune muncă de toată natura gospodărească, pe care o întâlni chiar la intrare în holul casei, dar Nastha, așa o striga săpâna, își feri ochii, dându-le altă direcție de cât se așteptă Dick. O mai zări în sala de mese, când locatarii se adunaseră la ora convenită, dar nu descoperi la ea niciun simptom încurajator pentru Dick, că s-ar învoi să execute cu dânsul gama variată de contopiri sexuale ce le văzuse pe ecranul cinematografului!

— Ai fost la facultate, Dick, te-ai înscris? îl abordă părintește doamna Dark, prezentă întotdeauna la ora prânzului printre clienții ei, pentru a sonda opiniile asupra preparatelor aburinde servite într-o veselă strălucitoare

— Da, doamnă Dark, m-am înscris.

— Succes, Dick! Să fie într-un ceas bun!

— Mulțumesc, doamnă Dark! După masă mă voi duce la niște ore preparatoare.

Neluat în seamă nici măcar cu o privire de către Nastha, fata destul de bine făcută și pe care și-o visa în patul lui cuprinsă de nebunia stărilor extazice, Dick plecă din nou în oraș, îndată după masă. De data aceasta își încalecă motocicletă și se opri în preajma barului descoperit dimineața. O parcă la bordură și intră. Cele două fete se pare că nu-și părăsiseră locurile. Se aflau

la aceeași masă în fața unor pahare goale. Doar între buze le atârna câte o țigară. Cum îl zăriră îi și făcură semn să se apropie.

— Hello, amice! Parcă ne-am mai văzut, nu? Ia loc la masa noastră că ne plictisim! spuse una dintre ele, o fată blondă, aproximativ 20 de ani, sâni micuți strânși într-un fragment de bluză, croită doar pentru ei, restul abdomenului, inclusiv craterul ombilical, neavând nimic de ascuns, în concepția ei.

— Kim Kim Wayne, mă cheamă! se recomandă ea, întinzându-i o mânuță fină, cu degete lungi, terminate într-un roșu de măceș.

— Pe mine, Shirley Goodman! scânci cealaltă pe un ton miorlăit de pisicuță, o brunetă cu ochii mari, țâșniți de sub umbra unui breton.

— Dick Doe! spuse el curtenitor și se așează pe taburetul liber.

— Dick! observă Kim, ca din întâmplare. Paharele sunt goale, ce dracu'!

— Și cu ce ați dori să fie pline?

— Cu ceva tare, Dick, să ne mai dregem și noi tenul...

Dick se duse la bar și se întoarse cu trei pahare de votcă.

— Credeți că ne va dezlega limbile, fetelor? spuse el, în

timp ce repartiza fiecareia câte un pahar.

— Ție nu știu, Dick, răspunse Shirley, pentru că nu-ți cunoaștem preferințele, dar noi avem niște limbi înnebunitoare când pornesc...

Aluzia era prea evidentă pentru ca Dick să nu-și dea seama imediat cu cine se așezase la masă. Dacă nu replică imediat, ci doar își muie buzele în lichidul acela trăsnet, fu din cauză că în sinea lui încerca o alegere: cu care dintre ele două să plece cu motocicletă!

Shirley zâmbea cu toată gura ei roșie, dezvelindu-și dinții albi, strălucitori și umezi, mulțumită de efectul răspunsului ei transparent până la nuditatea imaginii. Dick o fixă cu îndrăzneală, așa cum obișnuia el întotdeauna când îi plăcea o fată. Probabil că din cele două o va alege pe aceasta. Era mai apropiată de vârsta lui și mai plină la bust. Ochii ei, două reflectoare de sedus și aprins lumina în camerele secrete unde fierbe nerăbdarea, unde țipă dispăruții strămoși să nu fie lăsați în negura cosmică, să fie duși mai departe prin trupurile celor vii și datori să vegheze la nemurirea lumii.

— Și ce faci pe aici, amice? intervine Kim.

— Vă țin companie, frumoaselor.

— Răspuns cam evaziv dar mulțumitor. Noi nu descoasem pe nimeni. Doar umplem timpul gol de viață și plin de urât!

— Ești pe subiect, Kim! observă Dick.

— Nu sunt prea grea? râde ea.

— Nu! Eu rezist și cu Shirley, care e ceva mai grea! sugeră Dick un fel de preferință.

— N-am să mă supăr, Dick. Noi suntem prietene și împărțim atât binele cât și răul, atât câștigul cât și pierderea. Orice alegere ai face, pentru noi e totuna!

Kim fu destul de explicită și înțelese foarte repede că era a doua; poate pentru altă dată!

— Să înțeleg că-mi cedezi prietena? o întreabă Dick, destul de tranșant

— Doar mi-ai plătit o vodcă, nu? Îți sunt datoare.

— Bine, cu tine o să mă revanșez mâine. Sunt cu motocicletă. Shirley, facem o plimbare spre Kansas?

— Oo, e prea departe! Știu eu un loc mai apropiat pe malul fluviului. Putem face și baie și plajă:

— Excelent, atunci?

— Atunci Dick, îi spuse Kim apucându-l de braț, nu mă lăsa aici singură. Mai comandă votcă să-mi țină de urât și apoi poți pleca! Petrecere frumoasă Shirley! și-i făcu cu ochiul într-un fel indescifrabil, care putea însemna: am prins peștișorul sau trage tare de el, sau vezi cum faci să iasă bine!

Dick se întoarse cu votca, după ce plăti toată consumația, își băgă portmoneul în buzunarul de la piept, sub privirile atente dar complet întâmplătoare ale fetelor, își luă partenera de braț și ieși victorios. Se descurcase excelent. Era decis să pună capăt fantasmelor erotice imparate dimineață în sala de cinematograf. Îi arătă motocicleta din ușă și se îndreptă spre calul zburător.

În același moment Kim se duse în vestibulul ce da spre toaletă.

— Ben! Grăbește-te! Shirley tocmai urcă pe motocicleta tipului înfierbântat. Se duc să se răcorească la locul știut.

Bărbosul Ben săltă de pe taburetul său scund unde asigura un fel de pază și de protecție celor care intrau în cabinele toaletei, fie pentru domni fie pentru doamne, ieși în spatele clădirii, își dezlegă casca, se blindă cu ea, porni motorul bijuteriei sale de Honda, o motocicletă originală japoneză și porni în șarjă, scoțând un zgomot de parcă s-ar fi lansat o

rachetă.

Își găsi banda lângă benzinăria ieșirii din oraș. Se tolăneau în scaunele din răchită ale grădinii de lângă stație. Ned Richmond, șeful „diavolilor roșii” privea cerul albastru și-l completa cu nori albi, sub formă de colaci, ce-i țâșneau din când în când de sub buzele sale țuguiate.

— Hai, Ned, pe cai! Peștișorul zvâcnește în cârligul lui Shirley!

— O.K.Ben, tocmai eram pe drojdie. Sus, băieți! Gata cu trândăveala! La muncă!

Șapte vlăjgani, cu chipurile pierdute după paravanele unor bărbi recordmene, cu pletele slinoase, de parcă erau unse cu slănină, cu genunchii răpănoși ce li se zăreau prin creștăturile pantalonilor anume făcute, cu un fel de ochelari găuriți pe fese prin care li se zărea carnea albă, se ridicară la comandă, slobozind câte un chiot, așa cum se aude la luptătorii samurai în pim atac.

Ned șeful, purta pe cap o caschetă înaltă cu o zvastică pe frontispiciu. Ceilalți se întreceau în originalitate. Șepci blege, o cască milifără, baticuri roșii, o pălărie mexicană și chiar un ceaun de bucătărie. Pe ochi, sticle mari, rotunde, pătrate, în rame

late, albe, albastre. Unii mai aveau câte o geacă, fără nimic pe dedesubt în afară de pădurea neagră de păr ce le invada piepturile atletice.

„Diavolii roșii” erau spaima cartierelor mărginașe. Atacau în șarjă, ca pe timpuri cavaleria, hărțuiau automobiliștii singuratici, în ideea că le pot crea un accident fără să fie implicați și-apoi să-i jefuiască, provocau scandaluri profitabile, mai întâi între ei, pentru a putea lovi și în străini și a culege sub lovituri ceva obiecte și portmonee, dispărând la comandă înaintea sosirii poliției, într-un zgomot infernal de motociclete ambalate pentru a putea traversa Mississippi în zbor razant. Cât despre fetele ce se aventurau singure în spații izolate, erau o pradă sigură. În peisajul citadin aglomerat, unde oamenii erau străini unii față de alții, „diavolii roșii” erau câinii care mușcă pe furiș și dispar după mormanele de gunoi menajer.

— Încotro au luat-o, Ben? întrebă șeful.

— Kilometru 15, tufișul 3 de pe mal. Fiți atenți la patrulă.

— Du-te Ben! Nu-mi da lecții! Vezi, poate prinde și Kim ceva! Vei găsi aici pe unul din noi! Ceilalți erau deja în șei și ambalau motoarele. Când șeful o porni pe autostradă, banda începu să ruleze în urma lui amenințătoare ca un roi de lăcuste.

În timpul acesta Dick se afla în avans față de ei cu maximum 20 de minute. Shirley îl ghida din spate și-i mângâia pântecul pe sub cămașă. La kilometrul 15 îi spuse:

— Ia-o la stânga, Dick! Știu aici un loc unde se pot face toate: și baie și plajă, și dragoste.

— S-a făcut, iubito! Mi-e de toate!

Locul într-adevăr era mirific. Soarele bătea călduț în curgerea vălurită a bătrânului Mississippi, vegetația luxuriantă, acoperitoare și complice cu amanții fugiți de ochii indiscreți ai lumii, promitea celor doi tineri un colț de rai unde poți profita din plin de misterul celuilalt.

Dick își sprijini motocicletă de un pom secular, își scoase casca, observă împrejurimile pustii apoi puse ochii pe Shirley, care se lăsase deja într-un splendid costum de baie, croit anume să nu acopere nimic, sau să acopere ceva atât cât să stârnească dorința de a vedea și restul.

Shirley era o fată splendidă, o blondină ieșită atunci din străfundurile de cristal ale fluviului pentru a-și ondula trupul cu forme divine, a atrage muritori în mrejele ei și a-i duce pentru totdeauna în palatul său din altă lume, unde veșnicia stă la masă cu ei și-i vindecă de boala femeii cu coasă.

— Hai, Dick, să ne răcorim puțin. Știi să înoți?

— Încă de la naștere.

— Atunci să te văd ca în momentul acela.

— Poți fi sigură, pentru că nu am decât costumul lui Adam!

— Oo! Ce amuzant! Ia să te văd! Dick privi în spatele său. Acolo se afla un pâlț de tufe crescute anume pentru a servi un adăpost perfect. Intră între ele, și își lăsă acolo hainele. Iarba era pătuliță semn că cineva se mai desfătase pe acolo. Dacă nu cumva chiar Shirley...! Ieși gol pe malul apei și se aruncă în valuri. Răcoarea ei îl învioră. Shirley se afla deja într-un craul de profesionistă ce o ducea lin spre firul fluviului. O ajunse, o prinse de mijloc și o obligă să înoate în picioare pentru a o putea săruta. Ea îi apucă sexul și i-l strânse ușor. Nu stătură mult, doar vreo cinci minute. Ispita trebuia scoasă la mal, pe sol tare.

Se întinseră pe nisip la uscat. Shirley își scoase costumul și-l agăță într-o plantă. Sâniile ei, gușa de lebadă, frumos arcuiți, chemau la frământare, la descoperirea esenței ce ne împătumește și ne transpune departe de adevărul funcțional al acestei părți trupesti.

Primul îndemn fu să-i sărute, ceea ce stâniile gangureli de

turturică, gest delicat pentru timizi dar nu pentru Dick, un dur în desfătărilor sexuale. În curând, bemecuvântarea acestei cărni ispititoare nu-i mai încăpea în palma făcută căuș, gura lui nesătulă o absorbea până la fundul gâtului, spre plăcerea deschis mărturisită a mimoasei semiadormite, cu farmecele trupului ei lăsate la lumina cerului spre desfătarea naturii și a copiilor ei robiți de instincte delicioase.

— Bravo Dick, știi ce să faci cu mine!... îi șopti ea la ureche. Mă înnebunești!

Încurajat de aprecieri, tânărul în al nouălea cer, își îmbogăți gama mijloacelor excitante, spre înălțarea dorinței până unde rațiunea se sinucide. Trupul înfierbântat al feței începu să se desprindă de nisip în arcuiri de felină pentru a se destinde apoi înfometat de senzații noi. Dick simțea că focul ce-l mistuia pe dinăuntru nu poate fi stins cu toată apa fluviului. Strigătul sexului devenit stană de piatră îl scotea din sine și-l arunca în vârtoarea vrăjită a unui pântec devenit colac de salvare al atâtor dureri chinuitoare ce-și chemau tămăduirea.

— Stai, Dick, oprește-te! Ne văd păsările, ne vede cerul... Poate trece vreo ambarcațiune! Ia-mă în brațe și du-mă acolo unde ți-ai lăsat hainele.

— Oh Shirley, am să te devor crudă!

— Hai canibalule! M-ai lăsat fără sâni... O ridică grăbit, împins de o foame suficientă pentru o generație întreagă. Aproape alerga cu dânsa spre separeul pregătit de natură. Acum erau singuri, acoperiți de vegetație, singuri pe jar, singuri în capul mesei plină de bunătăți rare. Trebuiau doar să-și caute drumul pe unde se intră în grădina tuturor bucuriilor.

— Ah, ce bine ești Dick ca bărbat! Mă termini! Nu te grăbi că strici totul!

— Shirley, nu țipa că se aude până-n autostradă!

— Eu așa fac când îmi place și tu mă înnebunești!

— Atunci așteaptă tu numai să mă vezi înăuntru!

Shirley gemu o dată tare, ca și cum cineva ar fi înfipt o lamă de cuțit în pântecul ei cuprins de spasme. Dick, surescitat și pus pe cules tot ce-ți poate da mai bun părdălnicia de viață, acompania intromisiunea cu grohăituri de mistreț căzut într-o groapă capcană. Distracția căpătă așa o dezlănțuire zgomotoasă, așa o tensiune cu bubuituri în timpane, așa un urlet de carne ruptă și smulsă cu instrumente inchiziționale, încât ar fi fost imposibil să mai auzi foșnetul frunzelor, foșnetul ierbii, trosniturile crengilor călcate în picioare și avertismentul

îngerului păzitor ce-l părăsise pe Dick în brațele și picioarele încolăcite ale celei mai aprige diavolițe din banda” diavolilor roșii”. Din înaltul cerului și iatacul Evei proaspăt coborâtă din mâna creatorului, se rostogoli peste dâșii, fericiți, dar încă neterminați, negoliți de cărbunii aprinși ce le ardea interiorul, o grămadă de gorile păroase, ca la jocul de rugby, încremenindu-i sub greutatea trupurilor imobilizate.

— Ia te uite, bă, ce fac pușorii ăștia aici! se miră Ned, șeful. Spurcă iarba, poluează fluviul, depun icre! Ia legați-i puțin băieți și să-i ducem la poliție așa, în ținuta asta de gală. Una din gorile deja lega bine cu o funie mâinile lui Dick.

— Ascultă bă, jigodie, ai autorizație de pescuit puicuțe în zona asta? La cine ai cerut voie? Ce crezi tu că e malul ăsta al fluviului, bordel?

Gol pușcă, cu penisul încă în erecție, ținut strâns de o mână și de alta, împins de spate, Dick, roșu ca racul fiert, opunea o rezistență demnă celor ce-l afundau în pădure. Nu scotea un cuvânt. Căuta doar să memoreze figurile năvălitorilor.

Ned, comandantul, își savura lovitura. Grupa de șoc îl batjocorea pe Dick, prin pădure. Patru vlăjgani îl culcară la pământ și al cincilea îl sodomiza. Shirley rămasă în poziția din

care se vedea făcătoarea de minuni, așteptă ca Ned să scoată portmoneul din geaca lui Dick, să numere în fugă prada, 600 de dolari, după care îi spuse:

— Hai, Ned, termină-mă! Mi-ai stricai petrecerea, repar-o! Și nu uita partea mea!

— Cât Shirley?

— Ca de obicei: două sute!

— Întâi să-mi repar greșeala de a fi năvălit prea repede.

Din locul nu prea îndepărtat, unde Dick suporta trauma coitului anal, de care doar auzise și chiar i se propusese voalat de către Ben, se auzeau iarăși istericile gemete, urlete, izbucnite din gâtul frumoasei Shirley, ceea ce pentru o minte limpede era clar că nu poate fi vorba de un viol, dar Dick, în momentele acelea de incomodități viscerale, nu mai avea puterea de discernământ. Strângea doar din dinți și aștepta sfârșitul când huiduma din spatele său se va ușura de fermentii nebuniei pentru care Dumnezeu rase de pe suprafața Pământului două orașe! În sfârșit, îl legară strâns de un copac și într-o hărmălaie și o batjocură de nedescris, banda spălă puțină cum le strigase căpetenia, după ce gemetele de extaz încetară în tufa unde cu 20 de minute în urmă el le provoca.

Sus, în autostradă, se auzi un răpăit infernal de motoare ambalate. „Diavolii roșii” își luaseră zborul după ce-și jucaseră rolul perfect.

Complet goală, clătinându-se pe picioare epuizată fizic, Shirley ieși din ascunzătoare și începu să-l strige pe Dick. Acesta îi răspunse, pierdut, umilit, neputincios, trezit într-o realitate crudă, disperată, în care visele despre fericire și „Carpe diem” se pulverizaseră dramatic. Partea asta a vieții nu o cunoscuse, partea de învins. Până acum, numai el fusese învingătorul.

— Dick, săracul de tine! Ce ți-au făcut! Ce mi-au făcut! începu Shirley să plângă și să se vaite într-o interpretare perfectă.

— Dezleagă-mă, Shirley! Uite unde m-ai adus!

— Nu mi s-a întâmplat niciodată, iubitule!

Îi deznodă funia, îi eliberă brațele, după care îi spuse ca o consolare:

— Cel puțin ne-au lăsat hainele! Aa, uite și motocicletă! Avem cu ce ne întoarce în oraș.

— Mă duc direct la poliție!

— Dick! Nu te sfătuiesc! Eu am mai auzit de asta. Sunt

„diavolii roșii”. Sunt răi și răzbunători. Nu scapă nimeni de pedeapsa lor dacă îi lovești.

— Oh, Shirley, m-au jefuit! Trebuia să mă aștept. Mi-au luat toți banii!

— Cred că de asta ți-au și lăsat motocicleta!

— Da, au fost generoși... Se îmbrăcau în liniște. Shirley îl întrebă:

— Dick! mai vrei să facem dragoste? Sunt terminată. Știu că-ți datorez o satisfacție, dar unul din ei mi-a epuizat toate resursele...

— Nu, Shirley, nu mai vreau nimic!

— Atunci să ne întoarcem la casele noastre!

— Proastă zi, Shirley!

Verifică rezervorul. Nu, nu i-l golise. Pomi motorul, urcară pe șei și demară încet spre oraș. Nu se mai grăbea Dick, nu mai aștepta ceva cu nerăbdare. Nici nu mai știa la ce se întoarce. Excelentă ideea doamnei Dark de a-i cere plata pe o lună înainte. În timpul acesta o să caute ceva. Poate tot fata asta din spatele lui sau Ben să-i sugereze, să-i înlesnească un capăt de existență!

Se întunecase. Orașul își începuse viața de noapte.

— Unde te las, Shirley?

— De unde m-ai luat, Dick. Poate o mai găsesc pe Kim să mă ajute la ceva.

— N-ai pe nimeni altcineva, Shirley?

— Dacă aş avea, nu mi-aş face veacul în barul acela împuţit! Dorm la Kim.

— Şi ea e singură?

— Aproape... Opri la bordura de vizavi, în faţa barului cunoscut. O duse pe Shirley înăuntru. Kim era acolo la o masă, cu un marinar. Tratau problema, preţul, locul, durata. Între timp fumau şi beau votcă.

Dick nu ieşi din camera sa trei zile. Cobora doar la programul de masă pe care doamna Dark cerea să fie respectat cu stricteţe. Pretexta că învaţă. În realitate stătea întins pe pat cu ochii în tavan, de unde aştepta să-i cadă o idee salvatoare. Din nefericire varul continua să rămână alb şi sterilizat de orice soluţie prin care să se poată trăi ca păsările cerului.

Trebuia să coboare în stradă din nou, să citească anunţuri lipite pe ferestre, să caute locul acela fermecat unde apare doamna întâmplare cu un buchet de flori în mână şi-ţi spune:
„Miroase şi te vei sătura! Ia-o pe poteca aceasta de viaţă şi vei

ajunge!” Abia în ultimă instanță îl va vizita pe Ben, bărbosul, să vadă în ce constă oferta lui dubioasă. Și dacă va fi să se vândă, va cere un preț care să-i ofere o viață boemă. Prima încercare deja i se făcuse, acolo, în pădure. Știa la ce se poate aștepta, dar asta numai în clipa când doamna Dark îl va arunca afară...

Luna trecu repede, în frământări sterile și căutări zadarnice. Blestemul dumnezeiesc: „Să vă câștigați existența prin sudoarea frunții voastre!” plana ireconciliabil asupra orașului, dar îndeosebi asupra lui Dick. În prima zi a lunii următoare, dimineața pe la ora 9, auzi o bătaie în ușă. Nici prea tare, nici prea înceată, ca să pară prietenoasă. Era un fel de ciocănit din acela după care destinul te întreabă ce ai de gând să mai faci, el personal, nemaștiind încotro să te călăuzească.

— Intră! răspunse el, fără a-și modifica poziția din care observa tavanul, în minunile căruia mai spera. Ușa se deschise lent, fără zgomot și prin deschizătura ei suficient de largă, abia își făcu loc să se strecoare ființa înecată în grăsime a doamnei Dark.

— Ce faci, Dick? Recapitulezi materia? începu ea pe un ton care nu prevestea nimic bun. Ia spune-mi, n-ai uitat nimic?

— Imposibil să ți minte totul, doamnă Dark.

— Atunci te voi ajuta eu Dick. Luna cu pensiunea achitată a expirat ieri!

— Știu, doamnă Dark, dar mi s-a întâmplat ceva foarte neplăcut. Am fost jefuit de o bandă de motocicliști bărboși!

— Aa, „diavolii roșii”, da, știe tot orașul de ei. Dar unde te-au prins?

— Pe malul fluviului, doamnă.

— Ce făceai acolo? Prindeai pește?

— Nu doamnă, eram cu cineva...

— Aaa, o mică aventură sentimentală! Ce drăguț! Și acum ce ai să faci? Scrie acasă să-ți trimită alți bani.

— Nu pot doamnă.

— De ce, Dick?

— Pentru că eu am fugit de acolo.

— Ooo, dar nu ești singurul, Dick. Fuga de acasă după libertatea personală, pentru scăparea de sub tutela plicticoasă și agasantă a părinților este un fenomen obișnuit. Problema e cu ce ai să-mi plătești mie pensiunea! Și problema aceasta este a ta. Știu că m-ai mințit. Nu dai niciun examen la facultate. N-ai nicio carte la tine care să dovedească această preocupare. Ești un vagabond! Dick! Așa-i că te-am ghicit?

— Da, doamnă Dark!

— Și totuși, dacă te privesc bine, un vagabond simpatic!

Fața doamnei Dark se împlânzi subit și se luminează a clemență. Făcu câțiva pași spre Dick care continua să privească tavanul și se așeză pe marginea patului, privindu-l cu îngăduință.

— Dick, copilule, de ce te expui cu toate prostituatele, pe malul fluviului, când problemele acestea sexuale pot fi rezolvate mult mai precaut?

Mâna doamnei Dark, de dimensiuni maxim posibile, se așeză în acest timp pe genunchiul tânărului lăsându-se grea și alunecând mângâietor în sus, palpând carnea tare și ispititoare.

Doamna Dark rămăsese văduvă cu vreo zece ani în urmă și îi fu imposibil să mai cucerească un bărbat cu cărnurile ei umflate până la deformarea anatomică a femeii și a imaginii de femeie, fără de care nu mai interesezi pe nimeni.

Prinzând sensul cuvintelor doamnei Dark, ce se desprindeau parcă din punctul acela fix de pe tavan, în sufletul său înnourat, scăpără o flăcăruie. Ea lumina o cale, ce-i drept nu lipsită de sacrificii, dar mult mai tolerabilă decât sodomia.

— Dick, eu îți propun un târg foarte avantajos. Te mai țin

în continuare, pe masă și casă o lună, două, mă rog, voi vedea în funcție de tine, cu o condiție. Mâna ei cu degetele pernuțe, se plimba deja peste simțurile trezite ale tânărului peștișor.

— S-ar putea să accept, doamnă Dark, spuse el, oarecum înviorat de răsturnarea sorților, vitregi cu dânsul până în momentul acela.

— Vezi că ești băiat deștept? Vezi că ne înțelegem? Dar discreție totală! Și termină cu ocheadele aruncate feței de la bucătărie. Ea muncește cinstit. Tu preferi altfel, după câte mi-am dat seama.

— Caut fericirea, doamnă Dark!

— Și eu, Dick! La noapte, după ce se liniștesc toți prin camerele lor, vii în iatacul meu. Știi unde-i, nu? Ai noroc cu mine, Dick! Puteai fi în stradă acum! Gândește-te la lucrul acesta! Când se ridică de pe pat pentru a pleca, somiera se înalță spre tavan cu o jumătate de metru. Din cameră ieșea o femeie trădată doar de glasul ei subțire și tremurat, de o așteptare ce o mistuia probabil de multă vreme. În rest, era o masivitate carnală peste care rochia se mula ca peste un sac cu făină ce nu va putea niciodată să aducă cu ceva omenesc!

Dick se cutremură. Fericirea visată tot timpul începea să-l

coste cam mult, fără a-i arunca măcar un deget! O fi o vorbă goală? Un vis amăgitor cu care să traversezi zona pământească de purificare? Dacă ieși din ea curat, dincolo-i Paradisul! Intrând la noapte în camera doamnei Dark, va ieși purificat sau mai păcătos decât este? Oricum ar fi, până în Paradis e cale lungă și lui îi este o foame de lup. Și lupului când îi este foame mănâncă și mioare dar și hoituri...

Nu coborâse dirineată la micul dejun pentru că nu mai avea dreptul. Doamna Dark observase și apreciasse bunul simț al acestui tânăr de viitor... încheierea tratativelor cu dânsul parcă o mai întinerise și-i stârnise și mai puternic gustul acela de aventură sexuală, la care aproape renunțase după mai multe eșecuri. După un sfert de oră intră la Dick fără să mai bată la ușă pentru că nu mai putea. Mâinile îi erau ocupate cu o tablă grea, din metal lucios, acoperită cu un prosop alb.

— Știu că n-ai mâncat nimic. Ți-am adus personal micul dejun. Vreau să-ți păstrez forma... Eu sunt cam dorită! Și cam nebună... recunosc.

— Ba nu! Sunteți bună doamnă Dark!

Veni și masa de seara Clienții doamnei Dark mâncau în tăcere spaghetti cu cașcaval. Dick așezat strategic, singur la

masă, se bucura de toată atenția, fiind servit chiar de matroană, cu porții duble. În ochii celorlalți comeseni, doamna Dark părea un cocoș mare, de rasă, care dă târcoale amoroase unei puicuțe. Dick primi ca desert o privire plină de promisiuni din partea matroanei.

Mulțumi politicos și se retrase în camera sa cu o stare sufletească pe care ar avea-o un american invitat de un lapon din Alaska să mănânce un castronaș cu viermi. Se trânti pe patul său de osândă, încercând să se amăgească cu gândul că îndeletnicirea aceasta de necrofor nu poate fi decât provizorie, decât un preț mai prăpădit, plătit fericirii ce va să vină o dată și o dată.

Cu stomacul plin chiar ațipi, visând că banda „diavolilor roșii” l-a pus jos și-i fac sfincterul canal pe unde aleargă șobolanii. Sări direct în picioare gâfâind și speriat. Privi ceasul și observă că limba lui orară se apropia de 12. Venise timpul să plătească întreținerea trupului său. Da, da, chiar așa găsi el să interpreteze prestația ce urmă: plata întreținerii trupului său, Eul său spiritual rămânând pur, în alte sfere de existență, departe de mizeriile date omului să le îndure. Inspiră adânc, ca un pescuitor de perle înaintea scufundării la mare adâncime, și plecă spre

iatacul doamnei Dark, prin care nu mai trecuse umbră de bărbat de câțiva ani. Dick nici nu-și imagina ce secetă trebuia să umezească, ce arșiță să stingă, ce valuri de lavă incandescentă să potolească!

Apăsă mânerul, clanța cedă politicoasă, împinse ușa, intră și putea fi sigur că se afla în alcovul doamnei Dark după mirosul puternic de violete. Îl aștepta scufundată într-un fotoliu imens, în penumbra unei lumini difuze și complice la scene ce se așteptau voluptoase și indecente pentru un ochi nepervertit.

— Te lași așteptat, Dick! i se reproșă blând.

— Am ațipit din cauza supraalimentației de seară, doamnă Dark, veni scuza lui adevărată.

— Ei, ți-am făcut plinul, Dick, pentru o cursă lungă... Trebuie să ai rezerve suficiente... Se ridică. Trupul ei masiv era acoperit cu un veșmânt lucitor și mătăsos. Cu vioiciunea știută începu pregătirile de curtoazie: whisky, cafea, țigări cu marijuana, atingeri discrete pe umeri, pe mâini, pe picioare, ce stârneau sub pielea lui Dick fiori reci, ca la un contact neprevăzut cu o reptilă.

— Câte fete ai avut, Dick, până acum?

— Vreo 15, doamnă Dark.

— Nu-mi mai spune doamnă. Cuvântul creează între noi o distanță nedorită. Zi-mi Pussy!

— Da, doamnă Pussy!

— Oh, greu te dai pe brazdă, puișor! Bea tot paharul! O să te monteze...

— Dacă spunei...

— Oh, Dick, lasă dracului politețea!

— Dacă spui...

— Așa! Dacă spui tu, Pussy!

Dick răsturnă paharul, bănuind că avea în el ceva suspect. Cunoștea tehnica. O folosisese cu novicele și nu dăduse greș niciodată! Acum însă, nu știa de ce, parcă i se pregătea un incest cu mama lui. Și ce mamă! De 120 de kilograme, probabil. Va căuta să plutească deasupra, întotdeauna, altfel va ieși din speluncă extraplat... Dick, băiatule, fericire ai căutat, fericire ai... Băutura lucra vârtos, trezea, scula, înălța, zguduia, întuneca judecata iar marijuana transporta, legăna, tăia gheața, transforma realul, întreținea, schimba personajul, când în Cora, când în Perdite, când în Shirley. Pe ultima n-o avusese... O va avea în noaptea asta...

— Să mergem în pat, puișor!

— Să mergem, Shirley...

— N-ai decât să mergi cu cine vrei în capul tău, dar eu te voi avea în întregime și te voi înghiți nemestecat... Am o foame de lup...

— Cu grijă de... Pussy, te poți îngrășa...

— Ho, dar nu așa! Gol, pușor! De pe dânsa alunecă minciuna vestimentară și doamna Dark rămase în adevărata ei înfățișare aproape monstruoasă: un trup, cu îngăduință numit așa, mai bine zis un obiect indescifrabil dintr-o pictură abstracționistă. Capul, desigur, dincolo de rotunjimea sa, avea ochi, nas, gură, nu putea fi confundat cu un baston dar, de la gât în jos, ce se mai deosebea erau sâni ei imenși, prelinși pe o burtă bovină ce începea imediat de sub ei și nu se mai termina (aprecie Dick puțin uimit, deși plecase dintr-o realitate conștientă) până în tălpi! Avea în fața sa o masă cilindrică, ce se voia tăvălită...

Se simți înșfăcat de o mână puternică ce se desprinse din vălătucul acela puhav, buhăit, afănat și fu scufundat pur și simplu în ceva moale, cald, umed și bine parfumat cu binefacerile cosmeticii. Mirosul fetid îl lovi ceva mai târziu, după ce fu îngenunchiat la marginea patului și introdus cu capul

între două coloane dorice pentru a draga o vale a plângerii.

— Oh, știi meserie, puișor! Se vede că ai mai tăcut-o. Ah, mă aprinzi! Și mai jos, și mai jos! Dick își aminti de scena văzută în curtea liceului unde învățase. Niște mexicani umpluseră buncărul camionului cu excrementele colectate într-un bazin subteran. Câteva fete priveau operația cu interes. Și atunci unul din tinerii aceia voi să braveze, să arate că, pentru el, încărcătura aceea de excremente nu-i altceva decât obiectul muncii lui și nicidecum ceva degradant.

— Domnișoară, dacă îmi dai un dolar eu mănânc de aici!

Fata scoase o bancnotă din buzunar și i-o întinse, spunându-i:

— Vreau să o văd și pe asta! Și o văzu. Mexicanul rase cu mâna de pe interiorul tubului absorbant un pumn din ce fusese cândva o mâncare delicioasă și o băgă în gură ca pe o smochină. Mesteca calm, fără grabă și înghiți, în acel moment fetele aruncară din ele afară tot micul dejun.

Ei bine, se puna și el în locul mexicanului, împrumuta de la el disprețul față de execrabil. Căuta să mistifice dezgustătorul în agreabil, pentru satisfacția exprimată de cea care-i asigura traiul zilnic, prin mișcări dezordonate dar pline de nimfomanie.

— Gata, puiu, mi-ajunge de două ori! Acum te vreau înăuntru! Ia să văd cu ce călătorești! Oho! Vână! Bucuros că a depășit faza din vestibulul toaletei, Dick fu lovit de vânt rău de răzbunare și se hotărî să o zguduie din temelii pe această balenă ajunsă pe uscat și decisă să se sinucidă. Se va arunca într-însa cu toată puterea unei penetrații barbare.

Intenția fu însă domolită de la a treia berbeceală, fiindcă se trezi asimilat într-o capcană de slănină, presat bine din spate de coloanele dorice intrate în tremens, așa că lui nu-i mai rămase posibilă decât o mișcare strânsă pe zonele erogene ale aparatului pus în funcțiune de stăpâna colosului, ce făcea jocurile. Înota într-o baltă inundată de iarba broaștei. Abia scotea capul la suprafață și era din nou trimis la fundul fără fund, o văgăună preistorică tapițată cu bureți de stâncă, băloși, alunecoși, necomestibili, ce-l făceau pe Dick să bată calul în van.

O chemă pe Cora și o pătrunse cu ciudă dar nu-i auzi glasul speriat; o chemă pe Perdite în salteaua de frunze moarte și nu-i auzi sughițurile; o chemă pe Shirley în tufișul de pe malul fluviului și când crezu că o va face armonică, ea îi strigă: — Stop, puișor! Acum eu deasupra! Doamna Dark îl pierdu sub

șezătoarea ei de un chintal și începu să facă autoservice. Din secundă în secundă, un horn lichefiat îl absorbea și-l expulza. O pernă uriașă de grăsimi dorsale îi apăsa coapsele. Schimbarea rolurilor îi prelungise capacitatea de reținere a lichidului seminal, spre satisfacția doamnei Dark care își lăsase capul pe spate extaziată.

— Ești adorabil puișor! Ești un instrument al marilor plăceri!

După o jumătate de oră, în ținuta nudă plină ușurată întrucâtva, dar departe de perspectiva unei finalități la care visa Dick, doamna Dark umplu din nou paharele și aprinse câte o țigară. Dezrobirea din ghearele poftelor adormite atât de amar de vreme cerea serbări naționale, parade sexuale, până la extenuare, până la căderea în nesimțire. Dick, băiatule, puișorule, ai găsit o ființă intrată în lume cu mult înaintea ta, dar mai flămândă ca ține de fericire. Acum târgul era fericire contra fericire, huzur și trândăvie contra hormoni!

Pe cai, băiatule! Pe iapă, puișorule! Rostogoliri de forme rotunde, aproape informe, alunecări pe perne naturale, plutiri pe idei îmbătate, senzori palmari înăbușiți pe straturi catifelate, buze rupte și limbi mușcate, șoarecele și pisica în momentele ei

exaltante, moartea dulce, când rămâi gol de tine și nu-ți mai dorești nimic! Doamna Dark însă mai dorea. Se refăcea după o jumătate de oră de cădere într-o comă survenită după o luptă tauromahică. Reînvia din propria cenușă obținută prin arderea grăsimilor. Descoperise o metodă excelentă de slăbire. Din nefericire, rețeta îi folosea numai ei! Dick, din cele 70 de kilograme ale lui, pierduse vreo 5!

În zori, fu împins pe culoar, pe care-l parcurse în zigzag până la ușa camerei sale. Intră, pe jumătate adormit, pe jumătate mort, și căzu în pat de unde mai deschise ochii abia pe înserat. O zări pe doamna Dark veghindu-l duios și apoi îndemnându-l să se întremeze din bucatele bogate ce-l așteptau pe masă.

— Mănâncă, puîșor! S-ar putea să ai o noapte grea! Depinde cum o să mă simt! Oricum, am un apetit ceva de speriat! Ești de milioane!

Nu-i răspunse, fiind încă semiadormit. Îl dureau toți mușchii, de parcă îl bătuse cineva. Avea un gol sub stern, o bulă gata să-și ia zborul cu tot cu dânsul.

— Îndurare, doamnă Dark. Nu cred să mă pot ridica din pat!

— Fără Dark și fără doamnă! Pussy!

— Bine, fie, sunt mort Pussy!

— Ridică-te și mănâncă! O să-ți revii. Mastodontul acela uman, conglomeratul acela de lipide era neîndurător. Dacă plătea, cerea prestația!

În noaptea aceea îl iertase. Se simțea și dânsa puțin surmenată. Ziua trebuia să aibă grijă de menajul pensiunii. Oamenii plăteau și pretindeau servicii. Ea trăia din asta. Nu-și putea permite niciun fel de neglijență. Crease sub acoperișul casei sale o familie mare de oameni cu venituri modeste, care încă nu-și pot permite o familie personală în exclusivitate, și cu urmași! Dick era un spirit aventurier, un visător care încă nu se trezise de la ieșirea din matrice. Auzise câte ceva despre lume și despre viață, luase din ea doar ce-i cădea direct sub simțuri, citise poate undeva că fericirea cade din cer, că este starea supremă ce o poate înregistra ființa bipedă și că o asemenea stare nu poate fi compatibilă cu munca. Romanii aveau un dispreț total față de muncă. Aceasta era treaba sclavilor și unii oameni gândeau astfel încă la începuturile organizării societății omenești.

Chiar și Hristos împrumutase această concepție și mărturisea celor ce-l adorau. „Păsările cerului muncesc? Nu! Și

Dumnezeu are grijă de ele să nu moară de foame! „Doamna Dark nu-l putea condamna pe Dick de utopie, nu-i putea spulbera visul că va găsi fericirea în afara muncii, deși cei mai mulți tineri îmbină plăcerea cu obținerea mijloacelor de a o procura. Dacă el nu înțelege să o facă din convingere, îl va obliga ea la ceea ce el considera plăcere, fericire, dar în realitate este o muncă titanică! Ei îi convenea! Nu-l slăbea decât două zile sau două nopți. A treia era al ei. Într-o lună dăduse jos douăzeci de kilograme! Nu prea o avantaja, pentru că pielea odată întinsă nu-și mai revine la ce a fost, coală de hârtie, ci capătă o înfățișare de ascuns. Epiderma ei lucioasă de pe coapsele dorice se încrețise, se zbârcise, îi amintea în chip dur, fără menajamente, de bătrânețe. Pe pântec îi apărură pungi dizgrațioase. Nu-l mai primea pe Dick cu lumina aprinsă, nici chiar în clarobscur, ci pe întuneric, dar el i le descoperea și i le întindea cu o plăcere diabolică. Avea ea însă grijă să se revanșeze, să-i arate cum se câștigă o bucată de fericire și cine are până la urmă parte de ea!

Trei luni rezistase Dick Doe acestui infern de carne flască pusă pe slăbire și pe stoarcerea ultimei picături de vlagă. Se decise, în sfârșit, să-și ia lumea în cap. Într-o zi apăru în pragul

cafenelei unde le descoperise pe Kim și pe Shirley. Erau la posturi, se pare în schema localului, aducătoare de clienți, de consumatori. Pe patron nu-l interesa moralitatea lor, ci consumația favorizată de ele.

— Hello, Dick! săriră fetele amândouă asupra lui, bucuroase că-l descoperă. Ce-i cu tine, care-i viața ta? Unde ai dispărut? Ce-ai pățit de ești așa tras la față?

— După întâmplarea din pădure, rămas sărac, am fost slugă la diavol! răspunse el mai în glumă, mai în serios, dar nu dorea să se confeseze. I se părea degradant.

— Bietul de tine! Ți-am dus dorul! Erau bine dispuse, erau tinere, din carne tare erau chiar frumoase, atrăgătoare. Intrarea în sfera lor de atracție îi produse lui Dick senzații noi de care uitase, și-i întări hotărârea de a se elibera din mizeria în care căzuse.

— Ben! Ce faci bătrâne! sări Dick de pe scaun când îl zări pe bărbos apropiindu-se.

— Trăiesc, Dick, trăiesc! Tu?

— Eu am murit, Ben, am căzut într-o capcană scârboasă care m-a omorât!

— Țî, țâ, țâ! plesni el din limbă a compătimire.

— Dă-mi o mână de ajutor, Ben, să ies din rahatul ăsta!

— Ce fel de rahat, Dick?

— M-am scufundat în grăsimea unei matroane de 50 de ani, de 120 kilograme, cu o poftă de sex inepuizabilă.

— S-a mai auzit, Dick, s-a mai auzit! Și ce-ți dă în schimb?

— Casă și masă.

— Oho! Un adevărat chilipir, Dick!

— M-am săturat, Ben, m-am săturat! Vreau altceva!

— Așa ca Shirley sau Kim, nu? Păi cu ce să le plătești? Că și ele trăiesc din frăgezimea lor!

— Nu știu, Ben, trebuie să fac ceva și să scap de hoască! M-a golit, m-a terminat, e oceanul în care se varsă Mississipi și tot nu se umple, și tot nu dă pe dinafară...!

— Auzi, domnule!

— Dick, ia o gură din paharul meu! îl îndeamnă Shirley. O să te liniștească.

— Dick! Ai părinți, ai casă? întrebă Kim.

— Am. Sunt măcelari în Memphis.

— Și de ce nu stai cu ei? Noi nu avem pe nimeni, de asta batem bulevardele și vânăm prada ca animalele sălbatice.

— Kim, dacă tot m-ai întrebat, am să-ți spun. Nu pot să mă întorc acolo!

— Ai făcut vreo boroboață? zâmbește Shirley.

— Nu! Am făcut unei fete un copil!

— Aoleu! exclamă toți.

— Și te-ai făcut nevăzut dispărut, nu? completează Ben.

— Doar nu vreți să legăn copii, la 18 ani!

— Dick, Dick, Dick, ești la mare ananghie! îl compătimi Shirley. Hai, mai trage un gât de aici! Poate vrei și o țigară calmantă? Mi-o vei plăti tu!

— Mulțumesc, Shirley! Se lăsă liniștea la masa retrasă lângă perdeaua prin care se intra la toaletă. Apoi Kim se adresă în șoaptă lui Ben.

— Hai, caută-i ceva! E curat!

— Am să mă gândesc, fetelor...

— Ai să mergi diseară cu mine, Dick.

— Bătrâne, scapă-mă din groapa asta puturoasă și vei fi răsplătit. Sunt în stare să-ți dau motocicletă!

— E o propunere atractivă, Dick! Să nu-ți uiți vorba!

Îi lăsă la posturile lor. Până seara hoinări prin oraș citind afișe. Numai oferte de rupt oase! Ha! Nu era genul lui! A-ți

ucide cele mai frumoase zile din primăvara vieții într-o muncă plicticoasă ar fi un sacrilegiu, o abdicare de la zborul păsărilor. O să muncească la bătrânețe, probabil. O să tranșeze carne pe butucul din prăvălia babacului, după moartea acestuia, dar până atunci...

Se întoarse pentru masa de prânz la ora stabilită. Nu renunța la ea. Era plătită cu vârf și îndesat din noaptea trecută.

— S-a plimbat, a luat aer domnul Dick? îl interpelă, matroana suspicioasă, în timp ce supraveghea servirea mesei ca de obicei, mai ajutând și ea pe biata fată, slabă ca un țâr.

— Da doamnă, nu ieșisem de mult.

— Ai grijă Dick, orașul e plin de capcane, unele chiar frumoase!

— Credeți că mai am ce prinde? răspunse el în șoptă, gândindu-se la noaptea trecută, când îi trebuiră două ore ca să o liniștească.

— Abia îți aperi sănătatea mai bine, Dick! îi răspunse doamna Dark în timp ce-i lua farfuria goală de la felul întâi, îndepărtându-se apoi spre celelalte mese.

Înainte de a se lăsa bine noaptea, Dick se echipă în taină,

profită de staționarea doamnei Dark în bucătărie, unde se finaliza cina, ieși tiptil, își împinse motocicletă departe de casă, fără motor, pentru ca fuga să fie perfectă, apoi demară spre barul „Eden”, unde-și lăsase dimineață toate speranțele.

Fetele erau deja angajate. Sorbeau cu paiul o băutură dulce în compania a doi mateloți zdraveni care le sorbeau din ochi. Le privi, ele îl văzură o clipă și apoi nu-l mai cunoscă. Deja, pe sub fața de masă, mâini febrile le electrocutau pulpele. Pentru seara aceasta, fericirea pâinii cea de toate zilele era asigurată!

Dick se duse în vestibulul toaletei de unde observase că iese Ben întotdeauna și, într-adevăr, îl găsi pe taburetul lui de gardă secretă. El asigura paza localului contra bandelor intruse ce veneau din alte sectoare ale orașului. Pentru asta, patronul plătea o taxă lunară piperată, dar liniștitoare. Ben făcea parte dintr-o bandă antibandă. Datoria ei era să descurajeze orice tentativă de jaf nocturn din partea celor care operau pe cont propriu. Era o ocupație riscantă, în afara legii, dar acceptată de patroni așa cum se admite răsăritul soarelui în fiecare dimineață. Nu aveai cum să te opui! Ar fi fost absurd.

— Hello, Ben!

— Ah, tu! mai plimbă-te o oră pe afară! Orașul începuse din nou viața de noapte.

Localurile de distracții ofereau celor cu bani senzații diversificate. De la iluzii pe ecrane la tentații reale, în mișcare, grațioase și efemere, sublime și scumpe, de posedat o dată, ca un pahar de vin vechi pe care-l arunci peste cap după ce l-ai consumat. Anxietatea punea stăpânire pe femeile și bărbații cu bani. Gustând din tot ce planeta îți poate turna în pântec și în minte, ei își epuizau sensul alergării, sensul căutării. Sub Soare nu mai rămânea nimic nou. Suspansul ruletei, visul nebulos al cocainei, dulceața lui somnolentă, plutirea într-o lume paralelă, descărcarea sexului în orificii cu tegumentul alunecos, sugestia guițurilor izbucnite din vraja nepuizabilelor resurse hormonale, toate acestea, încă negustate în totalitate de Dick, îl făceau să persevereze, să sape la adâncimea unei gropi până ce va da de petrol. Oh dar câte nu-i treceau prin minte, trecând în revistă luminile vitrinelor somptuoase, luminile reclamelor, luminile automobilelor și luminile și mai orbitoare ale viselor lui încă neîmplinite! Nu, categoric nu, el nu putea fi încă tată! Adică rob al unei neveste, al unui copil, cărora să le aduci seara geanta plină cu fericire extrasă din sudoare. Era mult prea independent

ca să înghită o astfel de sclavie liber consimțită!

Gândind toate acestea, nu făcea decât să se incite, să ajungă la convingerea că trebuie să accepte orice compromis, dacă voia să scape de tortura doamnei Dark. După o oră zări ieșind în stradă silueta lui Ben, barba lui apostolică, geaca fără mâneci, blugii zdrențuiți, disprețul întruchipat față de eleganța vestimentației. Era și el adeptul nonconformismului, dar i-ar fi plăcut eleganța unui costum aristocratic.

— Aici sunt, Ben! îl atenționa Dick.

— Hai, copile, pe motocicletă!

— Încotro?

— Ia-o spre parcul orașului! Intră în fluxul circulației auto rulând cu prudență.

N-avea chef să fie oprit de poliție. Opri, la ordinul lui Ben, într-o parcare de lângă parc. Tocmai atunci în spatele lor frână un Nissan roșu. Ușa i se deschise brusc și o femeie tânără, cu fața crispată, coborî din luxosul automobil, și alergă spre intrarea unei clădiri cu două etaje, o clădire în stil renascentist, cu o firmă conturată de becuri colorate, pe care scria Restaurant Atlanta. Parterul larg deschis vederii din stradă prin ferestrele sale de înălțimea pereților, susținute: de coloane de lemn

acoperite cu o dantelărie de motive ornamentale, permitea studierea interiorului feeric luminat. Salonul adăpostea la mese perechi și neperechi de oameni veniți aici pentru a pleca mai târziu acasă, cu satisfacția că ziua nu le-a scăpat printre degete, în marele alai al scurgerii inexorabile.

Spre această oază de lumină alergia femeia aceea cuprinsă de o stare neobișnuită de nervozitate, ce se observa după mișcările bruște și dezordonate. Poate era o drogată, poate era o amantă, sau o nevestă înșelată căruia un amic îi telefonase, nu chiar dezinteresat, să-i spună unde își petrece iubitul ei noaptea.

Ben urmărise scena cu agilitatea animalului de pradă ce-și pândește victima și nu va lăsa niciodată să-i scape clipa prielnică în care trebuie să se arunce asupra ei. Dintr-un salt fu lângă portiera Nissan-ului lăsată descuiată, văzuse bine graba femeii o deschise, se strecură înăuntru, smulse radiocasetofonul, culese o geantă lăsată pe bancheta din spate și ieși. Totul durase zece secunde.

— Hai, Dick, s-o ștergem! Pornește repede!

Prin marea vitrină a localului, proprietara Nissan-ului se zărea gesticulând scandalos lângă o masă cu o pereche stupefiată. Dick accelerează puternic și porni cu Ben în spate. După

50 de metri însă, o patrulă a poliției li se postă în față. Ben îi șopti lui Dick:

— Oprește, fă-te că oprești și, în momentul când ei ne vor crede prinși, trage manșa și dă-i drumul! Manevra le reuși, dar polițiștii aveau motocicletele lor la câțiva pași. Începu o urmărire strânsă, o trecere fabuloasă prin intersecții cu semafoarele pe roșu, o goană disperată pe străzi necunoscute, până ce se treziră cu o mașină a poliției pusă de-a curmezișul, iar în spatele ei două mâini înarmate cu revolverele îndreptate asupra lor.

Dick opri încolțit. Ben sări din spate cu prada și se năpusti într-un gang al unei clădiri vechi. Motocicliștii descălecară și porniră în urmărirea lui Ben.

— Stinge farul, coboară și vino spre noi cu mâinile ridicate! ordonară cei din fata lui Dick. Aici ia sfârșit primul act în care Dick se confruntă cu o forță surdă la visele lui. I s-au pus cătușe, restul nopții petrecându-l în arestul poliției cu alți căutători de fericire ieftină. Dimineaua fu anchetat, el povesti cum s-a întâmplat, dădu întreaga vină pe Ben, care se vede treaba că reușise să scape. Nimeni nu-i spunea nimic. Personal nu reuși însă să dea o explicație verosimilă asupra rosturilor lui

prin acest oraș. Fu judecat peste o săptămână și primi trei ani de închisoare pentru jefuirea unui automobil.

CAPITOLUL 4

ASCENSIUNEA UNUI GIGOLO

La primirea veștii că iubita sa imaginară, Cora Wal a născut un copil, Andrew fu șocat atât de puternic, lovit în așteptările lui intime atât de crud, încât simți că viața lui în continuare nu mai are niciun sens. O vizită într-o după masă ploioasă. Cora se întorsese la casa părintească, unde găsi o înțelegere compătimitoare.

— Fata mamei, îi spuse doamna Wal, ți-ai curmat singură drumul spre fericire. Va fi greu să găsești pe cineva convenabil, care să te accepte cu un copil.

— Mamă, ce vrei să fac acum?

— Dacă aș ști, ți-aș spune... Ai rodit prea repede, înainte de a te coace...

— A fost un accident, mamă, iar pentru Dick un act iresponsabil.

— Băiatul ăsta a mers pe un drum care l-a scos din rândul oamenilor! Ai un copil de la un pușcăriaș! Mare scofală!

— E copilul meu, mamă!

— Nu asta am dorit să facem din tine dar Dumnezeu a vrut altfel...

— Am să mă fac de folos, mamă. N-am să fiu o piatră în casă!

— N-am spus asta. Mă gândeam doar la viața ta, care n-a curs normal, în care te-ai aruncat prea devreme, înainte de a te bucura de anii tinereții!

— Mă bucur și așa, mamă. E minunat să ai un copil!

— La 18 ani?

— Chiar și mai devreme, dacă se întâmplă.

— Original punct de vedere! O să vorbim noi mai încolo, când te vei trezi singură.

— Cum singură? Și copilul?

— E drăguț, dar nu ajunge! Îți va mai trebui ceva...

— Deocamdată nu vreau nimic.

— Cora, Cora, ce fel de om ești tu?

— Așa cum sunt.

— Chiar, așa cum ești! Vezi că plânge copilul, mânca-l-ar mama!

— Mânca-l-ar bunica!

— Ei vezi? Asta nu-mi convine mie! M-ai făcut prea repede bunică.

Izbucniră amândouă în râs. Sunt situații în viață pe care numai râsul le poate vindeca. Venirea unui om pe lume este ireversibilă. S-a prins de uter cu dinții și cu ghearele, s-a ținut bine până ce a prins puteri furate de la mamă, și-a însușit forma părinților și într-o zi: Ooaaa! Aer în plămâni și mecanismul s-a pus în mișcare. Funcționează, țipă și crește. Un proces imposibil de curmat. Cei mari înțeleg greu lucrul acesta, dar el se derulează de la sine, așa cum inima bate și irigă grădina vieții. Este un fenomen ce ne depășește.

Nu știm cum a fost interpretat de Andrew dar, într-o zi, intră în magazinul domnului Wal.

— Vreau să-i spun ceva Corei!

— Du-te sus, Andrew! E la ea în cameră. Știi unde, nu? De când n-ai mai trecut pe aici, poate ai uitat!

— N-am uitat, domnule Wal! Nu pot să uit! îl primi, surprinsă.

— Andrew!

— Cora! Se priviră cu o vizibilă plăcere.

— Ești primul coleg care mă vizitează după tot ce s-a

întâmplat! Te-ai hotărât să spargi gheața?

— Niciodată, Cora, n-a fost ceva înghețat între mine și tine. Doar eu nu m-am putut exprima... N-am avut această putere!

— Acum ai?

— Acum e prea târziu, Cora! Am ajuns al doilea. Și cei învinși se retrag în durerea lor.

— Și eu te-am iubit, Andrew!:

— Curios fel de a iubi, Cora.

— Recunoaște că suntem amândoi vinovați. Dacă erai mai îndrăzneț, nu mi se întâmpla acest lucru.

— Ba da, dacă te lăsai tot atât de ușor.

— A fost un accident stupid, Andrew. Un exces erotic provocat de ceva. Cred că mi-a dat ceva să beau. De marijuana știu cu siguranță. Am fumat.

— Dick era un derbedeu. Seducea fetele prin orice mijloace. Cum de-ai căzut în plasa lui?

— Pentru că ai stat deoparte, cuminte.

— Mă doreai altfel?

— Da, chiar și acum.

— Cora, sunt decepționat. Ceva s-a surpat între noi. Nu

știu exact ce, dar mă doare. De aceea m-am hotărât să plec din Memphis. Poate o să-mi treacă... Nu puteam să nu-ți spun, când tu ești cauza migrației mele.

— Andrew! Am fost o copilă proastă. Dacă vreodată o să-ți treacă tristețea...

— Am să fac tot ce pot să-mi treacă. Cora îi întinse mâinile. El se apropie să i le sărute, dar ea îl cuprinse disperată și-l sărută pe gură. Ah, ce păcat, ce păcat! Ce pereche am fi fost!

— Adio, Cora!

— Nu, nu spune asta. Vreau să știu tot ce faci, pe unde ajungi. Promite-mi că o să-mi scrii!

— Îți promit, Cora.

— Andrew, nu uita că am rămas aceeași persoană pentru tine.

— N-am să uit, Cora.

— Hai, sărută-mă! îl cuprinse un tremur nervos. Rămăsese același pudic iremediabil, același timid. O sărută din zbor și se întoarse cu ochii plini de lacrimi, aproape fugind.

Lucrase două luni la o fermă și câștigase 1500 de dolari. Era capitalul cu care evada din Memphis pentru a o uita pe Cora. Cu o seară înaintea plecării trecu anume pe lângă

magazinul domnului Wal. Sus, la etaj, fereastra era luminată. După perdeaua aceea respira Cora! Îi venea să urle. Respira, dar nu singură! Lângă ea scâncea probabil progenitura lui Dick. Iuți pasul. Dracu' să-i ia!

Coborî pe fluviu până la Jackson. Căută zadarnic ceva de lucru pe măsura cunoștințelor lui, dar nu i se oferiseră decât munci mizere: gunoier, spălător de morți, spălător de vase, „om la toate” într-o casă de toleranță, ucigaș de șobolani într-o echipă de deratizare, paznic de noapte dacă prezenta referințe bune. Lucră într-o seră la prepararea pământurilor pentru patul germinativ al plantelor, înghiți praf de cărbune pe săturate până ce se trezi că scuipă negru. Cu banii câștigați aici plecă spre New Orleans, acolo unde marele fluviu se varsă în golful Mexic. După câteva zile de prospectare a unui oraș port, în sfârșit găsi un loc de liftier la un hotel situat chiar pe litoral. Îi plăcu patronului ținuta lui dreaptă, ce emana fermitate, trăsăturile dulci ale feței ce se desprindea de adolescență, statura înaltă, bine clădită.

— Ai noroc, tinere... Cum ai spus că te cheamă? Ai noroc, Andrew. Chiar ieri unul din băieții mei a reușit la un curs de mecanic auto și m-a părăsit, prostul. Câștiga bine. Clienții

mei sunt generoși!

— Veți fi mulțumit de mine, domnule! îl, asigură Andrew.

— Vei lucra noaptea, pentru că te văd așa, mai atlet.

— Am făcut yoga, domnule.

— Și acum nu mai faci?

— Nu, domnule. M-am îndepărtat de lumea reală și am devenit vulnerabil la orientarea în teren.

— Frumos spus, Andrew. Îmi place. Băiatul de la recepție îți va arăta ce trebuie să faci. Aici ai tot ce ți-ar trebui pentru a te orienta, cum spui tu. Salariul nu e mare 300 de dolari! Dacă înveți repede cum să servești clienții, poți câștiga încă o dată pe atâta. Dar ai grijă să nu te jupoaie cameristele!

— O să am, domnule. În mai puțin de o lună de zile, Andrew deveni stăpân pe mijloacele prin care să se facă apreciat de patron, răsplătit de clienți, jinduit de cameriste, dar rămase taciturn, absent la ocheadele lor, surd la propunerile directe. Era ca un bulldog ce aleargă cu ochii neclintiți de pe victima din față. Dorea să uite totul, să-și vindece trauma, să câștige bani mulți și într-o zi să o cheme la dansul pe Cora și să-i poată spune: „Uite ce-ai pierdut!” Și ea să-i răspundă: „Iartă-mă, Andrew! Nu știu

ce aş putea face să-mi răscumpăr greşeala!” Şi el să-i spună mărinimos: „Să mă iubeşti, Cora!”

Scena aceasta o visa adesea în nopţile lungi de veghe pe scaunul liftului, în orele lui de somn în una din camerele de serviciu. Se adeverea faptul că prima dragoste nu se uită niciodată. După şase luni de zile îi scria Corei:

Am fugit din Memphis să mă vindec de tine, dar sufletul meu a rămas acolo, iar boala aici. E incurabilă. Când se va mai ameliora, te-aş putea invita să ne plimbăm în estuarul marelui fluviu. Adesea, când am timp, privesc pe curs în sus şi mă gândesc că valurile lui au trecut pe lângă Memphis şi că poate tocmai le-ai privit şi tu cum curg la vale, fără să ştii că eu îmi voi scălda palma în ele, să-ţi descopăr umbra... Dacă ai lansa o corăbioară din hârtie cu un mesaj pentru mine, aş aştepta-o zi şi noapte să mi-o aducă apele. Muncesc din răsputeri să-mi pot vedea cu ochii acest vis, deşi uneori mă cuprinde otrava geloziei. Te-ai culcat cu nemernicul de Dick!

Cora citi scrisoarea puţin contrariată. Nu-l înţelegea pe acest băiat. Nu-l înţelesese niciodată în cuminţenia lui, care o făcuse să sufere şi care o aruncase în braţele lui Dick. Şi nici nu regreta ce făcuse. Mama ei începuse să-şi iubească nepotul.

Nașterea, îi dăduse împliniri carnale, forme grațioase, o paloare ce-i înnobila chipul și o privire mai înțelegătoare asupra vieții, o privire ce te pătrundea până dincolo de coșul pieptului trezindu-ți un interes subit pentru descifrat enigme. Ea își îndeplinise datoria sacră a perpetuării și Natura își făcuse datoria față de dânsa, înflorind-o pentru încă o dăruire. Se prezentă la un concurs de modele la o mare casă de modă și fu găsită aptă să dea strălucire noutăților vestimentare, nu prin croiul imaginat sau finețea materialului, ci prin perfecțiunea formelor ei carnale. Modelele prezentate de dânsa aveau cel mai mare succes, cele mai multe comenzi. În sfârșit se realizase pe plan profesional. Se găsisese și pentru dânsa un loc unde era utilă, unde nu o mai întreba nimeni ce a făcut cu virginitatea.

Într-o zi descoperise un fotoreporter de la o revistă pentru admiratori de perfecțiuni trupești. Cedă numai în fața unei sume pe care nu o poți refuza fără a dovedi lipsă de înțelepciune. Bustul ei, seducția întruchipată, fu ales de directorul revistei chiar pentru copertă.

Un număr din această revistă, pe care administrația hotelului „California” o cumpăra și o răspândea pe mesele din marele hol al recepției, căzu sub ochii holbați ai lui Andrew.

Steaua visurilor sale pozase goală! Fidelitatea ce i-o purta în suflet se frânse și valurile unei mari decepții îl inundară iremediabil: „Târfa!”

Apoi se răzgândi. În definitiv putea fi o meserie curată. Nu trebuia să se culce neapărat cu fotografii! Ce să mai spună de actrițele porno, care declară că-și iubesc sincer logodnicul cu care petrec clipe plăcute între patru pereți, după ce s-au dezlănțuit în scene sălbatice de amor pe platoul de filmare. Și era greu să înțeleagă diferența dintre profesie și actul sexual ca dăruire pentru cel drag!

Această idee rumegată în lift, în timp ce transporta bagajele unei distinse doamne, care se vedea de departe, se scaldă în milioane, îi descătușa întrucâtva codul moral cu restricțiile lui anacronice. Când intră în apartamentul de la 305, la început nu descoperi pe nimeni căruia să-i predea valizele, dar imediat se auzi strigat din camera de baie:

— Hei, tinere atlet, lasă bagajele la locul lor și vino încoace!

Andrew, cu profesională lui amabilitate ce-i rotunjea veniturile, se grăbi să-i răspundă bogătașei. Deschise ușa și rămase perplex în fața unei femei de vârstă incertă ce-i vorbea

sub duș.

— Văd că nu-ți cunoști bine îndatoririle, spuse ea aspru. Ia buretele și freacă-mă pe spate, că eu nu ajung!

— Dar, doamnă, eu sunt îmbrăcat și o să mă ud!

— Dezbracă-te! Nici nu-l privea măcar. Parcă ordonase unei insecte să o gâdile pe umăr. Se învârtea sub jetul stropiturii arătându-i complet tot ce deținea distinsa doamnă. Rotunjimi, albeață, negreață, totul, la prima vedere, încă frapant.

Andrew își scoase uniforma stingherit și rămase în slip.

— Când te vei îmbrăca îți vei uda pantalonii. Ce fel de bărbat ești tu? Ți-e rușine să rămâi gol?

— Cred că da, doamnă!

— Mă voi plânge directorului că ai fost obraznic.

— Bine, doamnă, dacă țineți... Își scoase și frunza acoperitoare a ceea ce omenirea consideră a fi rușinos.

— Oho! exclamă bogătașa. Frumos bărbat! Hai! ia buretele și începe! Să fie la început așa ca o mângâiere, de sus până jos.

Andrew, în spatele ei, își începu serviciul cu totul special. Purta buretele, înmiresmat din când în când cu un săpun fin, de la gât și până la fese.

— Acum mai apăsât, îi ceru ea. Săpunește, săpunește!

Apoi se întoarse cu fața spre dânsul.

— Și sâni! Da, așa, coboară! Și brațele. Știi că ești un mic Paris? O copie contemporană. S-ar putea să-mi plăci până la urmă...

Andrew tăcea, urmărea traseul buretelui, la deal, la vale, se întorcea corectă locurile nesăpunate, lua contact cu pielea acestei femei trăsnite, dându-și silința să nu greșească ceva, să n-o supere, cunoscând foarte bine dictonul: clientul nostru – stăpânul nostru! El era un nimic, ea era o milionară! O milionară care instantaneu îi prinse sexul în palmă. Abstenența lui îndelungată se dovedi pe placul doamnei, pentru că erectă la comandă, o erecție dintre acelea explozive, detonante.

— Da, da, reflexe bune! observă nebuna. Caută-mă mai jos! Mângâie! Da, da, ești destul de îndemânatic! Văd că știi relieful sensibil... Dă cu săpun! Așa! Îmi place și fiu îmbăiată de cineva. Hai, acum sub duș și tu! Apa cade ca o ploaie, biciuindu-le trupurile.

— Dă-mi prosopul, tinere! Cum te numești?

— Andrew, doamnă.

— Bine, te voi ține minte. E posibil să te mai caut.

Îmbracă-te!

Era prima nebunie la care fusese supus. Auzise dar nu i se întâmplase. Să fie el, într-adevăr, un ins care ar putea interesa înalta societate a celor privilegiați de soartă? Citise, desigur, despre profesioniștii amorului liber. Femeile cele mai frumoase și mai bogate din lume se dau în vânt după faunii mușchiușii. Iar ei, vânzătorii de orgasme, circulă numai în „Mercedesuri”, duc o viață de huzur, sunt acoperiți cu aur. Îi găsești în așteptarea clientelor, acolo pe unde se plimbă doamnele sătule de toate bunătățile pământului, numai de sex nu, ca plăcere supremă și ca mod de întreținere a tinereții, a tenului, a tonusului. Sunt „gigolo” de meserie și nu ascund acest lucru. Frecventează marile localuri de amuzament și seratele mondene sorb plictisiți șampanie și își expun bronzul, ce sugerează virilitate, pe plajele bogaților. Au intermediare care primesc procente, intermediare de profesie, angajate special pentru a descoperi la vernisaje și expoziții femeile susceptibile de a fi interesate de un „gigolo”.

Jack, un frumos exemplar expus într-un șezlong Jpe plaja de la Miami, un tip de 30 de ani, manechin top model, a fost sedus într-o după amiază însorită de o femeie de 40 de ani, care

arăta destul de sexy și de atrăgătoare, și cum o invitație ce te poate face fericit nu se refuză, Jack s-a dus cu îngerul coborât pe plajă să bea un scotch. Tipul se aștepta la o partidă sexuală fulgerătoare, evidentă, femeia manifestându-și expres dorința, și-i aplică un tratament antiplictiseală pe măsura dorințelor ei sofisticate de mare cunoscătoare a subtilităților mai rar descoperite.

Nici nu-i trecuse prin cap masculului, prins în mare formă, că nebuna îl studiază ca pe un cal dus la târg și-i evaluează aptitudinile sexuale, tehnica folosită, puterea de retenție a ejaculării, excitabilitatea sonorităților, răspunsurile la semnalele ei fără cuvinte.

După ce s-au îmbrăcat și stăteau din nou la masa cu „ultimul pahar”, femeia, i-a prezentat un contract. Nebuna din pat nu era altceva decât o „manageră” a sexului ca obiect de comercializare. Printre alte clauze, ea se angaja să-i furnizeze clienți selecționați iar el, din încasări, trebuia să „verse” în contul agenției ei 30%. Jack citi cu bucurie neafîșată prevederile contractului și-l semnă. În sinea sa jubila. Dăduse norocul peste dânsul. Nu oricine avea șansa să intre în cercurile secrete și închise ale „call boys” de lux. Și, desigur, nu este suficient să fii

tare în mușchi și să arăți ca un gimnast adorabil! E nevoie să fii manierat, bine crescut, la curent cu eticheta, marilor case, să vorbești mai multe limbi, clientele venind în Miami din toate colțurile lumii. Andrew recapitula acum aceste informații. Amintirea Corei devenise mai estompată. Spre ea plecau gândurile lui curate, dar o găseau din ce în ce mai transformată și mai îndepărtată. Timiditatea lui, care o pierduse pe Cora, și-ar găsi și vindecarea dacă viața l-ar pune mereu în fața unei femei care-i cere să o spele pe spate.

Era tulburat. Nebuna îi stârnise sexul care se excitase vizibil. Trebuia să țină în față valizele altor clienți, pentru a acoperi „Vezuviul” acela ce-i îndepărta pantalonul de linia lui decentă. Seara, târziu, fu chemat la directorul hotelului.

— Andrew! Tu știi ce înseamnă când o clientă își lasă pantofii în fața ușii?

— Da, domnule, director. Dorește să-i fie lustruiți.

— Ești un prost! Vrea un bărbat la pat! Te duci la camera 305 și bați politicos în ușă. Se pare că te preferă... Vezi, ai grijă, să te conduci la gradul de lux al hotelului nostru! Să n-o dezamăgești! Această doamnă este proprietara hotelului „Bambus” din Miami, unul dintre cele mai aristocrate. Nu știu

ce caută la New Orleans, dar nu vreau să ne categorisească mediocri.

— Da, domnule director!

— Ia pastila asta!

— Nu-i nevoie, domnule director!

— Să te prezinți la mine mâine dimineată și să-mi spui dacă totul a fost O.K. După aprecierile mele individă are o zestre bogată de ani. Te porți în așa fel, îi suflă la ureche asemenea cuvinte încât ea să aibă impresia că o crezi doar de 30! Știi, femeilor când ajung la vârsta asta le place să rămână acolo. Nu vor recunoaște niciodată că au mai mult! Ha, ha, ha!

Andrew ieși cu împuternicire directorială. Se simțea puțin timorat. În noaptea aceasta i se putea schimba statutul de liftier. Se duse la dânsul în cameră. Își puse lenjerie proaspătă, se rase, se parfumă discret, apoi coborî cu liftul la etajul trei. În fața ușii de la 305, o pereche de pantofi de cel puțin 1000 de dolari așteptau parcă să-i ridice cineva. Îi și ridică, apoi ciocăni de trei ori, să semene cu un semnal. Deschise aceeași doamnă de la prânz, fardată, cu sânii ridicați, expuși cu mărinimie vederii.

— V-am făcut pantofii, doamnă, spuse Andrew emoționat și îngrijorat de prima reacție a nebunei;

Îl măsura din cap până în picioare, cu aerul unui geambaș de cai. Părea mulțumită pentru început.

— Pe tine te-au trimis? Întrebă ea cu glasul alb.

— Da, doamnă, mă pricep cel mai bine la servicii pretențioase, găsi Andrew să se laude puțin.

— Am să văd. Intră! Mergea în fața lui, săltându-și fesele bine puse în relief de o fustă subțire și strălucitoare, capabilă să valorifice mișcarea aceea inconștientă ce face deliciul străzii și al saloanelor. Se întoarse brusc și privi spre prohab.

— Ai ceva stofă după câte văd. Răspunzi repede la semnale!

— Sunteți frumoasă, doamnă!

— Ai și ochi!

— Am de toate, doamnă, răspunse cu o îndrăzneală, nici el nu știa de unde luată.

— De când n-ai mai fost în pat cu o femeie?

— De mult, doamnă, mă tem de boli, minți el.

— Deci, acum joci pentru prima oară rolul de gazdă curtenitoare.

Nu, doamnă, de musafir.

— Bravo, puștiule! Deci de musafir!

— De musafir care-și face iluzii, doamnă.

— Ce fel de iluzii, tinere? De obicei, erotice, doamnă...

— Ooh! Țintești departe...

— ...Andrew, doamnă!

— Studii?

— Medii, doamnă.

— Limbi străine?

— Spaniola, doamnă.

— Familia?

— În Memphis, doamnă. Funcționari la o fabrică de mobilă.

— Atunci, dacă joci rolul de musafir, să te văd!

— Mă duc să aduc un buchet de flori, doamnă.

— Lasă, presupunem c-ai adus. Faptul că știi mi-e de-ajuns. Să stăm, atunci! Mă numesc Emily Trescott. Andrew se apropie de dânsa și-i sărută mâna.

— Dar să presupunem că știai mai dinainte cum mă cheamă. Oricum, gestul contează ca primă atingere a celei ce-ți va fi gazdă.

— Sunteți superbă, doamnă, în toaleta aceasta transparentă! Vă face de 25 de ani. Și nici nu cred să aveți mai

mult!

— Splendidă introducere, Andrew! Ia loc!

— Vă mulțumesc, doamnă!

— O țigară?

— Nu fumez, doamnă.

— Oh, ce musafir ideal! Totuși, va trebui să-mi ții companie. Servește-te de aici!

— Kent.

— Speciale...

— Halucinogene?

— De unde știi? Ai mai fumat?

— Pe când eram în ultimul an, la o petrecere cu colegii.

Mi s-a spus după aceea ce mi se servise.

— Nu ți-ai dat seama?

— Mă agasa doar o greață!

— E bine că ești imun și independent Vrei să mai încerci?

V-aș cere permisiunea să nu mai încerc.

— Cum vrei! Atunci un Martini sau un Johnv Walker?

— Un Martini.

— Știi să alegi. Între ceva care te înmoaie și ceva care, dimpotrivă!

— Nu cred că mi-ar trebui stimulente, doamnă.

— Văd că ataci subtil, dar știi să sugerezi.

— Pentru că ați adus vorba, doamnă.

— Da, din acest moment să presupunem că a trecut o oră de când ai intrat în apartamentul meu, și că, între timp, după câteva pahare, vălul de gheață al primei întâlniri s-a topit, am devenit mai intimi, deci presupun că ne tutuim.

— Da, doamnă!

— Pentru acest răspuns te penalizez cu cinci puncte.

— Pe bună dreptate, Emily! Știi să aprinzi, în musafiri speranța unor și mai așteptate intimități.

— Daa? O ipoteză destul de îndrăzneță!

— Nu toți musafirii sunt timizi ca mine. Poate condiția mea minoră, Emily...

— Lasă că te majorez eu, imediat. Mă dor puțin umerii, Andrew. Vino și masează-mă!

— Va fi o plăcere rară, Emily, să-ți ating albeața cărnii.

— Sper că și pentru mine.

— Mai mult ca sigur. Acest masaj îți va absorbi durerea pentru a o transplanta la mine...

— Unde, anume, Andrew?

— Cred că în centrul atenției, Emily...

— Într-adevăr, e țeapăn! Mergi pe coloană în jos cu masajul! Stai să mă întind pe canapea și să-mi scot bluza. Așa, poți continua. Dacă obosești, caută-ți o poziție mai bună.

— Cel mai practic ar fi cumva deasupra, pe picioare.

— Nu te sfii! Alunecă pe spatele ei de câteva ori. Poziția în care lucra îi facilita însă un contact direct cu înălțimile mușchilor fesieri. Femeia simți cartușul detonant dar nu dorea încă să-l strice.

— Nu te incomodează pantalonii? Întrebă ea.

— Mă incomodează totul, Emily! Femeia se răsuci cu fața în sus. Sâni mari, bronzăți, i se revărsau spre lateralele pieptului, destul de bine conservat. Din loc în loc abia se mai zărea câte o urmă de bătrânețe. Făcea, probabil și gimnastică de întreținere. Andrew își propuse să nu observe nimic din lucrarea timpului și să-și imagineze că sub el se află Cora. Era doar un interiorizat. Viața lui cea mai bogată se desfășura înăuntrul său. Cu o asemenea imaginație el putea confunda o octogenară cu Madonna.

— Poate ar trebui să te dezbrac. Îmi iriți pielea.

— Îți las această plăcere ție... Și mie îmi lași ce mai ai tu

pe tine...

— Văd că știi și regula dezbrăcării reciproce!

— Sunt un tip citit, Emily.

— Crezi că nu mai ai nimic de învățat?

— Sper să iau o notă bună, Emily.

— Daa? Ia să văd cum începi!

— Știu un program: trei minute sărutat, patru minute alăptarea bărbatului și zgândărirea femeii în una din zonele erogene receptive la mângâieri, câteva minute pentru sfârcuirea clitorisului...

— Văd că ai început deja cu asta! Nu sări etapele! Nu trișa!

— Și, dacă vrei să faci cea mai mare greșală, 20 de împingeri până la ultimul geamăt.

— Bravo, Andrew! Și nu uita ritmul, mai ales în partea lui finală, un tempo permanent mă va calma, îmi va stinge frica că vei termina înaintea mea și...

— Asta nu are nicio importanță, Emily! Dacă-ți închipui că e o plăcere să te aștept să reintri în formă, ai căzut la examen!

— Imposibil, Emily.

— Poți demonstra?

— Cu voia ta, Emily.

— Rupe totul de pe mine! Frumusețea aceea de fustă, probabil de 3000 de dolari, părâi de sus până jos. Sub ea nimic! Emily îi smulse slipul și trupurile li se lipiră, ca două sfere ale unui magnet. Buzele se caută, se găsesc, se strivesc. „Ah, Cora, te doresc, te vreau toată!” strigă în gând Andrew. Mâinile o caută peste tot, trezindu-i femeii amintiri erotice reînviata acum, ca o explozie. Așa i se întâmpla de câte ori gusta dintr-un trup necunoscut. Aproape că uita de test, de încercarea la care era pus candidatul, dar Andrew lucra perfect, așa cum citise. Activa febril pentru a-i menține încântarea cât mai mult, găsea combinații de-a dreptul originale și i le administra fără pauze inutile, care pot strica totul. Andrew vibra în brațele ei moi, imprimându-i și ei un tremur excitant, ceea ce o făcu să-și iasă din minți și să treacă în cunoscuta poziție cu femeia deasupra. Își purta instrumentul exact pe unde-i convenea mai bine, îl scăpa înăuntru doar atât cât să-i anuleze părțile sensibile, inundate cu solvenții descătușați de la sine.

— Emily, ești o maestră a plăcerii, ești...

— Da, Andrew, sunt, sunt, sunt! Sunt cât mai ești și tu!

— Dacă te plictisești, să mi-o spui, Emily!

— Ești un nebun! Las că te înmoi eu imediat.

— Să nu obosești, Emily! Femeia are practică. Știe să termine un bărbat, când ea nu mai are nevoie. Simte că va ajunge la orgasm și se transformă într-un vârtej...

— Ești o regină a sexului, Emily, strigă Andrew, și-i ține contra. Iar gândul său aprins: „Așa, Cora, așa! Să te rup și eu, cum te-a rupt Dick, să te satur de trădare, să te satur de melancolie, să te satur de nerăbdare și de marijuana și de afrodisiace strecurate în pahar, și de sex, până vei rămâne lată, fără suflare și saturată pentru trei săptămâni!”

— Andrew, băiatule, mă uluiești! Ai ejaculat, da?

— Și ce-i cu asta? Andrew își vărsa acum năduful pe Cora. În fața lui nu era milionara uimită de agresivitatea actului, ci Cora trădătoarea, târfa! Satisfăcută, femeia de pe dânsul coborî moale, dar el o întoarse pe burtă, o săltă în sus cu o forță de speriat și se duse într-însa pe la spate urlând, ca și cum abia ar fi început.

— Hei, întreci măsura, atletule!

— Nu fac decât să dau o probă, Emily. Milionara se lăsă în voia furiei picată din senin, ca o rupere de nori. El ar fi purtat-o peste timp la infinit, după cum se dezlănțuise, dar după

ce unguentele își pierdură din vâscozitatea necesară plăcerii, Emily îl opri.

— Gata, Andrew! M-ai convins!

— Voia dumneavoastră, doamnă!

— Am o nedumerire. Întotdeauna îți rămâne băț după trei ejaculări?

— Nu știu, doamnă! Acum încerc prima oară...

— Nemernicule! Ești virgin!

— Am fost, doamnă.

— Ia să văd! Da, sângerezi puțin! Ți-am făcut-o! Ai mai putea?

— Cred că da, doamnă...

— Bine, te cred. Hai sub duș! Cunoști serviciul, nu?

— Da, doamnă. Buretele, spatele, apoi fața...

— Prinzi repede! S-ar putea să-mi placi! Apa caldută le turna în sânge germenii înviorării. Buretele funcționa ireproșabil, deșteptând ferestrele pielii inundate de toxinele alungate din interior în timpul mării bătălii. Agregatul acesta de sfărâmat toanele vârstei o uimise și o jumătate de ceas îi trezise senzații cam de mult neîncercate. Chiar în clipa aceasta de deplină saturație, după un travaliu de gradul zero, el tot mai este

în formă și-i incită imaginația. Dacă tot s-a decis să-l cumpere, trebuie să-i încerce până la capăt potența. Dacă se dovedește chiar așa bun, într-o noapte l-ar putea închiria la trei clienți cu ora! După duș va continua testarea.

— Ce poziții mai cunoști, tinere? — îl întrebă! milionara, după ce se tolăniră în pat pentru refacere.

— Dumneavoastră decideți, doamnă!

— Emily, Andrew, Emily!

— Să interpretez ordinul ca o întoarcere la intimități?

— Îl interpretezi cum vrei!

— Ai suporta încă o dată, Emily?

— Numai dacă știi figura aceea cu picioarele pe pereți.

— E de-ajuns să-mi arăți. Restul cade în îndatoririle mele.

— Hai, că mai este până dimineața!

— Poate fi și până mâine seară!

— Ascultă-mă, fenomenule, nu te lauzi?

— N-aș îndrăzni. Înțeleg că sunteți o expertă!

— Cam așa. De unde știi?

— Am citit foarte mult. Eu citesc și în lift.

— Mai termină cu placa asta! Ți-a suflat ceva directorul hotelului?

— Îmi cereți divulgări, doamnă.

— Deci ți-a spus cine sunt, nu? Proprietara marelui hotel „Bambus” doamnă.

— Ticălosul! Te-a prevenit!

— Doar ca să fiu serviabil până la sacrificiu, doamnă. E prima misiune mai delicată ce mi se încredințează de când lucrez aici.

— Până la sacrificiu, auzi-l! Deci până acum te-ai sacrificat?

Nuanța interpretării îl sperie pe Andrew. O lovise prostește, în credința iluzorie că mai poate stârni atracții, erecții. Trebuia să o dreagă, dacă mai spera ceva.

— Nu, doamnă, a fost cea mai mare plăcere din viața mea. Unica! Doar ați văzut, m-ați controlat...

— Mă prefac că te cred, deși mă gândesc că virilitatea îți poate masca adevăratele sentimente intime față de o femeie mai coaptă.

— Nu, pot face o distincție, doamnă...

— Atunci e perfect. Ești exact ce-mi trebuie. Ai văzut în viața ta cum arată un contract de milioane?

— Doar am auzit, doamnă. Citesc foarte mult...

Milionara coborî din pat, se duse la o valiză și se întoarse cu o mapă. Îmbracă un capot tot de milioane, care poate da morților o înfățișare de viu, se instala la o măsuță și-l chemă:

— Citește, dacă tot îți place lectura!

— Nu îndrăznesc, doamnă. Mă tem de un atac de cord.

— Am la mine medicamente. Câteodată le folosesc și eu.

Uite, chiar acum iau o pastilă. Examinarea ta m-a costat, dar sper să-mi scot cu tine cheltuiala. Citește!

Andrew, cu mâinile tremurânde, apucă hârtia aceea pașaportul spre lenjeria de lux și băuturi fine, hârtia ce-ar putea să-l facă s-o uite pe Cora sau, poate, chiar hârtia care-l va duce cândva spre ea! Inima îi bătea puternic, ca de spaimă. Literele îi fugeau din fața ochilor, se estompau și se înlocuiau cu imagini, ca cele de curând trăite. Spre ele pleca. Era tot un fel de spălat morții, dar dincolo de trupurile pe care le va îmbăta cu iluzii, se întrezărea bogăția.

— Scrieți 35%, doamnă.

— Cam atât se practică.

— Eu am citit undeva...

— Prea multe citești tu! Te sfătuiesc să nu te târguiești cu mine!

— Îl semnez, doamnă. Sunt al dumneavoastră.

— Poimâine la prânz vom pleca spre Miami. Nu vei fi un gigolo mizer, în jeans și bascheți, care se plimbă pe plajă, ci vei arăta ca un dandy, ce-și abandonează cariera universitară pentru o viață mai benefică și mai amuzantă. Clientele mele au 40,50,60 de ani și uneori chiar mai mult, dar sunt mărinimoase. Cu cât sunt mai bătrâne, cu atât sunt mai generoase cu plantatorii de satisfacții supreme.

Dar, de multe ori vei poseda cliente și de 30 de ani. Tot mai multe sunt femeile ce-și asumă inițiativa în dragoste, femei care decid momentul când doresc să viseze, cum și cu cine să o facă. Tu poți aduce pace în sufletele lor răvășite de provizoratul vieții.

— O adevărată misiune de salvare, doamnă!

— Pe oameni, puiule, nimic nu-i poate salva. Eu încerc doar să le prelungesc agonia... Și, dacă se poate, să le-o fac și plăcută.

— Cum fac cu patronul meu, doamnă?

Ea se ridică și se duse din nou spre o valiză. Se întoarse cu o poșetă voluminoasă, neagră. Scoase din ea un carnet de cecuri, scrise o sumă, semnă și i-l întinse.

— Îi dai cecul acesta. Eu nu fur personalul concurenței mele. Îl cumpăr.

Andrew privi hârtia. Suma scrisă era prețul lui, un preț la care nu se aștepta. Înseamnă că valora foarte mult, dar mai înseamnă că această milionară ce trăiește din produsele fabricii de vise erotice aștepta de la dânsul ceva pe măsura prețului său. A treia zi se și afla instalat în una din garsonierele hotelului „Bambus”. Masă și cazare asigurată. Va plăti peste trei luni, după ce-și va rotunji un capital propriu. Doamna Emily Trescott, proprietara Cazinoului nu-l solicita decât foarte rar și nu-l lăsa să-i uzeze atracția, să o suprasatureze până la scârbire. O satisfăcea o dată și-l oprea.

— Ajunge! Am în seara asta două clienți. Nu aș vrea să le deziluzionez. Vezi că una nu are decât 35 de ani. S-ar putea să-ți epuizeze muniția.

— Va rămâne moartă pe câmpul de luptă doamnă. Nu pot avea adversari care să mă extermin, dumneavoastră știți, nu?

— Da, știu ce am cumpărat, dar mai știu că și mașinile se uzează, au nevoie de piese de schimb. Ție cum îți pot monta alta?

— Deocamdată-i nouă, doamnă!

— Da, e nouă... Andrew își petrecea zilele odihnindu-se, cu bateriile puse la încărcat. Cobora pe la ora 14, se alimenta substanțial cu un regim tonic, ouă, pește, icre, făcea apoi o plimbare în aer nepoluat, câteva exerciții fizice moderate, iar la întoarcere un duș rece, frecții, un pahar de șampanie și program de video pentru documentare. Clientele doamnei Trescott plăteau gras și el trebuia să le ofere pe lângă tinerețe, și noutăți poziționale. La vârsta lor vedeau și ele filme cu staruri porno de două stele sau trei stele, cu regine ale genului ce depășeau programul fantasmelor, vedete ce practicau toate sporturile: sado-masochismul, lesbiamsmul, felațiunea, dezlănțuiri apocaliptice, adevărate regaluri, flăcări nestinse în delicioase pelicule nude ca: Fantasmele femeilor, Flash dance, Aerobic sex, Irezistibila sirenă, Body giris, Carne și extaz, Beverly Hills fără pânză. O văzuseră, cu siguranță, pe Marlyn Chambers, o nebună de patru stele în Anal-Best-Look-BBBB, o mare stilistă, de înaltă clasă, dar întotdeauna șic, o actriță care a încasat cele mai mari sume primite vreodată, care eclipsa orice viril și orice falus oricât de mare, care face, de obicei, deliciul scenelor de spargere a unei rotunjimi care stârnește invidie prin frumusețea ei.

Asemenea producții exotice, exorbitante, expresive, extazice pentru interpreți și inspiratoare pentru cei care le vizionează, înarmau clientele doamnei Trescott cu ambiții asemănătoare și Emily le propunea „meniul figural”. Ele alegeau, candid și bete, iar Andrew primea comanda:

— Pe doamna Kimberley, o quatrogenară vulcanică, o vei amuza cu scene din Jocuri tinerești. Două ore, atât! Doamnei Barrington, sexagenară nesăturată încă de cei șapte soți îngropați, îi aplici scenariul din Carnea roz, cu Gristopher Clark. Sper să o satisfacă. Ea și-a rezervat patru ore. Atât pentru noaptea aceasta! Dacă spre dimineață nu mi s-o face și mie de Șa, sex, și sex...!

— Mi-am trecut totul în agendă, doamnă Trescott. Firma noastră va prospera cu siguranță. La orele stabilite și în camerle indicate Andrew, mașina sex-beton săpa tranșee. Doamna Trescott se oprea în dreptul ușilor, pune urechea pe furnir și asculta fazele de preludiu, stimularea zonelor adormite până la trezire, prin atingere penisiană a bulbilor vestibulari, prin mângâieri perverse pe mukul clitorisian. Îi cunoștea întreaga tehnică. N-ar fi dat greș nici cu o moartă. Apoi cobora în cazino și prospecta eventualele amatoare pentru a doua zi. Niciodată

nu-și abandona clientele. Întotdeauna le vizita după nopțile de extaz, ca un medic grijuliu cu pacienții lui, și le chestiona asupra calității prestației. Aproape nu existau cazuri când doamnele ei bogate să nu ceară reprogramări. Pusese mâna pe cel mai rezistent gigolo din sudul Americii. Se scurseră astfel trei ani de belșug hormonal din viața lui Andrew, vărsat în cupele femeilor înzestrate cu mijloace capabile să le asigure traversarea vieții în caleașca de aur. Doamna

Trescott prospera în industria ei hotelieră și, într-o noapte de desfătare personală, într-un puseu de iubire binefăcătoare, îi scăpă un gând al ei ascuns:

— Iubițelule, vreau să mă faci fericită până în ultima clipă a vieții mele.

— Sunt obiectul dumneavoastră, doamnă Emily.

— Emily, Andrew! Emily! Așa-i cerea ea în momentele când dorea să șteargă diferențele dintre ei, diferențe de clasă socială, de studii, de bogăție și îndeosebi de vârstă...!

— Sunt obiectul tău, Emily!

— Mă iubești cât de cât?

— Nu cunosc pe altcineva mai apropiat, Emily.

— Dar clientele de 30 de ani?

— Ei, da, una mi-a propus să preiau afacerile soțului ei decedat într-un accident.

— Ticăloasa! Și?

— Eu n-o pot uita pe binefăcătoarea mea, care m-a cules dintr-un lift!

— Ești un băiat bun, Andrew! Și ca să nu te mai tenteze propunerile clientelor mele mai tinere îți fac eu o propunere fundamentală. După moartea mea, devii unicul moștenitor al acestei averi! Altfel ar intra în posesia statului. Nu am pe nimeni care să mă moștenească. Dar cu o condiție: fidelitate maximă! Când mă voi simți la marginea vieții, voi face și testamentul, desigur.

Andrew se legă atunci de apusul, cine știe cât de lung, al acestei bogătașe. Acum avea 55 de ani. Dacă mai trăia 30, la moartea ei el ar fi avut 51! Calculul nu era tocmai rău. Mulți spun că viața începe la 50 de ani, că abia atunci conștientizezi declinul, panta spre fundul sacului, și-ți apare apetitul scufundării în ultimele plăceri dintre cele mai imposibile. Cu banii lui însă, dacă totul merge bine, va putea cunoaște trupuri abia înflorite, ca să le soarbă papa regală, cu care se hrănesc reginele albinelor.

Da, acceptase! Gândul lui bolnav de Cora nu-l slăbea. Când o ura, în clipele lui de excitare conștiincioasă a programelor nocturne, când o iubea în după amiezile nostalgice pe care și le petrecea adesea pe plaja plină de ispite tinere. Le radiografia, printr-un efort de imaginație și le mirosea, inspira adânc miasma vulvară, adesea depusă pe limbă, dacă i-o cereau clientele, și le trecea într-o lungime de undă a suprasensibilității: erau frumoase, erau tinere, dar erau femei. Cândva, la vârsta când începuseră să-l asalteze întrebările, tatăl lui i-a spus:

— Măi, copile, pe lumea asta oamenii sunt de două feluri: bărbați și femei. E bine, dacă poți, să nu ai de-a face cu ei!

Nici nu ar fi putut, cu timiditatea lui înăscută. Poate din cauza aceasta o pierduse și pe Cora. Dar la 51 de ani, cu conturile debitoare încheiate, ar fi putut să o recapete. El o va căuta, da, o va căuta și-i va propune acest pact: Cora, prima mea dragoste pierdută proteste, să ne trăim viața ca furnica, și la 50 de ani, sătui de tot ce ne poate oferi pământul, să ne regăsim și să ne sfârșim zilele fericiți, liniștiți ca o larvă ce lasă timpul să treacă până când îi vor crește aripi tu care să zboare la cer... O căută o dată la Memphis, de la un telefon public. Îi răspunse însă domnul Wal: „Aa, Andrew, tânărul acela romantic! Sigur

că o să-i spun. Sau nu, mai degrabă îți dau adresa ei de la Houston, unde are un contract pentru trei luni de zile! „Îi telefonă în secret. Doamna Trescott nu-și putea lăsa prada nesupravegheată. Pactul era drastic: fidelitate nemărginită. Descărcări hormonale programate și plătite anticipat, însămânțări achitate în aur. Da, însămânțări. O femeie tânără, gata să alunece peste pragul optim al procreației, o convinse cu bani grei pe doamna Trescott să i-l împrumute pe Andrew, acest tânăr angelic de la care dorea să aibă un copil. A servit-o și el i-l transplantase din trei încercări. O descoperi cu greu pe Cora, care rămase uimită de interesul lui încă nestins, și o rugase să se ducă peste 3 zile la Post-Resant, unde avea să găsească un plic de o importanță deosebită pentru amândoi.

„Ești nebun! îi scria ea, tot la Post-Resant, după o săptămână. Nu cred să pot aștepta atât! Băiatul meu are aproape patru ani și-i trebuie un tată. Cu poziția mea publicitară cred că-i pot găsi oricând. Regret că te dezamăgesc în visele tale, cel puțin ciudate, ca să nu spun delirante. Consultă un psihiatru. „Din momentul acesta căzu într-o stare completă de depresie abia mascată. Clientele doamnei Trescott plecau de la hotelul „Bambus” cu o insatisfacție spirituală. Fizic,

da, nu aveau niciun reproș, prestația fusese la cote maxime, conform scenariului ales, dar, tânărul acesta sexy-acrobat semăna cu un mecanism, cu un falus din plastic, cu și fără vibrator, nu mai avea suflet, nu era viu, ci doar un agregat programat să facă dragoste. Asemenea impresii defavorabile ajunseseră imediat la urechile foarte amplificate ale doamnei Trescott.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Andrew? îl întreabă ea îngrijorată într-o zi, pe la ora 14 când i se strecură în pat, cerându-i taxa de fidelitate. Și îl întreabă numai după ce ea însăși avu aceeași impresie că ar fi fost violată de un piston de „Ford”...

— Cred că drogurile, doamnă?

— Te droghezi, nenorocitul? Trebuia să mă aștept la asta! De ce?

— Clientele, doamnă, unele dintre ele, mă tem să mă sucombe. Miros a hoit! Și atunci trag pe nas cocaină... Mințea. Drogurile nu i-ar fi asigurat o longevitate prea matusalemica după 50 de ani, când el își proiectase să înceapă viața cea adevărată, de om liber, de îndrăgostit.

— Bine! îl anunță doamna Trescott, de mâine am să-ți

trimit cliente numai sub 40 de ani. La cele peste 60 îți voi face un rabat contractual. Nu-mi rețin din încasări decât 5%. Îți promit! Cu o condiție: fără Cora! Am nevoie de tine!

— Voi încerca, doamnă Trescott!

— Emily, Andrew! Emily!

— Mă flatezi, scumpo!

— Mă minți, ingratule!

— Îmi strecori în vene gustul vieții!

— Ah, ce prefăcut! Așa și era, un prefăcut. Nu se droga, dar se săturase de profesia de gigolo, se săturase de ruine pe care iarba dorea încă să mai crească. Fericirea la care visa el costa prea scump, atât de scump încât sumele pe care le încasa în fiecare dimineată de la doamna Trescott, fiindcă ea taxa clientele, nu-i mai dădeau nicio satisfacție. Ieșise din sfera aspirațiilor naturale ale omului și devenise o marfă, o mașină de făcut bani, de extras bani din cimitire trupești. Afacerea mai ținu exact trei luni și visele lui de a fi odată și odată cu Cora se năruiră subit. I se repartizase în noaptea aceea o femeie finuță, mignonă, de nici treizeci de ani. Doamna Trescott se ținea de cuvânt. O însoțise la Cazino, la masă. Avusese timp suficient să-i observe grațiile, inflexiunile plăcute ale vocii, ochii

luminoși, mari, scormonitori, promițători, suplețea trupului, finețea trăsăturilor, bogăția părului, dar și teama nemarturisită că mâine nu va mai arăta așa. Avea ceva din fizionomia Corei așa cum și-o mai reamintea el. În conversațiile de agrement mai mult decât de cunoaștere, aflase de la dânsa că nu poate suferi bărbații, trufia lor, ipocrizia lor, lipsa de consecvență în dragoste; avusese câteva decepții și hotărâse să rămână singură. Era acționară la o bancă, avea cu ce trăi regește dar își dorea un copil fără tată. I se propuse o sarcină, in vitro dar nu o acceptase. Dorea o graviditate naturală și un copil reușit. Îi plăcuse Andrew. Doamna Trescott n-o dezamăgise.

Nu întârziară mult prin sălile de divertisment ale hotelului „Bambus”. Aveau treabă, aveau de conceput un copil, un viitor bancher. Urcară în apartamentul închiriat de clientă. O chema Annie. Annie și atât. Mai mult nu dorea să se știe despre dânsa Andrew, pentru prima oară, chiar așteptase momentul intimităților. Dincolo de sarcina concepției, el îi pregătise și un scenariu personal. Nu primise încă niciun semnal de la dânsa, care să-i stimuleze erecția, să-i pregătească arsenalul, dar nu era îngrijorat. Nu rămăsese niciodată până acum dezarmat. Se dezbrăcă fără grabă. Annie depășea în perfecțiune formele

construite doar mental, ascunse sub o îmbrăcămintă înșelătoare. El o privea înmărmurit, de la distanță. În sfârșit, în noaptea aceasta avea să guste din mitica Afrodita. Cine oare putuse înșela și dezamăgi o asemenea reprezentantă a sexului frumos? Nici prin gând nu-i trecea că ar putea fi chiar el acela care să o înșele în așteptări și să o dezamăgească sexual! El care practica un serviciu ordonat, așa cum cosmonauții își impun să adoarmă. Se duse lângă dânsa, o mângâie cu tandrețe pe sâni, pe pântec.

— Nu am nevoie de false preludii! îi reproșa ea imediat. Eu am nevoie de un spermatozoid vânjos, care să se ducă în cuibul copilașului. Atât!

O sărută pe gură. Întârzie chiar pe buzele ei cărnoase, atrăgătoare, după care își continuă dâra sărutului prin depresiunea sânilor spre abdomen, pubis, clitoris.

— Ții sămânța în gură? mai auzi Andrew întrebarea ei sarcastică. O, desigur, tipa era o frigidă și acesta era motivul că bărbații fugeau de ea.

O liniște deplină se lăsase peste sexul lui. Nu i se mai întâmplase. Îl inhibase sloiul acesta de gheață din glasul și trupul ce așteaptă doar însămânțarea, fără a cunoaște dragostea, deliciile ei. Se lipi de dânsa, se frecă, se suci, i se uită în sex,

ceea ce nu făcuse niciodată. Nimic.

— Se pare că ești în dificultate, domnule! Să te ajut? Așa pățesc întotdeauna!

Deci li se mai întâmplase și altora! gândi Andrew fulgerător. E blestemată să ucidă bărbații și sămânța neamului omenesc. L-a dezarmat. Nu-și imagina cu ce, cum, ce vrăji purta sub piele, dar îi compromisese meseria iremediabil.

— Ești un neputincios! Cu instrumentul acesta adormit, nu mă văd nici în noaptea asta gravidă. Păcat! Mare păcat! Mi-ai plăcut așa, ca înfățișare, ca așezare estetică a musculaturii, dar ea îți lipsește, văd, exact acolo unde aș fi eu interesată! Păcat!

— Puțină răbdare, domnișoară. Nu știu ce mi s-a întâmplat! Probabil măreția templului m-a înngenuncheat...

— Când ai să te ridici să-mi spui și mie să mă dezbrac din nou Acum îmi voi lua ceva pe mine. Nu-mi place să stau despuită lângă un copac uscat. Mă arde soarele. Andrew se retrase de lângă făptura aceasta de o frumusețe rară. Ca un învins, dădu peste cap un brandy. Poate își revine! Deși un gând sinistru îi mătura ca o furtună toate nădejtile. Se întinse din nou pe pat, departe de femeia, singura din viața lui, pe care ar fi posedat-o cu plăcere. O toropeală dulce îi cuprinse întreaga

ființă. Îl ajunseră din urmă excesele lui nebunești întreținute noapte de noapte de peste trei ani? căzu într-un somn greu, imposibil de stăvilit. Când se trezi, exact în aceeași poziție, era singur. Clienta dispăruse, orele erau două după masă. Alături pe noptieră, un bilețel cu un scris cunoscut. Îl ridică, îl duse în dreptul ochilor și citi: „Când te vei trezi din moarte, cel puțin așa părea, te aștept în birou la mine! Emily T. „Sări din nemișcare, se îmbracă automat și se duse la patroană mirat de ce i se întâmplase.

— Clienta Annie mi-a spus ce i s-a întâmplat.

— Ei sau mie?

— Pe ea n-o interesezi tu, decât în măsura în care ai fi servit-o. Pe ea o interesa un copil cu tine, ca tine, și tu te-ai culcat lângă ea, cu o nepăsare revoltătoare. Ce ți s-a întâmplat?

— Nu știu, doamnă.

— Îți dau două săptămâni de concediu. Dacă nu-ți reintri în formă, va trebui să cauți pe altcineva! Sentimentele sunt sentimente, țin la tine, dar și afacerile sunt afaceri! Și ce bine mergeau!

— Vă mulțumesc, doamnă, pentru înțelegere. Nu-i mai ceru familiarismul ei preferat când era mulțumită: „Emily,

Andrew! Emily! ”. Își coborî privirile într-un dosar cu facturi. O privi absent mai așteptă câteva clipe, poate vreo compătimire dar doamna Trescott își controla cheltuielile, le compara cu încasările. Se întoarse și ieși mut. Din ce în ce mai dureros îl bătea gândul că planul lui ascuns, ce urma să fie scos la iveală la moartea patroanei, se prăbușea. Dacă a rămas un infirm? Dacă a rămas fără atuul său principal ce-i asigurase până acum un câștig substanțial și un vis?

Un vis bazat pe un sex anormal! Cât poate ține anormalul? Paranormalul! Da, era un fenomen! i se vindecase fenomenul? Intrase în rândul oamenilor obișnuiți ce-și câștigă pâinea cu sudoarea frunții? Perspectiva îl demola psihic. Însă nu găsea în el resurse să-și genereze optimismul. Se scufunda într-o lipsă de perspectivă. Zile și nopți bătea străzile orașului privind lumea venită aici să uite că există, el era unul din fahirii aceia care o făcea să uite, dar farmecele sale dispăruseră subit. Se simțea o epavă, o epavă dintre acelea pe care el, în nopțile de serviciu continuu, le reanima, le urca pe linia de plutire și le vindea fericire.

Cele două săptămâni de concediu zburară. Doamna Trescott îl convocă în luxosul ei apartament. Îl primi cu un aer

iubitoare. Chelnerița ei personală organizase o masă cu preparate princiare și acum așeza florile în glastre. O expedie sec, ordonându-i să n-o mai deranjeze. Dacă o va suna...

— Cum te simți, Andrew? Ți-a prins bine concediul? Te-ai relaxat? Ți-a revenit forma ta formidabilă?

— Nu știu, doamnă, ce să vă spun!

— Nu te-a mai tentat vreo fetișcană?

— Una singură m-a tentat doamnă, dar atunci avea 18 ani! Eu v-am rămas fidel...

— Ești destul de diplomat! Să vedem dacă ai și instrumente de acreditare.

Andrew tăcu. Simțea că n-are. Cineva îi spunea că a venit la stăpâna lui cu mâna goală...

— Bine, nu ți le cer imediat. Să servim ceva. Caviar, icre, stridii? Ce-ai dori?

— Instrumentele, doamnă?

— Dacă ai umor, mai sunt și speranțe!

— Mă tem să nu fie un umor negru, doamnă!

— Mi-ar părea rău să nu râd din nou cu tine!

— Și mie, doamnă!

— Emily, Andrew! Emily!

— Ar fi o minune, Emily!

— Crezi că te-ai lăsat de minuni, Andrew?

— Nimeni nu se lasă de minuni dacă poate să le facă...

Sunt foarte rentabile, convingătoare.

— Am să încerc eu să fac una, Andrew!

— V-aș fi recunoscător, doamnă!

— Ce repede uiți? Emily!

— Mă tem că nu mai sunt îndreptățit să vă tutuiesc...

— Vom vedea. Ți-am spus că vreau să fac o minune.

Servește-te!

— Nu prea mi-e foame!

— Atunci să bem! Vinul acesta are 18 ani. Dacă-l bei, te va readuce la vârsta lui.

— N-aș vrea, Emily. Eram timid.

— Lasă că te vindec eu! Bea! După al doilea pahar simțea că nu mai poate sta jos, că-i vine să se plimbe prin cameră, să se cațere pe pereți, să o strângă de gât pe doamna Trescott. Îi veneau de toate, numai minunea aceea dorită de stăpână, întârzia să se producă. Emily îi urmărea reacțiile, măsură timpul necesar aprinderii fitilului. Timpul cam trecuse. Începu să se dezbrace. Era așa cum o știa: o femeie încă femeie.

— Hai, Andrew! Să începem cu scenariul din Carnea roz!

Îl interpretează întocmai, fără nicio omisiune preparatorie. Numai cocoșul ce lovește capsă detonantă rămâne blocat! Emily încercă să i-l dezmoștească, să i-l revigoreze manual, deși cunoștea foarte bine faptul că punerea lui în funcțiune se face printr-o emisiune psihică. Se lasă păgubașă. Băiatul era mort.

— Andrew, va trebui să-ți cauți altă slujbă. Vremea minunilor cu tine a apus; a rămas de domeniul legendei. Ești un personaj legendar. Adică inexistent, mai la obiect vorbind. Se vede că ai avut o viață scurtă. Ardentă, dar scurtă. Păcat! Totuși am ținut la tine și mai țin. N-am să te arunc la gunoi. Bătrânul Madison Perkins iese luna aceasta la pensie. Îi vei lua locul la recepție. Orice doamnă va fi încântată să primească cheia camerei tale, unde își vor face chiar și vise. Mi te vor cere... N-am să te fac de rușine! Le voi minți că-mi aparții în exclusivitate, că nu te pot împrumuta nici pentru un milion de dolari. Ești mulțumit, Andrew?

— Da, doamnă Emily Trescott.

— Așa, bine spus! Doamna Emily Trescott! Iată, Andrew, băiatule, avantajul femeii: rămâne o doamnă. Bărbatul, fără partea ce-i dă numele, nu rămâne nimic. Dar eu tot nu mi-am

pierdut speranța. Poate revii la sexul tău! Acum nu ești nici femeie nici bărbat.

— Sunt recepționar, doamnă Trescott, cu voia dumneavoastră.

— Măcar ți-a rămas umorul, Andrew!

— Negru, doamnă Emily! Negru...

— Mai ai încă trei zile libere, Andrew. Te poți duce unde vrei. N-am de ce să fiu geloasă. Te-am verificat. Afrodiziacul pe care ți l-am pus în vin ar fi trebuit să te facă apt pentru trei clienți!

— Vă mulțumesc pentru încredere, doamnă

— Deplină, Andrew, deplină. Și dacă e să facem umor negru, acum chiar nu am de ce mă bucura. Umbra unui pom e plăcută, răcoroasă.

Umbra unui bărbat nu folosește la nimic! Scuză-mi reflecțiile sincere! Va trebui să te obișnuiești cu ele. Marfa necăutată nu mai are nicio valoare! E un principiu economic.

— Dar eu sunt încă om, doamnă.

— Un om bun să treacă clienții în registrul de la recepție. E și asta un fel de marfă care o valoare foarte mică. 600 de dolari pe lună Andrew!

— Vă mulțumesc doamnă Trescott! Se ridică trist, o privi cu lacrimi în ochi și ieși. Fusese încă mărinimoasă. Putea să-l arunce în stradă. În schimb, ieși el. Mergea aiurea. Aproape că nu vedea pe nimeni. Își aminti de tatăl lui! „Oamenii sunt de două feluri: bărbați și femei. E bine să nu ai de-a face cu niciunul dintre ei”. Ajunse pe faleză. Se așează pe o bancă, sub un palmier. Imensitatea oceanului îi fura ochii și-i pierdea în larg, până acolo unde valurile sclipitoare sorbeau cerul înecându-l în ele.

Cât de neînsemnat era! Pânzele multicolore ale ambarcațiunilor ușoare înviorau albastrul apei din acea zi. Altă dată îi făceau plăcere. Acum nu-l mai interesau. Își plângea neșansa. De undeva, din întunericul memoriei, auzi o voce foarte îndepărtată din cursul inferior de liceu: „Să nu preacurvești!” Starea lui de impotență să-i fie pedeapsa? Dumnezeu să-i fi luat instrumentul cu care păcătuia? Dar el semăna fericirea printre nefericitele frustrate prin voia Domnului de ceea ce aveau ele mai scump – tinerețea! Ei bine, el le înapoia tinerețea! Anula pentru o noapte legile cerești! Desigur, îl înfuriase, îl înfruntase cu un potențial chiar de El dat!

— Andrew! se trezi strigat și readus pe banca lui de o

voce parcă cunoscută. O auzise de mult. Își ridică privirile din pavaj și strigă surprins.

— Dick! Ce mică-i lumea!

Își dădură mâna și-o porniră spre prima grădiniță. Luară loc la o masă, comandară ceva tare și începură, așa cum se obișnuiește, să-și povestească curriculum vitae. Dick fusese eliberat din închisoare cu șase luni în urmă. Continua să caute ceva de lucru ca și până atunci, când fusese arestat, fără nicio șansă însă. Cine să încredințeze o muncă cât de cât curată unui infractor? Toți patronii îi cereau referințe și pentru cele mai mizere îndeletniciri.

— De ce nu te întorci la Memphis? îl întreabă Andrew.

— Pentru același motiv pentru care l-am părăsit răspunse el. L-aș compromite. E mai bine să rămân pentru ei un om mort.

— Pe cine crezi că vei compromite? Părinții?

— Nu numai. Tu știi bine ce s-a întâmplat acolo.

— Copilul are patru ani, cred, Dick.

— Am auzit despre Cora că s-a ajuns!

— Era frumoasă. Se caută oameni frumoși. Și tu ești frumos.

— Dar nu mă caută nimeni!

— Cu sexul cum stai?

— Cum adică?

— Funcționează normal?

— Aș putea spune că da și ceva pe deasupra! Trei ani de abțință!

— S-ar putea să am ceva pentru tine, Dick! îi spuse Andrew căzut pe gânduri. Subit, în mintea sa tulburată de căderea sa „profesională” se născu o idee.

— Să nu fie homo! Mi s-a mai propus. În închisoare a trebuit să pocnesc pe câțiva.

— Nu, Dick, nu e homo, e hetero! Lasă-mă mai întâi să vorbesc cu cineva. Mai știi spaniola?

— Am stat cu mexicani în boxă. Era acolo și un neamț. Cum n-aveam ce face altceva...

— Dar în lume mai știi să te porți?

— Cred că n-am uitat, Andrew.

— Știi ceva? Ia să văd cum arăți! Aoleu! Foarte modest! A, știu cum o să facem. Am să-ți dau unul dintre costumele mele. Vino!

În camera lui de la hotel „Bambus”, Andrew încercă să facă din Dick un dandy. Dick trebuia să plătească, Dick trebuia

să-i ducă mai departe, fără să știe, planul lui de intrare în stăpânirea acestui hotel. Dacă doamna Trescott îl terminase ca bărbat, avea datoria morală să-i asigure viitorul. Dick apăruse exact când era nevoie de el. O caută pe Emily. Era în birou. Tocmai vorbea la telefon:

— Da, drăguț! Fii fără grijă! Te rezolv. Dar ce-i așa grabă? Oo, de-o lună de zile! Te sun eu, bine?

— Bună, Andrew? Cine-i domnul?

— Un fost coleg de liceu, doamnă Trescott. Îl măsoară din cap până în picioare, cu ochii ei, care puteau deosebi 50 de nuanțe de negru. Nu părea rău impresionată.

— Și, Andrew?

— M-ar putea înlocui, doamnă Trescott. Îl cunosc bine.

— Unde, la recepție? Vrei să pleci?

— Nu, doamnă, nu la recepție...

— Așa, fără testare, pe cuvântul tău?

— Nu îndrăzneam să vă propun. Nu-mi vine ușor să mă schimb cineva.

Îl privi tândră. Îi făcuse nopți fericite trei ani de zile și-i rotunjise frumos încasările. E dureros să te rupi de cineva apropiat, dar o partidă cu un partener nou, o interesa sincer.

Întotdeauna vor exista nuanțe, surprize și sentimentul noutății.
Să fi rezolvat cu clienta care o sunase acum un minut?

— Întreaga viață e o despărțire continuă Andrew, spuse doamna Trescott. Cum te numești tinere?

— Dick Doe, doamnă.

— Ce știi să faci?

— Ce-mi cereți, doamnă!

— Plimbă-te puțin prin birou! Așa! Statura corespunde.
Ești un tip sportiv. Place! Dar în pat, cum ești?

— Nesătul, doamnă...

— Trescott!

— Doamnă Trescott!

— Ce spui? Chiar, vrei să te verific? Andrew nu-i spusese nimic. Nu semăna speranțe vagi. Și apoi un dialog cu patroana, pe nepregătite, ar fi probat suplețea conversației, șansa fiindu-i mai mare. Doamnei Trescott îi plăceau novicii, o excitau, o îndemneau să-i probeze imediat.

— Ce trebuie să fac?

— Andrew nu ți-a spus nimic?

— Nu doamnă Trescott.

— Oho tinere Dick! Vino cu mine! Am astăzi foarte

multe afaceri de rezolvat. Îți rezerv o oră. Examenul se desfășură în apartamentul somptuos al doamnei Trescott. Ea nu vindea trufandale înainte de a le savura. Și apoi, în funcție de calitatea prestației, de îndemânare, de fantezie, de tehnologia folosită, de vigurozitatea sculei, de rezistența ei, se fixa și prețul mărfii. Se aproxima longevitatea contractului. Iată că Andrew, un adevărat fenomen, nu ținu decât trei ani. Aproape că nu a avut timp să-și amortizeze întreținerea.

Dick Doe era dotat cu suficient tupeu încă din naștere, dar închisoarea i-l amplificase. Totuși, în fața acestei doamne aristocrate, de care depindea viitorul lui imediat, avea puțină trac. Înțelegea și nu prea înțelegea la ce întrebări trebuie să răspundă, așa că rămase țeapăn în mijlocul dormitorului.

— Hai, ce faci? Dezechiparea! Repede, că nu am prea mult timp.

— Este obligatoriu, doamnă Trescott?

— Deja te-am notat cu minus o dată.

— Oo, dacă e vorba că pic la examen... În treizeci de secunde era gol. Doamna Trescott îl examina ca la recrutare. Pe chipul ei se vedea că-i mulțumită.

— Mda, să zicem! La capitolul fizic: nota nouă! Să

vedem acum la capitolul pat...

Doamna Trescott începu, să se dezbrace ca la un număr de striptease. Și în timp ce arunca de pe dânsa piesă cu piesă, îi supraveghea reacțiile. Erau bune. Urmă tot tacâmul, dușul, buretele, preludiile, zgomotul de fond foarte important, textul din timpul ostilităților, gradul lui de inventivitate, de sugestie, de incitație, finețea descrierii, patosul aprecierii, durata spectacolului, grija față de plăcerea partenerei, posibilitatea reluării, numărul reluărilor, excluderea pauzelor.

Dick avusese noroc. Intui exigențele patroanei și se comportă exemplar. Nu atinse performanțele lui Andrew dar, cu toată staționarea lui în penitenciar, era un bărbat normal și-i plăcu doamnei Trescott.

— Dacă nu pica Andrew, mă mai gândeam, îi spuse ea, dar așa, poftim contractul! Vei sta cu dânsul în aceeași cameră.

— Treizeci și cinci la sută, doamnă?

— Zi mulțumesc că nu am pus 50%! Te pregătești pentru la noapte. Am o clientă de numai 38 de ani! Un chilipir! O nebunatecă! Va vrea de mai multe ori! Nu se uită la bani! În foamea lui nepotolită de sex, Dick nici nu se întrebă câți ani are patroana. Ar fi făcut-o și cu o octogenară. Îi plăcuse carnea ei

moale, mugetele nestăpânite, tăvăliturile pe patul acela imens, continuate apoi pe covor, pe birou, pe fotolii și din nou pe pat într-un final regal. Noua lui slujba de gigolo, înlesnită de prietenul său Andrew, într-un moment când ajunsese la disperare, îi dădu un avânt erotic pe măsura cerințelor. Doamna Trescott obișnuia să scoată untul și din cliente și din personalul său de amuzament. Dick chiar îndrăznea să considere că duce o viață fericită. Pătrunderea în fel și chip a atâtor femei îi făcea o plăcere deosebită. Dacă vreo clientă era prea răblăgită, se droga cu alcool și baba devenea fecioară. Se obișnuise să gândească într-un mod personal actul sexual, care nu putea fi decât de două feluri: din dragoste pentru iubita fără de care nu mai putea trăi și dintr-o necesitate materială sau fiziologică. Dacă satisfaci o femeie dintr-un interes material, atunci vârsta nu mai juca niciun rol, cât despre sex, nu găsea deosebiri. Identitate pe toată linia:

În definitiv, cu cât era mai onorabilă spălarea morților, ignorarea lor, fără să mai vorbim de autopsii, de recoltarea probelor, de analizarea preparatelor din laborator? De ce atunci, să nu facă fericită o femeie scăpată peste cumpăna anilor, dar destul de bogată și de bine hrănită ca să nu recunoască?!

Dick găsi că a dat norocul peste dânsul. O dată la două

săptămâni, o noapte era rezervată pentru doamna Trescott. Stăpâna își verifica salariatul, dar și propriile ei simțăminte. În momentul când gâdurile n-o să i se mai furișeze spre deliciul orgasmului, înseamnă că viața ei și-a cam pierdut sensul. Era o femeie singură, avea grijă numai de sine și niciodată nu înțelesese să se sacrifice pentru altcineva. Copii refuzase din principiu să facă. Ea nu înțelegea să aducă pe lume ființe muritoare. Ce rost are să iei cunoștință de viață? Cui folosește această tragică existență plină de privațiuni? Doamna Trescott nu și-a folosit niciodată sexul decât spre propria-i delectare.

A mai trăit plăcerea orgasmului 12 ani de zile, și pentru că ultimul n-a mai avut niciun farmec, deși Dick își dăduse interesul folosind toate unguentele la modă, a considerat restul vieții de prisos, ba mai rău: o suferință, o așteptare abjectă. Într-o noapte își scrisese testamentul și-l îmbogăți pe Dick. Rămânea proprietarul marelui Hotel „Bambus”!

CAPITOLUL 5

SUCCESIUNEA

Doamna Trescott l-ar fi jefuit pe Dick de vlaga lui hormonală încă mulți ani, dacă insatisfacția ultimului orgasm

n-ar fi avut o cauză malignă, un cancer de colon. Privirile reci ale doctorului consultant, amânarea comunicării rezultatului examenului de laborator, întrebarea lui dacă „doamna nu mai are rude”, toate aceste semne o îngrijorau și încetul cu încetul începu să se împace cu ideea morții. Căci ce e moartea? Starea de liniște după al treilea orgasm, indiferență la tot ce te înconjoară, dorința de somn, de plecare în altă lume, dacă nu cumva ești ca și plecat! Într-o zi, simțindu-se mai bine, își trecu în revistă hotelul „Bambus” cu toate sălile lui de amuzament, cu personalul în uniforme estivale. Da, doamnă Trescott, ai însemnat ceva pe coasta asta de pământ ce-și înmoaie picioarele în Atlantic, ai făcut mulți oameni fericiți, acum fă-te și pe tine!

Camerista ei personală o găsi a doua zi dimineată întinsă pe pat, îmbrăcată frumos, fardată și țeapănă. Trecuse dincolo de orice dorință omenească, de orice vis, de orice spaimă. Pe o măsuță din apropiere se afla răsturnat un flacon gol de somnifere și un plic sigilat. Camerista scoase un strigăt ascuțit și fugi în camera lui Dick. Ea știa toate slăbiciunile stăpânei sale slujită cu credință 20 de ani. Dick veni în grabă, o privi cu nepăsarea omului străin, zări plicul, îl rupse și citi testamentul cu sufletul la gură. Când sfârși se duse să sărute moarta. O

succeda, era noul stăpân al hotelului „Bambus”. Ieși grav, așa cum se cuvine în preajma unui cadavru generos, coborî la recepție și anunță o societate de pompe funebre. Andrew îl privea mut, urmărindu-l atent. Se obișnuise cu ideea că Dick este noul preferat al patroanei, dar încă nu știa nimic. Murise în somn, pe neașteptate, sau își pregătise sfârșitul și atunci sigur își lăsase un succesor.

— Cum s-a întâmplat Dick? A înghițit un pumn de somnifere.

— Și a lăsat vreun bilet, ceva? De obicei sinucigașii doresc să se știe de ce și-au pus capăt vieții.

— A lăsat un testament, Andrew. Sunt succesorul ei testamentar. Alte rude n-a avut.

— Ce noroc pe tine, Dick! De când te știu cauți fericirea și până la urmă ai găsit-o!

— Dar cât m-a costat, Andrew! Cât m-a costat!

— Pe mine, Dick, m-a costat și mai mult: lucrul acela, care ne deosebește de femeie și ne face căutat de ea.

— Poate te-ai lăcomit, Andrew! Trebuia să o iei încet. Dă-i naibii de dolari! Scuză-mă! Mă duc să controlez totul ca activitatea să decurgă normal. Personalul să cunoască cine este

șeful aici, să n-o ia razna!

Plecă fără să-și poată ascunde fericirea ce-i ieșea prin haine, prin porii pielii de pe față, de pe mâini. Era milionar! Pur și simplu din întâmplare! Dacă nu s-ar fi întâlnit în ziua aceea nenorocită, cu ani în urmă, poate alta ar fi fost situația! Patroana ținea la el... Dick îi furase moștenirea, i-o furase cu sexul! El fusese primul venit! Nu, nu era drept. Un hoț, un lipsit de simțul responsabilității, care-și abandonează copilul și fata sedusă cu droguri, să între acum pe gratis în averea doamnei Trescott! N-o să rămână așa! Dick asta i-a luat întotdeauna caimacul! Întâi i-a suflat-o pe Cora, acum, averea doamnei Trescott. Dick este dușmanul lui predestinat. Începu să fiarbă și să mocnească o ură ce nu-l va lăsa să se odihnească atâta timp cât Dumnezeu nu va face dreptate.

Funerariile celei care a animat viața turistică din Miami mai bine de 30 de ani se desfășurară în liniște în prezența unei părți din personalul hotelului, în haine cernite și cu figuri blazate. Dick aruncă prima mână de țărână peste sicriul binefăcătoarei sale, Andrew a doua, numai că bulgării trimiși de dânsul spre fundul gropii loviră cu zgomot lăcașul de veci a doamnei Trescott, ca și cum ar fi fost trimiși atunci să o omoare,

aşa cum evreii din timpul, lui Hristos loveau cu pietre în femeia adulteră, în femeia păcătoasă. Şansa vieţii lui zăcea acum la doi metri sub pământ! Luase trenul spre eternitate de una singură lăsându-l recepţionar, primitor de milionari care-i cer o cameră pentru desfătarea lumească! Vizionase cândva un film de Felini. Subiectul i-l uitase, în afara unei scene groteşti de la o petrecere. Perechile îşi căutau fericirea, unul în trupul celuilalt şi găseau ceva acolo de amăgit plictiseala bogăţiei, în afara unui nouăgenar, care nu mai avea nevoie de nimic pe lumea aceasta care să-i producă plăcere, în afara bunătăţilor culinare ce-i spuneau ceva în stomac. Felini îl prezentă gurmand, băgând în gură bucăţi mari de friptură cu o poftă feroce. Un cap chel, o faţă smochinită, o gaură enormă în care se introducea mereu ceva şi se mesteca lupeşte. Epava îşi consuma singura fericire posibilă!

Eliminând femeile din viaţa sa, ce-i mai rămânea de făcut? Şi din nou gândul îi fugea la prima dragoste, şi singura, de fapt, care nu se uită niciodată: la Cora. Va ajunge vreodată să o îmbrăţişeze şi să-i spună: „Iartă-mă pentru prostia mea!” Şi dacă ar ajunge, ce i-ar putea oferi? După câte presupunea, nu era lesbiană. Ce lucru anume ar putea-o tenta să rămână lângă el, pe

ea, cap de afiş cu mii de admiratori, probabil! Singurul lucru, ar fi o mare avere! Un hotel”. Bambus”!

Anii treceau seci, anoşti. Numai în situaţia lui de eunuc, după cum se vedea nevindecabil, se putea face o apreciere pertinentă la ce ar ajunge lumea fără femei! La scena lui Felini. Oare ar mai merita? Dick se proteja. Alegea femei pe sprânceană, femei de decor în Cazino, la bowling, la bar, în holul de la recepţie, femei neangajate, neplătite dar cărora li se permitea să-şi expună graţiile în marile saloane ale hotelului „Bambus”. Atrăgeau clienţii, asigurau companii, se alegeau şi ele cu o masă de seară; cu un divertisment, iar cele mai norocoase îşi găseau chiar un partener de lungă durată.

Din când în când invita una în apartamentul său, fost al doamnei Trescott, din care încă nu-i dăduse jos portretul, făcut de un mare pictor căruia îi pozase goală. Făcea o dragoste calmă, la pas calculat, să țină un drum cât mai lung, până la capătul cursei. Dick gusta fericirea picată din cer aşa cum ai degusta un vin, cu plescăituri de limbă cu treceri printre dinţi, cu înghiţituri mici ca să-i simtă întreaga aromă, tot buchetul la care visase de mic.

Şi într-o zi, într-o zi funebră, avu proasta inspiraţie să se

confeseze lui Andrew:

— De câți ani ne cunoaștem noi, bătrâne?

— Păi să fie vreo 35! Pentru că părinții mei au venit în Memphis după ce m-am născut eu și s-au așezat cu magazinul chiar pe strada ta.

— Ce-au trecut anii, Andrew! Deja ne-am consumat jumătate de viață și cea mai mare parte a tinereții! Cum de nu s-a lipit de noi nicio femeie?

— Pentru că au fost prea multe, Dick! Mult mai multe decât ne-ar fi trebuit...

— Crezi că una singură ne-ar fi de ajuns?

— Mie da, Dick. Ție nu! Tu le poți face față. Pe mine m-au terminat...

— Ce să-ți spun, Andrew, cunosc și eu firea schimbătoare a omului, pofta pentru grădina celuilalt că și Biblia observă și interzice acest lucru, nu întâmplător! Dar eu aș dori o femeie numai a mea.

— Vrei să legi calul la poarta cuiva?

— Parcă așa mi-e în gând, dar nu m-am hotărât încă la care poartă.

— La una bogată, desigur!

— Nu de bani am nevoie, ci de altceva. De un suflet, de cineva care să mă iubească pe mine, nu banii mei. Am descoperit că fericirea nu prea are gust de unul singur, chiar dacă ești îndestulat cu tot ce poate produce această stare. Dacă nu o împărtășești cuiva apropiat, parcă nu-i deplină.

— Cunosc starea. Și eu sunt singur, dar din alt motiv...

— Daa, mă duc să verific bucătăria.

Dick plecă îngândurat. Cine crede că milionarii sunt neapărat fericiți, nu cunosc mofturile ființei omenești, mai schimbătoare decât cerul, mereu altul, ființă care dorește mereu ceva, mereu altceva nou. Și Andrew era tot ființă. E drept, cu semnale erotice mai rare, mai slabe, dar foamea ce consumă trăirea omului, era aceeași chiar mai mare, mijloacele lui de hrănire fiind minime. Dacă s-ar fi putut mulțumi cu ce are! Dar cine este mortul acela? Viermele invidiei săpa galerii, iar discuția cu Dick îl puse în stare de alertă. Dick își căuta o nevastă și el trebuia să împiedice lucrul acesta cu orice preț!

Într-o zi nefastă Dick o primi în biroul său pe frumoasa Viola, actrița care cucerise atenția zecilor de mii de ascultători, care cumpăraseră casetele pentru a vedea cu ochii minții un viol,

o dezvirginare, o amantă la primul păcat, un joc cu lesbiene, un autoerotism cu și fără vibrator, o orgie. Viola, talent de imitator înăscut făcea sală plină la varieté, unde figura pe afiș. Ea dusese arta sugestiei, prin onomatopee, până la a vedea ceea ce nu există, dar ți-ar place să visezi.

O asemenea comoară de femeie nu putea scăpa interesului imediat al milionarului Dick lovit de sentimente domestice, suprasaturat de fericirea pe care ți-o procură banul și de vis să o caute și în căldura cuplului. Această tendință periculoasă care se putea sfârși cu un moștenitor nu-i putea scăpa lui Andrew. O căsătorie între Dick și Viola nu putea decât să complice lucrurile și să-i zădărnicească planurile lui secrete.

Plăti gras tăcerea unui electronist care a instalat câteva microfoane în biroul lui Dick și în apartamentul Violei. Șeful pazei mirosi operațiunea, dar își închipui că se face din ordinul directorului. O înregistrare secretă a unei partide sexuale cu Viola putea constitui o casetă de milioane. Încă nu știa unde se va monta receptorul, dar până va afla își va organiza el o posibilitate de înregistrare chiar în biroul lui. Într-o seară deschise frecvența de ascultare:

— Gata, m-am liniștit! spunea patronul.

— Aiurea! se auzi vocea Violei, inconfundabilă. Doar amâni! Ai boala în sânge!

— Ce hoată!

— Trăiești numai prin sex!

— Și tu, din el!

— Asta nu înseamnă că avem ceva în comun.

— Dacă ai vrea, Viola, am avea...

— Ce?

— Hotelul „Bambus”! Nu ți-ar surâde?

— Trebuie să mă sfătuiesc cu avocata mea.

— La toate cererile în căsătorie te-ai sfătuit cu ea?

— Dick, vreau să știu exact pe ce-mi dau viața!

— Hotelul și talentul nu ți-ajung?

— Lasă-mi timp să mă gândesc, Dick!

— Până când?

— Până după spectacolul din noaptea aceasta. Banda mai înregistra pașii lui Dick, zgomotul ușor al ușii, apoi mișcările Violei care-și schimba probabil costumația.

„Nu, gândi șeful pazei. Deocamdată nimic! Abia se poartă tratative, dar voi avea cândva o casetă în premieră! Și

poate, dacă am noroc o voi înregistra chiar în noaptea aceasta, apoi o voi multiplica și o mică avere e ca și asigurată...” În același timp, în camera sa, Andrew interpreta convorbirea cu totul altfel: „Aha, deci după spectacol, Viola sătulă de aventură, pentru că altfel de unde ar fi auzit sunetele acelea libidinoase, de crezi că ești la fața locului, va spune „da”! Să câștigi o avere de milioane prin simpla modelare a glasului nu este o afacere de pierdut. N-a spus” da” imediat, să-și dea importanță, dar va spune negreșit în noaptea aceasta... Șeful pazei rămase cu privirile pierdute în monitoare. Urmărea blazat mișcarea clienților la Cazino, la bowling, în marele hol de la recepție, în exteriorul hotelului, la intrările depozitelor de alimente, dar mai mult privea pe scena barului de noapte unde evolua deja corpul de balet. Îi plăceau picioarele ridicate, fundurile goale, rotunde, în care se pierdea ața costumelor făcute să nu acopere nimic. Își băga mâna în buzunarul pantalonilor și-și mângâia ridicătura, trăind minute în șir când cu o balerină, când cu alta, până ce terminau dansul.

El aștepta însă marele spectacol al Violei, dar nu cel din bar, ci cel din dormitorul ei, unde nu vedea nimic dar în schimb sonorul funcționa perfect. Se auzeau până și foșniturile

ciorapilor trași pe piciorul actriței! Priceput electronist! Vrea cumva directorul să înregistreze o bandă clandestină pe care să-și imprime propriile exclamații? Vom vedea! Cel mai câștigat voi fi eu!

Văzu tot spectacolul din barul de noapte, dar nu auzi nimic. Sosise însă momentul crucial, momentul realizării afacerii lui cu casete înregistrate cu Viola pe viu și cu un director, fost gigolo, care știa foarte bine cum să facă o femeie să ște de plăcere. În receptor se auzi zgomotul unei uși apoi un bărbat își dres glasul. Era glasul directorului. Aha, o așteaptă! apoi se auziră o serie de foieli și o așezare într-un fotoliu. Șeful pazei își frecă palmele. Cu degetul arătător stătea în apropierea clapei de înregistrare a magnetofonului. O va apăsa numai după ce directorul va începe să rupă desuurile Violei. Auzise că așa îi plăcea lui. Violul sporește ereția și de o parte și de alta.

Din nou un zgomot ușor de ușă. Intra Viola, probabil. Începea marele show. Ea trebuia să scoată un sunet de surprindere că-l găsește în apartamentul ei, dar glasul ei întârzia. În schimb se auziră două pocnituri de armă. De acest lucru șeful pazei putea fi sigur, era specialitatea lui. Alarmă gărzile de la recepție: „Repede la apartamentul Violei!”

La o săptămână după înmormântarea lui Dick, exact în ziua când autoritățile notariale începuseră procedura succesorală pentru preluarea hotelului de către stat, neexistând nici ascendenți nici succesori, își făcură apariția în holul recepției două personaje neașteptate. Renumitul model Cora Wal, acum o femeie ce bătea la ușa unei maturități vizibile, iar dacă vârsta era bine ascunsă de minunile cosmeticii, ea era divulgată de tânărul de lângă ea, care s-a trecut în registrul sub numele de Paul Wal Doe. Andrew, prezent la ghișeul recepționerei, le înmână zâmbind discret cheia apartamentului rezervat cu o zi înainte și-și văzu de serviciu, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

După o jumătate de oră, Cora și Paul se prezentară la comisia notarială de preluare a hotelului „Bambus”, însoțiți de un avocat care depuse pe biroul președintelui un dosar voluminos prin care se pretinde că tânărul Paul Wal Doe este fiul natural al răposatului Dick Doe și al Corei Wal, născut în afara căsătoriei și, în consecință, întreaga avere a răposatului îi revine lui.

Comisia rămase uimită în fața acestui moștenitor căzut din cer și-și întrerupse lucrările de inventariere până ce o instanță judecătorească va decide asupra autenticității actelor

afla la dosar și va emite o hotărâre.

Viola, celebra imitatoare de orgii erotice, părăsise hotelul chiar a doua zi după asasinarea lui Dick, nemaiavând deocamdată cu cine încheia un contract.

Cora, însoțită de fiul ei, primise apartamentul unde stătuse Viola și unde fusese ucis Dick. Șeful pazei nu se grăbise să depisteze microfonul prin care auzise cele două împușcături, sperând ca poate cândva tot va putea înregistra un concert nocturn care să-i umfle pantalonii. Din cauza aceasta nici nu divulgase poliției existența instalației și ceea ce auzise el, fără a mai pune în evidență faptul că asemenea înregistrări erau interzise și putea să o pățească.

Poliția constatare împrejurările crimei, luase amprente, făcuse fotografii, dar nu descoperise năsturele acela mic de microfon cine știe unde implantat! mai mult însă nu află nimic despre ucigaș care putea fi unul plătit de concurență, sau chiar un nemulțumit din rândul personalului de serviciu. Erau atâtea variante! La locul faptei nu era niciun semn de violență, de jaf, niciun fir de păr, nicio amprentă străină, în afară de cele ale persoanelor care aveau acces în apartamentul Violei. Să-l fi ucis chiar ea? Dar în ce scop?

Comisarul Jimmie Rab căuta un fir și capătul lui de care să tragă nu se vedea nicăieri. Studiase arborele genealogic al lui Dick, afacerile lui, pentru a afla pe cineva interesat de moartea lui, dar mobilul crimei zărmânea neidentificabil. Chestionase personalul de pază din noaptea aceea, pe șeful ei care bineînțeles ascunsese ce avea de ascuns, dar nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu părăsise hotelul după împușcarea patronului. Se puseseră gărzi speciale la ieșiri, se anunțase imediat poliția! Criminalul se afla înăuntru! Cum de auzise șeful pazei împușcăturile și alarmase gardienii să alerge la apartamentul Violetei? întrebarea aceasta încă nu i-o puse. Comisarul Jimmie Rab lăsa impresia de superficialitate, amânând observațiile ce le găsea în importante, pentru momentele cheie ale anchetei. Își plantă informatori în hotel și aștepta să-i suradă norocul. Și iată că după o săptămână, la recepția hotelului „Bambus” își face apariția un moștenitor necunoscut în biografia lui Dick Doe! Vestea îi sosi la jumătate de oră după ce comisia de inventariere succesorală își încetă activitatea. Informă procurorul și obține aprobarea să studieze dosarul prezentat de succesor. Conținutul jurnalului din Memphis îi luminează judecata pe deplin. Paul Wal Doe era într-adevăr fiul natural al lui Dick. Nu știa dacă

tribunalul îi va recunoaște dreptul la succesiune, dar aflate că recepționarul și colegul afectat în tinerețe de excesele erotice ale lui Dick, de depozitarea lui de Cora, era Blake Andrew. Dacă tot o pierduse pe Cora, ce interes avea acesta să-l ucidă pe Dick Doe? Trebuia să afle dacă cei doi, Cora și Andrew, mai ținuseră legături în toți acești ani! ceru procuraturii din Houston, ultimul domiciliu al Corei Wal, un mandat de percheziție și-l obțină. Polițiștii de acolo îi transmiseră câteva scrisori primite de Cora la Post-Resistant. Imprudentă le păstrase. Acest Andrew, care fusese un timp gigolo-ul doamnei Trescott, o perioadă fertilă pentru el, nu-și putea uita prima dragoste legături. Deci legături și intenții chiar de cerere în căsătorie existaseră. Andrew, acum impotentul, suferea de nostalgia singurei lui iubite, celelalte legături, în cea mai mare parte gerontologice, fiind obligații de serviciu! Comisarul Jimmie Rab aduna probe. Se apropia de concluzii, dar îi mai lipseau câteva piese. Atunci se hotărî să ridice perdeaua de pe tăcerea șefului pazei de la Hotelul „Bambus”. Intră în cabina monitorului, Ray Peebles era la postul lui și fără să-i dea răgaz îl interpelă pe loc:

— Ascultă Ray Peebles! Pe cine păcălești tu? Pe comisarul Rab? încă nu s-a născut ăla!

— Ce s-a întâmplat, domnule comisar! Ce vreți să spuneți? – răspunse acesta vizibil timorat.

— Răspunde-mi la o singură întrebare! De unde ai știut cu exactitate matematică clipa când Dick Doe a primit două gloanțe în ceafă și ai alarmat gardienii din hotelul recepției?

— ...!

— Nu răspunzi? Te acuz de uciderea lui Dick Doe și te arestez pe loc! Îți poți chema un avocat!

— Domnule comisar! Începu Ray declarația sa spășită, am vrut să câștig și eu ceva...

— Înseamnă că știi cine a tras, dacă ai auzit când s-a tras! Unde erai în acel moment?

— Aici domnule comisar! Aici. Ascultam în căști ce se întâmpla în camera Violei.

— Aha! Deci acolo era un microfon! Cina l-a pus?

— Nu știu, domnule comisar.

— Dar știai că există un microfon în camera artistei.

— Știam, domnule comisar.

— Și de ce n-ai anunțat directorul, ca șef al pazei?

— Voiam să înregistrez o bandă cu gemetele acestei actrițe, domnule comisar, și să fac bani cu ea. Acesta-i motivul

tăcerii mele, domnule comisar.

— Cunoști că asemenea interceptări sunt pedepsite de lege?

— Cunosc, domnule comisar!

— Ești reținut! Mă însoțești la poliție să-mi dai o declarație.

— Domnule comisar, n-ați putea trece cu vederea? Vă dau în schimbul culpei mele o informație care sigur vă interesează.

— S-auzim și vom vedea!

— Microfonul acela, domnule comisar, continuă să funcționeze. Nu știu unde a fost pitit!

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Eu tot mai speram să înregistrez o partidă. De obicei, în apartamentul acela se cazează actrițe și ele nu sunt lăsate să doarmă singure mai niciodată!

— Așa! Și acum cine ocupă apartamentul?

— Prețișii succesori, domnule comisar, Cora Wal și cu fiul ei Paul Wal Doe.

— Ray! Tu ești un scatalog?

— Da, domnule comisar. Mă excită doar zgomotele

făcute de cei în călduri...

— Ar fi o circumstanță atenuantă, dar insuficientă pentru a nu te aresta!

— Nu v-am spus încă totul, domnule comisar.

— Aștept, inculpat Ray Peebles!

— Am înregistrat o convorbire, domnule comisar, între Cora Wal și... Blake... Andrew.

— S-o aud, Ray, s-o aud! Șeful pazei băgă o casetă într-un aparat de redare. După cinci minute de ascultare, comisarul ordonă:

— Scoate caseta și dă-mi-o!

— Și cu mine cum rămâne, domnule comisar?

— Nu te-am anchetat, nu mi-ai răspuns, nu ai ascultat nimic din tot ce s-a întâmplat în această încăpere! E clar, Ray, șeful pazei de la hotelul” Bambus”?

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule comisar, înseamnă că așa este, să trăiți! Comisarul ieși bucuros, pipăindu-și buzunarul de la piept, unde-și pusese caseta, ca și cum ar fi purtat acolo un lucru de mare preț. Se întoarse după amiază cu un mandat de arestare.

— Blake Andrew, spuse el intrând în spațiul recepției.

Ești acuzat de uciderea lui Dick Doe și te arestez. Mâinile sus, fața la perete!

Doi polițiști îl controlară de arme și-i puseră cătușele.

— Cu ce dovedești, domnule comisar? protestă Andrew.

— Cu propria ta declarație, inculpat! Comisarul scoase din buzunar un minimagnetofon și i-l puse la ureche. Apăsă o clapă și în difuzoare se auzi vocea unui gigolo ratat: „Cora, eu te-am făcut moștenitoarea unei averi de milioane! Acum e rândul tău să mă faci fericit! Vrei să fii soția mea?”

„N-am încotro, Andrew! Fericirea are întotdeauna un preț mare!”

SFÂRȘIT